
MARIE-RENÉE
LAVOIE
AUTOPSIA
UNEI
AȘA-ZISE
CĂSNICII
BANALE

Marie-Renée Lavoie

AUTOPSIA UNEI AȘA-ZISE CĂSNICII BANALE

Original: *Autopsie d'une femme plate*
[*Autopsy of a Boring Wife*] (2017)

Traducere din engleză și note de:
RUXANDRA CHIRIȚĂ

virtual-project.eu

TREI

2020

1.

Unde îmi dau cu părerea despre căsnicie

Mi s-a părut întotdeauna teribil de pretențios să-i aduni pe toți cei dragi ca să le spui iată, noi, aici și acum, în ciuda statisticilor covârșitoare, putem afirma că, uniți vremelnic în iluzia eternității, suntem împreună pentru TOTDEAUNA. Și v-am cerut, pe timpul și pe banii voștri, să veniți azi aici, fiindcă noi, Noi vom scăpa de ceea ce ucide dragostea dintre ceilalți. Este o certitudine pe care o avem, la douăzeci și trei de ani, și pe care ținem s-o împărtășim. Nu ne-a convins, nici nu ne-a speriat faptul că cei mai mulți s-au izbit cu fruntea de un asemenea jurământ neverosimil. Dragostea noastră va supraviețui fiindcă e specială. Noi nu ne iubim ca toți ceilalți. Căsnicia noastră *will survive.*

Dar la petrecerile majorității nunților stropite din belșug, oamenii invadează ringul de dans ca să strige, încercând s-o acopere pe Gloria Gaynor, că ei au supraviețuit morții iluziilor. Le-am văzut pe mătușile care strâng în mâini microfoane imaginare și se cred preț de o clipă atotputernice, cântând singurele cuvinte cunoscute din melodie: *I will survive, hey, hey!* Au *supraviețuit* într-adevăr, în ciuda divorțului lor. Hei, hei.

Una peste alta, singura problemă veritabilă a unei cununii e formula jurămintelor schimbate între miri. Nu sunt serioase promisiunile astea făcute pe viață, pe moarte, la bine și la greul cel mai negru. Deoarece mă preocupă onestitatea generațiilor viitoare care s-ar încăpățâna să se căsătorească, sugerez modificarea formulei astfel încât să fie mai adaptată pentru secolul XXI și mai diferită de un basm cu zâne: „Promit solemn să te iubesc și toate alea, până când n-am să te mai iubesc. Sau până când am să mă îndrăgostesc de altcineva”. Fiindcă, să nu ne ascundem după deget, tăvălugul vieții de zi cu zi poate strivi cele mai înflăcărate și mai trainice pasiuni.

Da, toată lumea cunoaște cupluri care sunt împreună de șaizeci de ani, înfruntând vijelii și potopuri, metafore frumoase folosite de sute și sute de ani ca să sporească disperarea unor soți, adesea prizonieri ai promisiunilor făcute. Pe Pământ sunt mai mulți copii care s-au născut cu șase degete la mână sau la picior decât cupluri care au fost cu adevărat fericite întreaga viață. Știința prezintă această excrescență ca pe o „anomalie excepțională”,

în vreme ce căsătoria este încă o instituție de bază a societății noastre. Pe când Clubul celui de-al șaselea deget?

Voiam doar să trăiesc cu bărbatul iubit, să avem împreună copii pe care să-i creștem și să-i prețuim, sprijinindu-ne unul pe altul cât mai bine, cât mai mult timp. I-aș fi iubit la fel de mult pe micii mei bastarzi. Și soțul meu, dacă nu mi-ar fi fost decât *concubin.* Poate chiar mai mult, dacă n-ar fi fost acest scut al căsniciei care m-a împiedicat să văd că iubirea noastră era praf și pulbere în spatele lui.

M-am măritat fiindcă familia soțului considera că dragostea mea era prea simplă. Până atunci, simplitatea nu mi se păruse a fi un defect. Gustul pentru complexitate al socrilor mei va fi satisfăcut acum pe deplin, căci așa sunt divorțurile.

Mi-au trebuit ani întregi ca să-mi revin după ce el mi-a spus: „Plec, iubesc pe altcineva". Nu pe mine mă ucidea cu aceste vorbe criminale, ci ucidea toate ideile pe care mi le făcusem despre mine prin ochii lui, prin uniunea aceasta sfântă ce mă completa, mă definea. O uniune în care mă abandonasem cu totul în cele din urmă pentru că fusese pecetluită cu jurăminte sacre și inele binecuvântate.

Când mi-a spus că nu-și mai poate ține promisiunea, mi-a fugit pământul de sub picioare. Toate reperele mele s-au spulberat din câteva cuvinte. Și în timpul coborârii mele vertiginoase spre iad, proptelele pe care încercam să le prind îmi scăpau din mână.

S-ar putea crede în mod greșit că i-am purtat pică fiindcă nu mă mai iubea. Se știe, sentimentele nu se nasc la comandă. Și e mult mai bine așa. Furia ne face să uităm asta pe moment, dar vine o zi când ne reamintim. Lucrul acesta îl puteam înțelege dincolo de starea de anihilare în care trăiam. De altfel, cum l-aș fi forțat să mă iubească mai departe? N-ar fi preferat oare să fie încă îndrăgostit de mine? Totul putea fi mai simplu pentru toată lumea, începând cu el, care avea să fie nevoit să dea explicații, să se apere în fața atâtor oameni, atât de mult timp, înainte de a spera că pacea se va așterne din nou. Să fiu sinceră, nu l-am invidiat niciodată în toată povestea asta.

I-am purtat pică pentru timpul implacabil care și-a lăsat urmele pe tot trupul meu. Chiar dacă el n-are nicio vină, mă deranjează faptul că anii n-au avut asupra lui decât efecte benefice în privința criteriilor noastre la modă. Bărbații actori nu sunt nicicând așa de arătoși ca atunci când împlinesc cincizeci de ani, pe când, văzând-o pe Monica Bellucci în rol de Bond *girl,* ți se face rău. Pentru această nedreptate crasă l-am detestat, pe el și pe pipița lui, pe el și forța lui de a lua totul de la capăt la vârsta la care aparatul meu reproducător mă anunța că se pregătește să iasă la pensie. Curând, am scos

atâta venin din mine, încât am ajuns să mă detest și pe mine, trup și suflet. Dacă lui Jacques i-ar fi lipsit argumentele ca să mă părăsească, i le-aș fi oferit eu cu grămada.

Cu toate astea, am *supraviețuit,* la fel ca mătușile.

2.

Unde alunec încet, împovărată de excesul meu ponderal

— Iubesc pe altcineva.

Mi s-a urcat sângele la cap. Din pricina tensiunii, ochii mi-au vibrat în orbite; câțiva milimetri în plus și-mi ieșeau în afară. Mi-a părut așa de absurd, încât am aruncat o privire spre televizor, sperând ca vorbele să vină din altă parte. Dar cele două vedete care încercau să umple un pui cu prosciutto râdeau cu poftă. Nu vorbeau despre dezîndrăgostire.

— Diane… n-am vrut… nu e din cauza ta, dar… *uffff…*

S-a apucat să-mi debiteze o ciorbă de clișee care aveau gustul sucului de pubelă. Le recita nervos, ascunzându-și cu greu dorința să termine odată. N-am înțeles mare lucru în afara câtorva cuvinte dureroase, „anostă", „plictiseală", „dorință", și faptul că se gândea la „noi" de multă vreme. Charlotte tocmai se mutase de acasă, așa că nu avusesem încă timp să iau în considerare un pronume personal care să-i excludă pe copii. Da, știu, ar fi trebuit. M-am gândit la asta în ultima clipă.

— Diane, eu… eu plec…

Jacques a plecat chiar în acea seară, ca să-mi dea timp să mă liniștesc și să mă gândesc la toate astea. Douăzeci și cinci de ani de căsnicie spulberați în câteva cuvinte. Credea că prezența lui va dăuna gândirii mele și că era mai bine să-mi acorde răgazul să diger o veste care, recunoștea și el, era greu de înghițit. I-am privit vorbele fade și decolorate căzându-mi fărâmițate la picioare; inima îmi stătea pe buze.

S-a ridicat oftând, istovit de atâta vorbit. N-a vrut să-mi spună unde se duce. Era ușor de ghicit. „Altcineva" îl aștepta probabil pe undeva ca să sărbătorească începutul noii lor vieți, să bată primele cuie ale crucificării mele.

— Ce vârstă?

— Ce?

— Ce vârstă are?

— Diane, nu e vorba de vârstă…

— VREAU SĂ ȘTIU CE *NAIBA* VÂRSTĂ ARE!

I-am citit în ochii de câine bătut: o vârstă indecentă, Diane, indecentă, dar e o chestie teribil de banală.

— Nu e ce crezi…

Nici atunci când soțul prietenei mele Claudine a părăsit-o pentru una din studentele lui n-a fost ce credea ea. „E o fată sclipitoare, l-a citit pe Heidegger de la cap la coadă!" Din vina lui, a frumosului Philippe, Heidegger își ejaculase întreaga știință filosofică în creierul foarte dotat al uneia dintre studentele lui, iar asta îi dăduse lui o aură irezistibilă. Cine e Heidegger? Cui îi pasă? Iar lui Claudine îi pasă atât de mult de Heidegger, încât a pus mâna pe o colecție de lucrări de-ale lui ca să-și aprindă cu ele focul din cămin și să căptușească litiera pisicilor. Cu timpul, imaginea pipiței cu creierul îndopat de fenomenologia heideggeriană s-a contopit cu cea a bulgărașilor de caca. Facem ce putem ca să ne fie bine.

Am rămas în salon, pe întuneric, singură cuc, cu ochii țintă la televizorul pe care-l stinsese Jacques. Ecranul îmi reda, puțin deformată, silueta mea imobilă, împietrită. Corpul îmi era captiv într-o gheară de durere și rușine care frâna orice mișcare. Dacă mai stăteam puțin acolo, aveam să dispar, absorbită încet de canapea. Ar fi bine să dispar așa, fără tam-tam; eu, femeia anostă, n-aș mai fi o piedică în calea fericirii nimănui.

Soarele a răsărit din același loc ca în celelalte zile. Asta m-a mirat. Sfârșitul lumii nu părea să aibă vreo influență asupra mișcării astrelor. Prin urmare, trebuia să continui, în ciuda nevoii mele imperioase de a crăpa. Așa că m-am ridicat, încetișor, ca să nu-mi rup picioarele anemice care erau și ele nevoite să mă mai poarte puțin. Aveam să încep prin a scăpa de canapeaua pe care urinasem în timpul catalepsiei mele.

Am intrat îmbrăcată sub duș. Aș fi vrut să pot îndepărta ca pe niște haine tot ce era agățat de mine. Pe suprafața ceramică se amestecau surplusul de vopsea de pe taiorul meu cel nou, urina, fardul, saliva, lacrimile mele. Adevărata murdărie nu se ducea.

Am aruncat toate pernele afară, claie peste grămadă, pe frumoasa peluză proaspăt tunsă. Pe urmă m-am dus în pivniță să iau un baros ca să demolez canapeaua, folosindu-mi toată energia rămasă. Din greșeală, am lovit zdravăn unul dintre pereți. Mi-a făcut bine. Dacă n-aș fi fost așa de obosită, aș fi făcut praf toată casa.

Jacques m-a sunat două zile mai târziu ca să afle dacă mă simțeam mai bine și să-mi ceară, din respect pentru cei dragi, să mă prefac că totul merge bine, ca să avem timp să-i pregătim pe copii, pe cei din familiile noastre, pe colegi. Și cum se apropia nunta noastră de argint, iar lui i se părea absurd să anuleze aniversarea – „Știu că ar fi trebuit să mă gândesc dinainte la asta..." –, dorea să fim înțelepți și să petrecem seara aceea împreună, într-o atmosferă senină de familie pe care toată lumea „o aștepta și o merita". M-am simțit ca nevestele acelea indiene care, în seara nunții, stau departe de sărbătoare și se reculeg ceremonios, pentru a primi urările unei fericiri care

le e deja interzisă. N-am înțeles niciodată ce merite putea avea viața mea pentru alții.

— Poți să te gândești și pe urmă să mai vorbim despre asta?

— Îhî.

Am detestat întotdeauna expresia „să mai vorbim despre asta”.

Totuși, am executat ordinul, m-am gândit.

Am optat pentru o soluție simplă, adaptată vremurilor mele: mi-am creat un cont pe Facebook (cu ajutorul fiului meu, Antoine, prin telefon). Apoi am petrecut ore întregi lansând invitații de prietenie în toate cele patru zări ale provinciei și chiar mult mai departe. Am început cu socrii mei, cumnata, verii îndepărtați ai tuturor, colegii noștri, prieteni, vecini, cunoștințe, dușmani și alții. Cum îmi accepta cineva prietenia, îi inspectam lista de prieteni ca să mă asigur că nu uit pe nimeni. Din toate părțile țâșneau comentarii legate de sosirea mea tardivă, dar o! cât de subită și de fulgerătoare, pe rețelele sociale. Dădeam clic pe *like* peste tot, la tot ce se spunea, se arăta, se comenta, chiar și celor care țineau să spună că jucaseră Tetris sau cărora li se părea interesant să anunțe ce fel de ceai se pregăteau să bea. Scriam comentarii peste tot, cu un entuziasm la fel de natural precum o plantă din cârpă.

În aceeași seară, aveam trei sute douăzeci și nouă de prieteni noi și mai așteptam vreo sută de răspunsuri. Atunci mi-am compus primul status pe Facebook din viața mea. Când e posibil, trebuie ca prima dată să fie marcantă, de neuitat.

> DIANE DELAUNAIS ora 20:00
>
> Dragă Facebook, tu care le știi pe toate, poți să-mi spui dacă ar trebui să anulez festivitățile pentru împlinirea a douăzeci și cinci de ani de căsnicie, având în vedere că Jacques (soțul meu) m-a anunțat că mă părăsește pentru „Altcineva” (sex nespecificat, dar previzibil)? Obiectiv: 300 de *like*-uri de acum până mâine. Distribuiți, vă rog. Gândește-te să vizionezi niște *fails* ca să vezi cum o iau unii în bot.

Pe urmă mi-am închis calculatorul, mobilul, luminile, televizorul, am încuiat toate ușile (cu lanțuri și zăvoare de siguranță), am înghițit câteva somnifere și m-am făcut covrig în patul din camera pentru oaspeți. Sufeream mult prea tare ca să simt vreo plăcere oricât de mică. Îmi doream ca primele zile să se petreacă fără mine. Oamenii n-aveau decât să-și scrie, să se sune, să se acuze, să se consoleze, să-l judece, să mă deplângă, să ne condamne, să exclame, să fie îngroziți, să analizeze și să comenteze întreaga tărășenie fără mine; nu puteam înfrunta primele neplăceri majore, acele „Doamne, nu

știam” șoptite prea tare, privirile piezișe, fețele consternate și gurile acoperite cu mâna ca să rețină surpriza sau șocul (sau satisfacția, cine știe). Nu m-aș putea plimba prin fața nimănui prefăcându-mă că nu-mi vine să mor. I-am văzut pe atâția, la birou sau în altă parte, cum se clătinau letargici cu brațele încărcate de dosare, încercând să dea impresia că situația e sub control. Mi-am luat un concediu costisitor cât o recepție pentru nunta de argint și am lăsat totul baltă până să revin la viață; e un lucru posibil la patruzeci și opt de ani, când ai la bancă o rezervă frumoasă de concedii acumulate și ceva economii. Am aruncat vestea ca pe o halcă de carne într-o haită de câini înfometați. Speram să ies la suprafață când n-avea să mai rămână nimic, doar o grămadă de oase albite pe care să le pot aduna fără să mi se facă greață.

Mi-aș fi dorit ca tot răul pe care-l făceam aruncând o asemenea bombă să-mi descarce puțin din durere. Dar până la urmă, nu avea să slujească decât la intensificarea ei, confruntându-mă cu tentaculele multiple ale relației noastre. Îmi închipuisem dintotdeauna că cele mai crunte suferințe se resimt în corp; dar aș fi preferat o mulțime de nașteri fără cezariană decât durerea asta. Știu despre ce vorbesc.

În săptămânile care au urmat, n-am acceptat să-i văd decât pe copiii mei. Firește, sufereau și ei. Ceilalți au bătut toba care mai de care mai tare la ușa mea și în toate căsuțele de mesaje. Le goleam fără să le citesc sau să le ascult. Mi-am desființat definitiv chiar și contul de Facebook, fără să citesc cele patru sute șaptezeci și două de comentarii primite. Mi-am petrecut zile și nopți cu ochii pironiți în tavan, nefăcând altceva decât să încerc să înțeleg ce anume scăpasem din vedere. Adormeam, epuizată, numai ca să mă trezesc într-un coșmar și mai îngrozitor; de fiecare dată, descopeream că fusesem amputată. Durerea nu se estompa, rana rămânea deschisă. Aerul nu-mi mai ajungea în plămâni. Cu ambele picioare înfipte în balega vieții mele ce se fărâma ca o napolitană, m-am lăsat înghițită.

Din adâncul tenebrelor, am găsit puterea să-mi iau puțin avânt ca să urc. *The show must go on,* cum cânta cineva. Strigasem refrenul din toți rărunchii în adolescență. Acum, îl trăiam.

Puțin câte puțin, i-am lăsat pe cei dragi să revină în viața mea, cu picătura. Mă adăpau foarte binevoitori cu maxime roase până la urzeală, ca niște rugăciuni îngânate de sute și sute de ani. Le-am băut bunătatea stângace ca pe o supă de pui după o indigestie. Nu m-au vindecat, dar m-au salvat puțin de mine însămi.

N-a avut loc nicio aniversare a căsătoriei sărbătorită cu pompă. N-au existat discursuri frumoase despre virtuțile jurămintelor trainice, nici jurăminte înnoite, nici mătuși bătrâne coafate cu coc, nici unchi cherchelițі

cu mâini plimbătoare. Și, în niciun caz, supraviețuitori pe *dance floor.*

Cu banii obținuți din vânzarea verighetei, mi-am cumpărat niște superbe cizme italienești albastre la un preț exorbitant, o spun fără jenă, pentru ca picioarele mele să fie în prim-plan pe moment. Casa tinerilor cărora le-am donat restul banilor a fost dotată cu un joc de fotbal de masă și cu o masă de ping-pong. Îmi făcea bine să știu că niște tineri trag cu mingea în rămășițele căsniciei mele.

3.

Unde Claudine încearcă să mă ajute, fără mare succes

Prietena mea Claudine m-a sfătuit, cum se face întotdeauna într-o astfel de ocazie, să mă agăț de ceea ce-mi aducea bun despărțirea. *De ceva bun din nefericire. A* avut înțelepciunea să aștepte câteva luni înainte să-mi arunce colaci de salvare, știind din proprie experiență că furia resimțită în prima perioadă îneacă rațiunea și orice altceva.

— Gândește-te că n-o să mai trebuiască să-i aduni lenjeria murdară, să-i speli chiloții împuțiți.

— Și-i spăla singur.

— Acum, tot patul e numai al tău!

— Detest chestia asta. Așa că dorm în camera de oaspeți.

— Casa! Ai să poți vinde casa ta cea mare, îți cumperi un apartament în oraș, la doi pași de cafenele drăguțe și micuțe.

— E casa copiilor mei, aici e toată copilăria lor. Încă își au camerele aici.

— Dar nu mai sunt tocmai copii…

— Charlotte o să vină la vară.

— *Come on!* La vară… Ia-ți un apartament cu o cameră de oaspeți și ai rezolvat problema.

— Și nepoții, când vor veni să mă vadă?

— N-ai nepoți.

— Încă nu, dar Antoine și blonda lui vorbesc deja despre asta.

— Antoine? Nu reușește să aibă grijă nici de el!

— E doar un pic dezorganizat.

— Ia-ți un apartament cu piscină interioară, or să vrea tot timpul să vină să te vadă. Și or să dea fuga la tine seara.

— Nu sunt pregătită.

— Familia lui! N-o poți suferi pe cumnata ta, nu-i așa? Pe prințesa aia cu mucoșii ei?

— O, Doamne! Pe asta nu ți-am povestit-o! I-am făcut vânt acum ceva vreme.

— Nu pot să cred!

— Da, la două săptămâni după plecarea lui Jacques.

* * *

Într-o seară, într-o harababură de discuții, când sora lui se plângea că n-

are o viață a ei, că nu se poate opri niciodată, că n-are un minut pentru ea, ca toată lumea, Jacques îi spusese că am putea să-i dăm un răgaz din când în când și să-i supraveghem copiii. Îmi amintesc că am simțit o durere ascuțită în piept când i-am auzit propunerea. Jacinthe, devenită mamă conform propriei alegeri la patruzeci și un pic de ani – i se păruse absurd să-și strice tinerețea crescând copii –, avea acum doi mici monștri cărora nu li se interzicea niciodată nimic, care n-aveau niciun respect pentru lucruri sau oameni, care n-au fost nevoiți vreodată să aștepte ca să obțină ce-și doreau și care nu vedeau utilitatea de a fi amabili. Statutul lor de zei necontestați părea să-i scutească de regulile și consecințele inerente obrăzniciilor lor. Jacinthe n-a așteptat vreo confirmare a concretizării propunerii: s-a ivit miercurea următoare cu o geantă plină cu de toate pentru lunga seară a copiilor. Pentru ea își rezervase o ședință de yoga și o mică cină cu prietenele într-un local la modă.

Chiar și în lipsa înnoirii ofertei, a venit în fiecare miercuri, fie că avea sau nu vreo ședință de yoga sau *crossfit*. Drăguțul meu Jacques n-a considerat vreodată că ar fi bine să-i spună că nu-i politicos să interpreteze după bunul plac expresia „din când în când” și să ajungă la „în fiecare miercuri fără excepție”. N-am scăpat de ea decât de două sau trei ori, când l-am forțat pe Jacques să ne întâlnim la restaurant… la ora 16:30. Nici măcar nu-și mai amintea că eu nu mă gândisem vreodată la posibilitatea să-mi iau o oră pentru orice fel de antrenament când copiii mei erau mici, așa că-mi spunea cu convingere: „Dar are nevoie de o pauză, nu-i ușor cu doi copii mici, adu-ți aminte. Iar Georges e mai mereu plecat”. Oricum, când frumosul Georges era acasă, n-avea timp să-și supravegheze propriii copii. Așa că am respectat angajamentul lui Jacques aproape doi ani, atât fiindcă nu vedeam cum l-aș putea refuza, cât și fiindcă exista ceva în mine care voia să-i înmoaie pe copiii ăia.

Aflată în prima linie a frontului când eu mi-am lansat bomba pe Facebook, Jacinthe a considerat că ar fi înțelept să nu se ivească în miercurea următoare. Maică-sa îi ordonase cu siguranță, în numele lui Dumnezeu care mă cununase, să nu-și lase copiii pe mâna unei isterice care sabota reuniunile familiale. Bunicii nu-i luau niciodată, nu mai aveau puterea să fugă după ei și să le smulgă perdelele din mâini. În săptămâna care a urmat, fără să-i pese câtuși de puțin de starea în care mă aflam, s-a înființat la mine acasă, la ora obișnuită, chiar înainte de ora mesei, bineînțeles, cu sacoșa pregătită pentru serile prelungite.

A sunat de câteva ori cu un deget furios și s-a topit de fericire când m-a văzut că-i deschid ușa.

— Of, Doamne! Mi-a fost teamă că nu ești acasă. Slavă Domnului! COPII,

NU MAI ALERGAȚI PESTE TOT, VENIȚI AICI, TUȘA DIANE E ACASĂ!

— Dar tușei Diane nu-i prea arde să stea de pază azi. Cu răbdarea pe care o am, risc mai degrabă să-i strâng de gât.

— Totuși, trebuie să începi să-ți revii, nu?

— Nu tocmai.

— Dar pari să fii în formă.

— E o aparență înșelătoare.

— OK. Înțeleg. Uite: mă duc la curs, după aia mă văd puțin cu fetele, pe urmă revin imediat. Nu rămân nici măcar pe timpul serii.

— Nu, nu azi, Jacinthe, îmi pare rău. N-aș fi în stare. Trebuia să mă suni înainte.

— Dar te-am sunat de cincizeci de ori! N-ai răspuns!

— Fiindcă n-am chef să vorbesc, nici să primesc vizite.

— Bine, OK, e o chestie anostă, chiar anostă. Și eu care eram așa de mulțumită să am în sfârșit o seară pentru mine, un pic de timp. Câteodată mă întreb cum să fac să n-o iau razna. Alerg, alerg, de dimineață până seara… și Georges care e mereu plecat…

— Bine, înțeleg, am trecut și eu prin asta și am avut trei copii. Doar că n-aveam o mătușică să mi-i supravegheze în fiecare săptămână. Nu s-a oferit nimeni vreodată…

— Mi se pare anost să plătească cei mici pentru despărțirea voastră. Și ei se bucură de momentul ăsta săptămânal.

— Dar du-te la fratele tău! E încă în viață!

A afișat o expresie bovină care o făcea să semene cu maică-sa.

— Bun, n-am de ales, o să mai ratez un curs. Dacă știam, nu mă repezeam să-i aduc. Super! Și n-am nimic pentru cină… OK, COPII, PLECĂM, TUȘA NU-I ÎN APELE EI!

— Sper că ai să găsești pe cineva de încredere care să stea cu ei.

— Pe cineva de încredere…

— Da, cred că am dat destul.

— Vorbești serios? Și totuși, ne dai *cu șutul*? Ei bine, mi-a ajuns! Doamna se desparte, viața se oprește-n loc, totul s-a sfârșit, n-aveți decât să mâncați cu toții rahat, descurcați-vă!

— Și mie mi-a ajuns să te văd cum te înființezi aici ca o nesimțită în fiecare săptămână ca să-mi pasezi copiii TĂI pe care fratele TĂU s-a oferit să-i supravegheze, nu eu, NU EU, ceea ce nu m-a împiedicat să am grijă de ei absolut în TOATE săptămânile, timp de doi ani, DOI ANI!

— Nu pot să cred! În tot timpul ăsta mi-am închipuit că erai mulțumită să ai grijă de ei!

— Eram mulțumită, dar aș fi fost și mai mulțumită dacă aș fi avut grijă de

ei din când în când, așa cum ți s-a propus.

— Dar ce înseamnă pentru tine o seară pe săptămână?

— Același lucru ca și pentru tine! Același lucru!

— Dar copiii tăi au plecat!

— Și copiii fratelui tău au plecat! Iar el mai e cu cineva, sunt doi!

— Las-o baltă, foarte bine, mă întorc acasă, *fuck* cursurile, asta e, chiar dacă sunt gata să explodez, nu-i grav, doamna are nevoie de toate serile doar pentru ea…

— HEI! TACĂ-ȚI FLEANCA! NU TU SUFERI, NU TU, CI EU! EU! EU NU MĂ CAC ÎN CAPUL NIMĂNUI! ALȚII SE CACĂ-N CAPUL MEU! FRATELE TĂU, TU, O GRĂMADĂ DE OAMENI, FIR-AR SĂ FIE! FĂ ȘI TU CA TOATĂ LUMEA, PLĂTEȘTE-ȚI O BONĂ! AI AVUT TU GRIJĂ DE COPIII MEI PE VREMEA CÂND AVEAI TOATE SERILE LIBERE? NU, NICIODATĂ, NICIODATĂ, NICI MĂCAR O SINGURĂ DATĂ! CE FĂCEAI CU SERILE TALE, EGOISTO?

* * *

— N-ar fi trebuit să înjur în fața copiilor.

— *God!* Tare aș fi vrut să fiu de față…

— Stai puțin. Când am trântit ușa, am auzit-o bolborosind ceva de genul: „Bietul meu frate, îl înțeleg…” Mi-a venit să vărs.

— Ce *bitch* nenorocită!

— Așa că am deschis iar ușa și i-am strigat: „Hei! Graso, ești prea bătrână și prea grasă ca să porți colanți! Ți se văd părțile intime!”

— Cum, poartă colanți pe post de pantaloni?

— *Yes,* doamnă, cu model.

— Chestia asta ți-a făcut bine, nu?

— Nici măcar… m-am prăbușit de cealaltă parte a ușii și-am bocit toată seara.

— Din cauza nervilor.

— Am să fac la fel ca mucoșii ăia doi.

— OK, asta nu e bine. O să găsim ceva.

Dar eforturile lui Claudine nu foloseau la nimic, plecarea lui Jacques nu-mi era de ajutor: el se ocupa de pubele, de reciclare, de compost, gătea deseori – chiar mai bine decât mine –, se gândea la cumpărături, plătea datoriile, își amintea de întâlnirile importante, n-ajungea niciodată târziu, lăsa jos colacul toaletei, îi plăceau vinul, mâncarea bună, prietenele mele și-mi aducea sâmbăta dimineața brioșe cu cereale și nuci. În afara câtorva fire de păr lipsă de ici, de colo, n-aveam niciun motiv de natură domestică să mă bucur de absența lui.

„Altcineva” începea probabil să descopere că amantul ei era de asemenea un partener amabil, polivalent. N-avea să-l lase niciodată să-i scape. Asta e

problema când îți alegi prea bine soțul: e greu să-l împărți cu altcineva mai târziu.

— Cred că ți se făcea greață auzindu-l cum recita aceleași povești de douăzeci și cinci de ani, nu-i așa?

— Nu. Avea multe de povestit.

— Se îmbrăca prost.

— Nu.

— Sforăia?

— Nu.

— Puțea?

— Nu.

— Nici când făcea sport?

— Nici măcar.

— Era dezordonat?

— Mai puțin decât mine.

— Nu te asculta când îi vorbeai, se prefăcea că-l interesează?

— Nu.

— Își spăla mașina sâmbăta dimineața, la intrarea în garaj?

— Nu și-a spălat niciodată singur mașina.

— Purta ciorapi la sandale.

— Nu.

— Avea mereu răbdare?

— De parcă n-avea să moară niciodată.

Când am isprăvit să le luăm pe toate la rând, mă simțeam suspendată deasupra unei prăpăstii fără fund. Fiecare non-defect de-al lui îmi arăta mai bine propriile defecte, astfel încât am ajuns să cred că, în toți acești ani, n-am fost niciodată la înălțimea bărbatului care s-a însurat cu mine mai mult din milă decât din iubire.

— OK, exagerezi, astea sunt fleacuri. Ești în faza în care îl supraevaluezi pe fostul tău, crezi că el e Dumnezeu, iar tu, un rahat. E normal, nu lua chestia asta în seamă, o să treacă. Precis nu era chiar așa de extraordinar, ai să-ți dai seama când ajungi la faza „detașare”. Până atunci, găsim altceva.

— Nu ajută la nimic…

— Ajută la trecerea timpului. Deoarece chestia asta o să-ți ia timp, mult timp. Și cum nu pare să se micșoreze rapid până ajunge cât gaura curului…

— N-o să ajungă niciodată cât gaura curului…

— … va trebui probabil să ne gândim la soluții de amploare.

— Cum ar fi?

— Există un mod aproape infailibil de inversare a rolurilor.

— Pfff…

— Dar sunt sigură că nu e stilul tău. Cunosc mulți oameni care l-au practicat, dar nu e genul tău și respect chestia asta; oricum, nu sunt sigură că e ceva atât de eficace pe cât ne-am dori…

— Spui numai aiureli.

— Poate că Jacques nu e tocmai un soț cumsecade, scumpa mea.

— Nu, e un om ca toată lumea, dar cu mine a fost mereu un gentleman.

— Ba nu-i adevărat! Te-a înșelat, ți-a înfipt cuțitul în spate! Și ți-a spus că ești anostă!

Crezusem că vorbele, pe măsură ce erau spuse, se toceau, se spălăceau, deveneau ca un săpun prea mic, ce alunecă din mâini; dar dimpotrivă, căpătaseră o forță distrugătoare fabuloasă care le azvârlea asupra mea ca pe un val negru.

„Anostă” e ca „anihilare”.

— *Cheap shot,* chiar *cheap shot,* ești doar o…

— O ce? Haide, zi! O CE? Înfurie-te! Urăște-mă! Am să fac asta pentru tine! Urăște-mă pe mine, numai urăște pe cineva! Jacques al tău n-o să se mai întoarcă, s-a terminat, draga mea! A plecat cu o fufă de treizeci de ani!

— Spui asta fiindcă te-ai ofticat că și Philippe al tău nu s-a întors niciodată la tine!

— Dar nici frumosul tău Jacques n-o să se întoarcă, ești în faza de negare, biata de tine, mergi mai departe, au trecut luni bune! E la fel de nemernic și de ahtiat după prospături ca și ceilalți.

— E într-o pasă proastă, e nehotărât…

— NU! A plecat să-și facă viața cu ea! ALO, Houston! A plecat, Diane, trezește-te!

— Dar suntem căsătoriți…

S-a dat doi pași înapoi, de parcă o anunțasem că sunt bolnavă de Ebola.

— OK. Hai să lămurim o treabă o dată pentru totdeauna: încetează să spui asta, râde lumea de tine.

— Ce? De ce râde?

— Când vorbești despre despărțire, nu mai vorbești de căsnicie.

— Dar căsnicia înseamnă ceva…

— Nu, Diane, nu înseamnă nimic. Când nu mai iubești, nu mai iubești, fie că ești căsătorit sau nu. Căsnicia nu e ceva magic, nu te apără de nimic.

— Dar cuplurile căsătorite sunt mai puternice, mai trainice, există totuși statistici!

— Dar statisticile nu pomenesc niciodată despre iubire, draga mea!

— Ești cinică, Claudine, e trist.

— Ești deconectată, Diane, e jalnic.

Din fericire, când ești mamă în epoca în care tehnologia trage sforile vieții

noastre și se schimbă în ritmul anotimpurilor, cuvântul „deconectat” e o insultă pe care o încasezi zi de zi, la propriu și la figurat. Ca o lovitură de cuțit într-un calup de unt moale. Nu-i mare scofală.

Mi-am târât carcasa de femeie măritată, anostă și deconectată până la restaurantul unde mă aștepta Charlotte, fiica mea cea drăguță, viitor medic veterinar, aproape prea strălucită ca să provină din mine, care-și înmulțise vizitele compătimitoare după plecarea tatălui ei. Fiica mea are un suflet frumos și devotat, și-ar dori să salveze întreaga lume. De altfel, suspectez că a ales medicina veterinară fiindcă animalele se lasă salvate mai ușor. Din momentul în care le iubim și le îngrijim puțin, ni se supun așa cum i se supun niște oameni vulnerabili unui guru, cu diferența că de pe urma lor nu putem obține decât afecțiune.

Contrar obiceiului meu, i-am cerut un pahar mare de vin alb chelnerului amabil, care venise zburdalnic să-mi ofere un apetitiv. Aveam nevoie să revin în corpul meu ca să joc rolul mamei aflate pe linia de plutire.

— Bună, mamă!

— Bună, puișor! Cum stai cu examenele?

— Păi… n-a început sesiunea.

— Așa e, scuză-mă, sunt zăpăcită. Și cum îți merge?

— Super bine.

— Ai vorbit cu taică-tău?

— Da.

— Când?

— Cred că alaltăieri.

— Îi merge bine?

— Da, da. Îi merge.

— Foarte bine.

Îmi construisem o listă de subiecte pe care o urmam întocmai când mă vedeam cu copiii mei: studiile sau lucrul, Jacques, viața sentimentală, planurile de viitor. În felul ăsta, le dădeam impresia că puteam vorbi despre orice fără jenă, chiar și despre el. La început, mi le scrisesem chiar în palmă.

— Am trecut pe acasă înainte să vin aici. Am văzut că ți-ai demolat patul.

— L-am desfăcut în bucăți ca să-l scot din casă, nu încăpea pe ușă.

— Puteai să-l demontezi.

— Ei, e complicat să deșurubezi toate piesele. Cu barosul merge mai repede.

— Ți-ai comandat alt pat?

— Nu, nu imediat.

Într-un cotlon foarte ascuns din creierul meu supraviețuia ideea că trebuia să aștept să mă sfătuiesc cu Jacques înainte de a alege un pat nou.

— De ce era așa urgent să-l scoți din casă?
— Mă gândeam că am putea merge la cumpărături.
— Ai nevoie de ceva?
— Nu, doar să dăm o raită prin magazine. Când ai să vrei.
— OK.
— Îți prinde bine să-ți cumperi ceva nou când nu plătești tu, nu?
— Aha, nu plătești tu?
— Mamă...
— Uite, am o idee: îmi iau liber în după-amiaza asta. Ai timp?

* * *

Tânăra care-mi propunea să iau jeanși purta unii mult prea mulați. Din cele două fese pe care le avea inițial, rămăsese doar una, străbătută de o cusătură ce se chinuia să stăvilească toată acea masă de carne moale. N-o judecam, constatam.

Voia să încerc modele *skinny,* un fel de jeanși mulați ca niște colanți care, deși nu devoalau la fel de evident organele genitale ca niște colanți autentici, dezavantajau la fel de tare silueta. Charlotte, aflată în spatele vânzătoarei, îmi făcea cu mâinile semnul *timeout* când nu-i plăcea cum arăt. Idealul meu era încă inspirat de confortul sexy promovat prin reclamele la Levi's în anii '80. O cuconiță un pic deconectată.

În oglinda cabinei de probă, în lumina crudă a neoanelor, cu privirea „lucid-lichefiată" de cele două pahare de vin alb avute la masă, mi-am văzut corpul absolut dizgrațios, în ciuda kilogramelor pierdute în ultimele săptămâni, îmi simțeam picioarele grele, moi, incapabile să poarte un trup. Sub cămașa încrețită se reliefa burta moale și umflată. Sânii mi se odihneau cuminți sub țesătură, prea mici ca să fie impunători sau voluptuoși. Platitudinea mea răzbătea până acolo, în fiecare dintre formele mele dizgrațioase, în părul meu lipsit de viață, în ochii mei încercănați, în hainele mele bej și în nuanțele naturale ale machiajului meu. E normal ca un bărbat ca Jacques să fi ajuns la lehamite, plictiseala își găsise loc în fiecare celulă din corpul meu.

M-am prăbușit la pământ, în mizeria tuturor celor care trecuseră pe acolo înaintea mea. Nici nu mă puteam ridica, nici nu puteam vorbi. Durerea mă țintuia la podea, de parcă gravitația se triplase brusc. Vedeam picioarele oamenilor care, de cealaltă parte, își duceau mai departe un trai normal. Îi invidiam. Dacă nu puteam fi originală în timpul vieții, puteam deveni astfel prin moarte: n-am auzit niciodată vorbindu-se de cineva fulgerat de propria urâțenie și găsit fără viață într-o cabină de probă.

Când Charlotte și-a dat seama că nu mai ieșeam de acolo și nu-i răspundeam când mă chema, s-a strecurat pe sub ușa cabinei ca să vină

lângă mine. Aproape că a fost nevoită să se târască, să nu-și zdrelească șira spinării. S-a ghemuit lângă mine și m-a cuprins în brațele ei mari de femeie, fără un cuvânt. Micuța mea Charlotte, bebelușul meu. În tăcerea ei o auzeam spunându-mi „o să fie bine, mamă, o să fie bine", „te iubesc, mămico". Abia respira, de parcă voia și ea să dispară. S-a cufundat împreună cu mine în nisipurile mișcătoare, fără să mă întrebe nimic. Asta m-a făcut să-mi revin.

— Îmi vine bine mărimea asta?

— Super!

— Și modelul *skinny,* până la urmă?

— Tot super!

S-a întâmplat la fel de rapid ca depresia, m-am pus pe un râs nebunesc. Îmi tresălta tot corpul. Din ce încercam să-mi stăpânesc râsul zănatec, din aia se amplifica. Am molipsit-o și pe Charlotte. Drăguț. Două femei îmbrățișate, dintre care una pe jumate despuiată, plângând îngenuncheate pe podeaua murdară a unui magazin. Chiar drăguț.

— Îți aduci aminte cum te blocai mereu din greșeală în toaletele publice când erai mică?

— *Pfff...* da!

— De fiecare dată îți spuneam să nu te încui, dar făceai mereu la fel!

— Știu, nu reușeam niciodată să mă descui după aia. Nu știu de ce, chestia asta mă stresa prea tare, cred.

— Oricum, treceam pe sub ușă.

— Ba ai trecut și pe deasupra, când nu era destul loc dedesubt.

— Chiar așa?

— La Château Laurier. Purtai o rochie, așa că nu ți s-a părut amuzant.

— O, Doamne! Îmi aduc aminte...

Am ieșit de acolo după un sfert de oră, cu fața mânjită de lacrimi vechi, uscate, scuturându-ne încă de râsul care se hrănea cu toate poveștile de care ne aminteam. Vânzătoarea se încăpățâna așa tare să nu zâmbească, încât am ajuns la concluzia că era o interdicție a lanțului de magazine. O înțeleg, n-are de ce să râdă când jeanșii fabricați de niște slujbași exploatați din Bangladesh costă aproape două sute de dolari perechea, asigurându-i astfel o viață luxoasă unei găști de burghezi cu o conștiință bolnavă. N-are de ce să râdă când eu îi cumpăr, pretextând că n-am de ales.

Văzând că nu dă de mine în timpul după-amiezii, Claudine mi-a trimis câteva mesaje pe telefon. Ținea neapărat să-mi spună o chestie foarte importantă și voia s-o sun.

— Îmi cer scuze.

— Și eu.

— Dar nu despre problema importantă voiam să-ți vorbesc.

— Nu, voiai să-mi spui cum să fac să-l privesc pe Jacques ca pe o gaură de cur.

— Păi, nu, nu e nici măcar despre asta.

— Poți totuși să-mi spui cum să fac?

— Nu cred că e o idee bună…

— Vreau să știu, *shoot!*

— Ești sigură?

— Da.

— Un detectiv privat.

— Un detectiv privat? Ce-aș putea să aflu de la un detectiv privat? Că bărbatul meu a plecat cu o pațachină?

— Asta-ți spun, nu e o idee bună.

— Și totuși, voiai să mi-o propui.

— Da, fiindcă uneori, când ai chef să te ajuți un pic, e bine să știi că lucrurile nu se întâmplă întotdeauna așa cum crezi.

— Ce vrei să spui?

— *Offf…* trebuia să-mi țin gura cu chestia asta.

— Ai început, așa că dă-i drumul mai departe!

— Crezi că Jacques e un sfânt, dar cu siguranță nu-i așa.

— De ce n-ar fi?

— Statisticile nu sunt în favoarea lui.

— Mi se rupe de statistici.

— Ia te uită…

— Zi mai departe!

— Cât timp s-a văzut cu frumoasa Charlène până să-și ia tălpășița cu ea?

— Cred că l-am întrebat de vreo zece ori pe Jacques și, pe urmă, ți-am povestit de tot atâtea ori.

— Ți-a povestit ce a vrut.

— Dar a plecat cu ea! Ce importanță mai are acum?

— Poate că a fost cu ea doi ani înainte să se hotărască să plece!

— Ei, nici chiar așa, era ceva nou! Relativ nou. Charlène lucra la firmă de șase luni când a plecat el.

— OK, să admitem că a fost ceva nou cu ea, ceea ce m-ar mira, dar nu e grav, dar oare e posibil ca, înaintea ei…

— Ce?

— Crezi că e prima lui aventură de genul ăsta?

— …

— Nu contează, un detectiv te-ar ajuta să schimbi rolurile, să-l vezi ca pe un tip infect.

— …

— Diane!

— …

— DIANE!

— Mă gândesc.

— Nu, nu face chestia asta, n-ajută la nimic. Las-o baltă, uită!

— Știi lucruri pe care eu nu le știu.

— Nu, îți jur! Doar că povestea ta e așa de clasică! Să vezi dacă frumosul tău Jacques, de la o zi la alta… știi că eu n-am reușit niciodată să număr toate studentele cu care și-a tras-o Philippe?

— Mă simt așa de idioată…

— Ba nu, ba nu, uită chestia asta.

— Bănuiesc că ai un nume pentru mine, că-mi recomanzi pe cineva.

— Vrei să auzi chestia pozitivă pe care voiam să ți-o spun? E o idee superbă, de asta te-am sunat. Nu e ceva ce n-o să mai ai, e ceva ce nu aveai și ai să poți avea în sfârșit!

— Hmm…

— Ceva ce nu puteai să faci cu Jacques.

— Nu înțeleg ce aș putea face în afară de-a mă regula cu alții.

— Uiți un lucru important… mi-ai vorbit de multe ori despre asta…

— Nu înțeleg.

— Nu? Nu-ți amintești?

— Zi mai departe.

— De asta e Cloclo aici!

— Bine, tușico, spune.

— Ai să poți în sfârșit să practici… *frenching,* sărutul franțuzesc.

— *Frenching*? Vorbești serios? Asta e marea ta găselniță? Mi se rupe de *frenching*!

— Ai să poți să-l faci! *FRENCHING*! De când nu l-ai mai experimentat, de douăzeci și cinci de ani? De câte ori mi-ai spus că-i duceai dorul, că visai la așa ceva, că Jacques nu practica sărutul franțuzesc?

— Dar ăsta nu-i un plan de viață!

— Dar eu nu-ți dau un plan de viață, îți dau un motiv bun să-ți pui curul la bătaie! Ești deșteaptă, ești frumoasă…

— Nu încerca, tocmai am fost prin magazine.

— Nimeni nu crede că arată bine într-o cabină de probă.

— Sunt fleșcăită.

— Nu contează când e vorba de *frenching*! Pune-ți ciorapi compresivi până ai să fii iar în formă și te-ai scos!

— Pfff…

— Ești frumoasă, Diane, sper că nu te îndoiești! Ești îngrozitor de

frumoasă. Dacă nu te-aș iubi atâta, te-aș urî.

— Nu te chinui prea tare.

— Numește-mi un tip cu care ai face *frenching,* repede, repede, fără să te gândești.

— E ridicol, parcă aș avea paișpe ani.

— Nu ești departe, dacă scădem cei douăzeci și cinci pe care i-ai petrecut cu Jacques.

— Douăzeci și opt: eram de trei ani împreună când ne-am căsătorit.

— Și mai rău! Trebuie să începi de undeva! Sărutul franțuzesc seamănă puțin cu trambulina de un metru la piscină: trebuie să exersezi mai întâi pe cea mai joasă până să sari de pe aia de zece metri.

— Ce comparație caraghioasă!

— Știu. Hai, zi un nume!

— N-am chef să sărut pe nimeni!

— UN NUME!

— JI-PI!

— Ji-Pi de la patru, contabilul?

— Da, de ce?

— Poate țintești un pic prea sus. Și e însurat, ar trebui să verific prin dosarele mele.

— Mi-ai cerut un nume!

— Da, da! E perfect! Excelent! Îl punem deoparte pe Ji-Pi. E prima ta idee. Concentrează-te pe ea. Oricum, vorbim doar de un *frenching.*

— Bine, e foarte ușor.

— Mai ușor decât crezi. Mult mai ușor decât crezi.

— Mă îngrijorează un pic să te aud că spui asta.

— De-ai ști câtă dreptate am!

— O să accept să-mi dai numele detectivului tău.

— Și cunosc o psihologă bună.

* * *

Cuibărită sub cuvertura ei mare și lățoasă, Charlotte viziona la calculatorul ei un episod dintr-un serial american pe care trebuia „să-l văd neapărat”. Îmi spusese asta de vreo treizeci de ori în ultimii doi ani. Rămăsesem așa de in urmă cu *Six Feet Under,* încât renunțasem să mai urmăresc serialul. Da, deconectată.

— Ia zi, nu regreți că ți-ai luat jeanșii?

— Să știi că nu, drăguța mea, sunt supermulțumită. Dacă-mi spui că asta-mi face bine, te cred.

— E adevărat că-ți vin bine!

— Îhî.

— Pe bune, arăți extraordinar pentru vârsta ta!
— Pentru vârsta mea.
— Nu, nu-i adevărat, arăți extraordinar și gata!
— Îhî.
— Îți jur!
— Ai vorbit cu Claudine?
— Cu Claudine? Nu. De ce?
— Aveți același discurs.
— Normal, ești frumoasă. Toată lumea te consideră frumoasă.
— Mda…
— Niciun mda, e da.
— Mulțumesc, drăguțo, ești o fină. Ia spune-mi, ce crezi despre aparatele Nautilus?
— Ei bine, costă de te rup și muncești la ele ca la ocnă. Vrei să-ți lucrezi pectoralii?
— Păi, poate ar trebui să-mi revin și să fac ceva. Nu mi-ar prinde rău.
— Ai putea să faci jogging, asta se face oriunde și nu costă nimic. Și pe urmă, e la modă.
Nu pot suferi moda.

4.

Unde măsor prețul cuvintelor

— Cum vă simțiți?

Claudine mă dăscălise de câteva ori înaintea primei mele întrevederi: „Trebuie să fii deschisă, gata să spui tot, să fii confruntată, poți să înjuri, să plângi, poți să te arunci pe podea și să urli, trebuie să vorbești, înțelegi? O să fie greu, o să ai din când în când impresia că te învârți în cerc, dar e normal, pe măsură ce te apropii de nodul problemei, e tot mai greu. Femeia aia are să te ajute dacă te ajuți tu, doar dacă te ajuți, nu e menajeră, treaba ei nu e să te lustruiască ca să-i dea strălucire ego-ului tău, ai să-ți înfrunți cei mai răi demoni, iar asta o să te doară…” Ajunsesem acolo într-o stare de totală surescitare, dispusă să dezvălui vicisitudinile sufletului meu pe canapeaua acelei femei complet necunoscute, plină de diplome. Eram atât de exaltată, încât nici chiar asemănarea ei cu avocata lui Gomeshi[1] nu mi-a tăiat elanul.

— Ca un rahat.

— E foarte plastic.

— E primul cuvânt care mi-a venit în cap.

— De ce credeți?

— Fiindcă așa mă simt.

— Aveți deseori impresia as…

— Putem să ne tutuim?

E o întrebare pe care te obișnuiești s-o pui când îmbătrânești. Ocaziile se înmulțesc cu o viteză amețitoare. Lumea mi se adresează fără ezitare cu „dumneavoastră” de atâta vreme, încât am ajuns să tresar ori de câte ori casierița de la băcănie mă întreabă: „Vrei o pungă?” Părul meu ar fi alb, complet alb, dacă nu l-aș vopsi. S-a albit atât de brusc, încât puteam să mă iau la întrecere cu Maria Antoaneta[2].

— Folosești deseori expresia asta când vorbești despre tine?

— Nu.

— Ai acest sentiment doar de când te-ai despărțit?

---

[1] Jian Gomeshi, muzician, scriitor și animator la Radio-Canada. În anul 2014, a fost acuzat în urma unor denunțuri de agresiune sexuală. Procesul, foarte mediatizat în Canada, nu a putut dovedi acuzațiile (N.t.).

[2] Se spune că regina Maria Antoaneta ar fi albit brusc, în noaptea dinaintea executării ei, pe 16 octombrie 1793 (N.t.).

— Așa cred, da.
— De ce crezi că te simți așa?
Trece primul nod. Am impresia că înghit biscuiți fără apă.
— Fiindcă soțul meu nu mă mai iubește.
— Ți se pare că acum nu mai ești o persoană la fel de bună?
— Poate… da.
— Ce crezi că s-a schimbat?
— Of! O grămadă de lucruri!
— Ca de pildă?
— Păi… mă simt urâtă.
— În ce sens?
— În toate sensurile.
— Fizic?
— Printre altele.
— Poți să-mi explici puțin?
— E greu de spus… în cuvinte…
— Ce vezi când te privești?
Ca să fiu sigură că profit de banii dați, pornisem discret cronometrul ceasului meu și-mi promisesem să vorbesc repede, să dau răspunsuri prompte. Nici nu trecuserăm bine de primele șapte minute, că vorbele îmi încetineau în gât, ca niște larve amorțite. Intrasem acolo fiind convinsă că nu voi ceda nervos; probabil că n-avea să se întâmple așa cum prevăzusem.
— Am o carne moale și palidă.
— E ceva nou?
— Nu! Chiar nu…
— Ce e diferit acum?
— Mă văd mai bine.
— Mai bine?
— Reușesc să văd detaliile pe care nu le vedeam înainte, care nu mă deranjau; am luat proporții peste tot cu timpul, îmi simt picioarele greoaie, burta mea e flască, brăzdată de vergeturi, destulul meu pendulează…
— Ce pendulează?
— Destulul, bucata de carne care se mișcă atunci când ridici brațul ca să spui: „Destul!”
Și-a ridicat și și-a îndoit brațul ca să vadă cum stătea cu problema asta, slăbirea tricepsului. Era o lipsă de tact, știa foarte bine că la ea nu se mișca.
— Te acceptai astfel înainte?
— Așa cred. În orice caz, mi se părea normal să iau în greutate, să-mi schimb forma, ca toată lumea.
— Dar acum, nu?

— Nu.

— Din ce cauză?

— Tocmai mi-am dat seama că mi-a scăpat un pic.

— Ți-a scăpat?

— Adică „mi-am dat drumul”.

— Crezi că asta are legătură cu faptul că Jacques a ales o femeie mai tânără?

— Mult mai tânără.

— Da, mult mai tânără.

— Păi… probabil.

— Dacă Jacques s-ar fi combinat cu o femeie de cincizeci de ani, care ar fi avut „defectele” tale, să le numim așa pentru moment, crezi că ai fi la fel de severă cu tine însăți?

N-aveam decât patruzeci și opt de ani, rotunjirea la o cifră superioară pe care o făcea ea îmi răpea doi ani prețioși la care n-aveam de gând să renunț fără luptă. Era clar că diplomația nu era printre calitățile ei.

— Cred că asta m-ar fi îngrijorat mai tare.

— A, da? De ce?

— Fiindcă eu aș fi fost cu adevărat problema. Vreau să spun eu, capul meu, ceea ce sunt.

— Pe când în cazul ăsta…

— Pe când în cazul ăsta, e probabil vorba doar de atracție sexuală.

— Ai vorbit cu Jacques despre asta?

— Despre ce?

— Despre motivele alegerii lui.

— Da, păi da, cu siguranță.

— Și?

— Nu e simplu…

— Era nesatisfăcut din punct de vedere sexual?

— Nu, nu cred. Dar n-am nevoie de mintea unui savant ca să înțeleg ce face un tip de vârsta lui cu o fată de treizeci de ani.

— Care sunt motivele lui?

— Nu înțeleg de ce vorbim despre el, am venit la consultație pentru mine.

— Încercăm doar să înțelegem ce s-a deformat în oglinda ta.

Dacă tăcerea nu m-ar fi costat atât de scump, aș fi tăcut. Mult timp. Al doilea nod, al treișpelea minut. Un nod care mi se scurge în gât.

— Mi-a spus… că… că el…

— Hm…

N-aveam cum să toc fraza în bucăți ca să iasă mai ușor.

— Ți-a spus că el…

— Voia…

— Hm…

— Să fie…

— Ți-a spus că voia să fie…

Îmi căuta în ochi abcesul pe care să-l stoarcă. Mi se formase undeva în minte și amenința să mi-o infecteze iremediabil. Femeia asta știa. Nu credea în povestea cu atracția sexuală.

— Fericit.

Jacques voia să fie fericit.

Jacques nu mai era fericit cu mine.

Jacques putea să fie fericit cu Ea.

Jacques voia să fie cu ea.

Silogism de rahat.

Mi-am petrecut restul ședinței plângând ca un copil, cu fața ascunsă în mâini. Doctorița, amabilă, mi-a întins niște batiste groase parfumate, cu o răbdare profesională. Am ieșit de-acolo desfigurată, bine hidratată sub nas.

5.

Unde îmi dezvălui al șaselea deget de la picior

M-am născut anostă. Gena în cauză s-a strecurat în spirala ADN-ului meu în timp ce eram concepută. Nu pot să dansez, sunt incapabilă să urmez ritmul muzicii. Nu urechea e de vină – părinții m-au dus la mai mulți doctori când eram tânără –, creierul meu e cel care strică petrecerea: detectează toate sunetele, dar nu reușește să le coordoneze cu mișcările. Spre deosebire de cei care descifrează ritmul, eu sunt condamnată să-l ghicesc. Fiecare pas pe care-l fac în dans este o tentativă de a prinde cadența. Nu reușesc decât din întâmplare și, mai ales, foarte rar. Sufăr oficial de „surzenia ritmului”. E un handicap care nu se vede, din păcate. Aș fi preferat să am un al șaselea deget la picior: ar exista intervenții chirurgicale ca să scap de el.

În copilărie, era amuzant. Mă integram în mulțimea copiilor care gesticulau după cum le venea. Prestațiile mele pe *dance floor* încântau spectatorii. Oamenii râdeau ținându-se de burtă sau punându-și mâna la gură, mama mă încuraja bătând din palme, toată lumea era fericită. Mai ales eu. Dădeam întotdeauna tot ce era mai bun din mine și eram recompensată din plin. Mi-e dor de inocența aceea.

Lucrurile au început să scârțâie un pic mai târziu, când mama, care vedea în decalajul meu ritmic un semn incontestabil al unui anume talent artistic, m-a înscris la cursul de inițiere în balet jazz, la renumita școală Lapierre. După câteva săptămâni de exasperare nedisimulată, pe care n-o înțelegeam, profesorul i-a explicat mamei că n-avea rost să ne silim. În ziua aceea, expresia „surzenia ritmului” a intrat în viața noastră. Mama i-a răspuns că plata era oricum foarte mare pentru a preda „maimuțăreli debile pe care le poate face singur orice copil de cinci ani”. Uneori, o iubeam pe mama din tot sufletul.

În pragul adolescenței, în subsolurile prietenelor, erau puse la cale în secret roluri speciale pentru mine, adesea fixe, care serveau la susținerea coregrafiei altora; eram un pivot pentru cele care se învârteau, un stâlp pentru arabescuri, o bază pentru piramide și chiar un zid, la nevoie, pentru cele care nu se sprijineau foarte bine în mâini. N-aș fi fost tratată altfel dacă aș fi fost oloagă. Aveam prietene generoase care mă protejau de ridicol.

Când a început epoca serbărilor în subsolul bisericilor, mi-am născocit un talent ca să dau impresia că mă aflu permanent pe pista de dans, fără să fiu

de fapt acolo: mergeam de la o prietenă la alta, găsind de fiecare dată câte un secret pe care să-l șușotesc la urechea uneia sau alteia, le urmăream pe cele care se duceau la toaletă, la standul cu delicatese, chiar și pe cele care ieșeau să fumeze pe furiș. Când pista de dans era așa de aglomerată, încât nimeni nu se mai putea mișca, riscam să schițez câteva mișcări, care se pierdeau rapid în haosul creat de înghesuială. În restul timpului, încasam câte un „ah, plicticoaso”, așa cum altele încasau câte un „mămăligă bleagă” sau „față de pizza”. Acneea și „surzenia ritmului” făceau și ele parte din meniu.

Nebunia U2 mi-a oferit unele dintre cele mai frumoase momente din viață. Era fabulos de simplu să dansez: era suficient să-mi țin picioarele apropiate, lipite de sol și, cu ochii închiși, să-mi unduiesc corpul făcând mișcări asemănătoare unei alge marine legănate de apă. Brațele îmi planau în jurul corpului, în acea atmosferă lichidă care-mi inunda complet lipsa simțului ritmului. În unele seri, nu se punea decât U2. Eram în Nirvana. Ajungeam într-o stare aproape hipnotică. Chiar și azi intru în transă încă de la primele sunete ale piesei *Sunday Bloody Sunday.* Pentru mine, duminicile au păstrat culoarea asta.

La universitate, berea ieftină și timpul petrecut la coadă ca să ne-o cumpărăm mi-au oferit numeroase subterfugii. Mă autoproclamasem regina aprovizionării și-mi petreceam mare parte din timp făcând drumuri dus-întors între bar și punctul oficial de adunare al serii (format de regulă dintr-o grămadă de sacoșe într-un colț). Îi cunoșteam pe chelneri. DJ-ii erau prietenii mei. Prin trupurile noastre amețite și spiritele noastre surescitate curgea în valuri cea mai bună muzică. Acolo l-am cunoscut pe Jacques, în timp ce mă extaziam în fața noului desfăcător de bere, construit de niște studenți geniali în domeniul mecanicii. Ca și mine, se aplecase deasupra instrumentului care decapsula simultan șase sticle, direct din ladă. Ingeniozitatea, în serviciul gâtlejurilor noastre însetate. Tipii ăștia aveau simțul priorităților. Tocmai comandasem cinci beri. El, șase. Totuși, îmi oferise ajutorul.

— Ai deja șase!

— Pot să iau și zece.

— Zece?

— Câte un deget pentru fiecare bere. E tot aia.

Își băgase degetele în paharele de plastic, străpungând gulerele de spumă, fără să se jeneze că punea acolo toată mizeria pe care o adunaseră mâinile lui de la ultima spălare. Mă gândeam la sudoare, grăsime din păr, coji din nas, la bacterii transportate de bani, la chei, la strânsul mâinilor etc.

— În felul ăsta, nu le scap.

— E practic.

— Ești singură?
— Nu, cu niște prietene.
— Unde?
— Locul nostru e acolo, în fund.

Îi indicasem fundul sălii, pe deasupra mulțimii de trupuri care săreau în ritm de *„Jump! Jump! Jump!”,* urlate prin amplificatoarele care n-aveau să reziste întreaga seară. Jacques își exhibase dinții frumoși, albi, drepți. Un tip de familie bună.

— Am o idee.
— Ce?
— Livrăm berile, pe urmă ne vedem afară, la intrarea B.
— Ca să fumăm?
— Să luăm aer.
— Nu vrei să dansezi?
— Nu, dansez ca o cizmă.

Afirmația asta sinceră, anodină în aparență, avea să fie determinantă pentru restul vieții mele: Jacques era ca mine, era „surd la ritm”. Văzându-l cum se mișcă la întâmplare, sfidând ritmul cu brio, m-am simțit ca naufragiatul care vede civilizația debarcând pe insula lui pierdută. De tipul ăsta m-am îndrăgostit mai întâi pentru ceea ce-i lipsea. Toate calitățile lui valoroase au fost umbrite pe moment de această lipsă, care-l făcea atât de prețios pentru mine! Dacă aș fi crezut în Dumnezeu, aș fi zis că mi l-a trimis ca să-L iert fiindcă m-a uitat când a împărțit simțul ritmului.

Ne-am petrecut prima seară în îmbrățișări înflăcărate, ca toți cei străfulgerați de amor, bând fiecare aerul din gura celuilalt, încercând să ne contopim corpurile. Dacă mi-ar fi spus atunci că nu-i plăcea *frenching*-ul, nu l-aș fi crezut. Mai târziu, m-am gândit că săruturile franțuzești veneau într-un număr limitat, asemenea ovulelor; odată ce se termina rezerva, trebuia să învăț să mă lipsesc. Nopțile au devenit învelișuri ale durerii. Trebuia să aștept să am copii ca să cunosc o asemenea epuizare. Ne-am iubit cum nu s-a iubit nimeni, evident. Ne-am căsătorit pentru totdeauna, ca toată lumea.

În matematică, doi de minus dau un plus; în biologie, nimic nu e la fel de clar. Prin urmare, când s-a născut Alexandre, am dezvoltat un arsenal întreg de metode pentru ca creierul lui să creeze sinapsele nervoase și neuromusculare necesare controlului ritmului. Am cumpărat un metronom ca să-l învăț să bată din palme, DVD-uri cu cântecele pentru copii, cântece și dansuri pentru ca universul lui sonor să fie stimulat în permanență. Când a împlinit optsprezece luni, l-am înscris la o sesiune de stimulare muzicală părinte-copil, având ca scop „dezvoltarea muzicii interioare a corpului copilului”. Am îndurat șase ședințe lungi, umilitoare, înainte de a abandona

cursul și de a reveni la discuri ca să-i stimulez hormonul ritmului. „Terapeuta” hotărâse că n-aveam să plec de la cursurile ei fără să „îmblânzesc cacofonia” din mine – vă scutesc de bolboroselile psihologice aiuristice prin care-și susținea punctul de vedere. Nu era prima dată când cineva încerca să mă vindece, dar metoda ei era soră cu agresiunea: mă apuca de umeri ca să mă forțeze să mă mișc odată cu ea sau bătea din palme foarte aproape de urechile mele, pentru „trezirea” corpului. Am plecat înainte s-o iau la bătaie.

La vârsta de patru ani, Alexandre a urmat cursuri de balet clasic (singurul curs oferit fără prezența părinților). Verdictul a venit rapid: era salvat, corpul lui părea să fie în stare să asculte de cele mai exigente cadențe.

Când ne-a declarat că e homosexual, la paisprezece ani, soacra mea a mers pe un raționament simplist, una din specialitățile ei: „Sper că nu ești surprinsă, după ce l-ai dat la atâtea cursuri de dans”. Nici azi nu știu cum de m-am putut stăpâni. În zilele care au urmat, mi-am domolit furia imaginându-mi scene în care-i scoteam ochii, îi spărgeam nasul sau îi trăgeam un șut superb în burtă ca să-i crape mațele. E violent? Mult mai puțin decât să crezi că homosexualitatea e o tară.

Charlotte și Antoine au un simț normal al ritmului. Am mult respect pentru matematică.

6.

Unde Jean-Paul devine mica mea trambulină

Ideile puerile ale lui Claudine înmuguriseră în cele din urmă, până se transformaseră într-un soi de scenetă care-mi ocupa mintea. Planul ei funcționa. Îmi fabricasem chiar o serie de scenarii fabulos de idioate, demne de cele mai proaste telenovele, în care sfârșeam prin a mă săruta cu Ji-Pi:

a) Din pură întâmplare, mă întâlneam cu Jean-Paul în camera fotocopiatoarelor, închideam ușa și-l sărutam fără să opună deloc rezistență.
b) Se defecta ascensorul – eram doar noi doi în el, evident –, el se apropia de mine dintr-un reflex de protecție și, fără vreo introducere, mă săruta, iar eu nu mă opuneam.
c) Urcam pe scări ca să fac puțin sport, înainte de a mă așeza la birou pentru restul zilei de lucru, și-l întâlneam – din întâmplare, se apuca de sport în același timp cu mine! –, iar faza se termina inevitabil printr-un mare *frenching* improvizat.
d) Etc.

Rezerva mea de scenarii conținea și câteva catastrofe care reușeau chiar să mă emoționeze:

a) Trebuia să evacuăm clădirea din cauza unei alerte cu bombă și, în panica evacuării, ne pomeneam singuri la câteva străzi depărtare de birou, înlănțuiți, cu gurile lipite una de alta, ca să scăpăm mai ușor de ura lumii.
b) Clasica pană de electricitate, întunericul, frica, senzația de umezeală, întâmplările bine potrivite, mâini și guri amestecate, în ordinea sau în dezordinea asta.
c) Leșinam pe culoarul care duce spre sala de conferințe, iar Ji-Pi, într-un elan de eroism olimpic, mă prindea chiar înainte ca țeasta mea să se izbească de betonul cu certificat LEED[3] (evitând pe loc explodarea creierului meu și spălarea dificilă a dalelor de beton). Era așa de fericit văzându-mă că-mi revin în simțiri, încât nu se putea abține să nu mă sărute cu nesaț.

[3] Leadership in Energy and Environmental Design – program de certificare a clădirilor ecologice, utilizat la nivel mondial.

d) Etc.

Alteori, exageram catastrofa până pe culmi nerealiste pe care, îmi cer scuze, nu le voi reproduce aici. În cel mai bun dintre cele mai rele cazuri, noi doi eram unicii supraviețuitori ai anihilării Pământului și ne sărutam ca să uităm de așteptarea înfricoșată a sfârșitului nostru inevitabil. Pe scurt, lumii nu-i mergea bine, dar eu mă ocupam cu *frenching*-ul.

În realitate, Ji-Pi lucra la serviciul finanțe, la etajul patru, iar eu, la resurse materiale, un etaj mai sus. Șansele să ne întâlnim singuri într-un ascensor sau într-o pădurice incendiată din apropiere erau aproape nule. Probabil, eram nevoită să-mi dau o mână de ajutor în sensul ăsta.

Prin urmare, mi-am înmulțit drumurile între parter și etajul cinci, ca să-mi sporesc șansele de a-l întâlni, statistic vorbind. Oricum, trebuia să încep de undeva, să mă urc pe trambulina cea mică. Coboram pe scări, urcam cu liftul – nu voiam să stric totul transpirând –, pretextând că-mi schimb stilul de viață ca să justific multiplicarea drumurilor sănătoase în timpul pauzelor și al orei de masă. În situația în care mă aflam, toată lumea înțelegea nevoia mea de schimbare. Mă duceam mai des decât era nevoie să fac verificări de rutină la etajul patru (de fapt, mergeam la toaletă și mă prefăceam că-mi șterg nasul). Firește că uitam deseori una sau alta, ceea ce-mi dădea ocazii în plus să forțez hazardul care, trebuia să recunosc, era mai cooperant în visele mele decât în realitate.

Când mă nimeream în lift cu Ji-Pi și o mulțime de însoțitori, îl priveam intens ca să-i transmit sugestii mentale; se spune că trec mult mai bine prin cutia craniană când ești în prezența persoanei respective. Așa că-i fixam insistent capul cu privirea și-i dădeam următorul ordin, foarte simplu, foarte clar: „Sărută-mă!" Dar nu mă auzea. Oamenii ieșeau din ascensor la fel cum intraseră, salutând politicos din cap înainte de a privi tabloul de comandă care se aprindea intermitent. Pe măsură ce-l priveam, îl găseam tot mai frumos și mi se părea tot mai neverosimilă ziua în care buzele noastre aveau să se atingă.

— Dar asta e o aiureală! E woodoo ce faci tu. Trebuie să faci ceva real, să te duci la el, să-i faci cinste cu o cafea, n-ai să poți să-l săruți niciodată dacă nu te apropii de el.

Asta-i bună, sugestii mentale! Să nu-mi spui că ai citit despre chestiile astea în *Secretul*[4], că te strâng de gât.

— Am citit într-o revistă.

— Nu-mi spune cum se cheamă. Bun, treci acum pe la mine, o să-mi faci

[4] Carte de dezvoltare personală de Rhonda Byrne (2006), pe baza filmului cu același nume. Este bazată pe credința în legea atracției, conform căreia gândurile ne pot schimba viața în mod direct (N.t.).

un mic serviciu.

După pauză, m-am întors cu naivitate la Claudine, care mi-a spus suficient de tare încât să audă toată lumea: „A! Diane, cobori cumva la contabilitate? Poți să-i dai astea lui Ji-Pi din partea mea, te rog?”

După ce am luat cele două dosare deja clasate pe care mi le-a întins, am coborât la etajul patru și m-am îndreptat cu pași hotărâți spre biroul lui Jean-Paul. Ușa era deschisă, așa că am intrat. Teancuri ordonate de dosare așteptau niște mâini binevoitoare lângă un pahar din cristal fals, plin de creioane asemănătoare, marca Pilot Hi-Tecpoint V7 Grip (am schițat o mică grimasă, nu pot suferi minele groase). Câțiva centimetri mai încolo, un mic ciobănaș din porțelan zâmbea de parcă lupii n-ar exista, iar el supraveghea niște oi imaginare. Nicio poză, doar un crin al păcii, care părea foarte fericit să fie acolo. Ceea ce nu înseamnă nimic, crinii păcii sunt fericiți oriunde. Secretara lui s-a grăbit să mă întâmpine.

— Bună, Diane!

— Bună, Josy!

— Îl cauți pe Jean-Paul?

Cu excepția secretarei lui, nimeni nu-i spunea Jean-Paul; probabil, din motive de ierarhie. Chiar și el se prezenta doar ca Ji-Pi. De când cu telenovela *Des dames de cœur,* numele Jean-Paul scăzuse în popularitate.

— Păi… da.

— Ai să-i dai niște dosare?

— Păi… nu, adică da, de fapt, m-a însărcinat Claudine să i le dau și aș vrea să i le înmânez direct.

— Nu-ți face griji, am să i le dau. Trebuie să vină în scurt timp.

— Unde s-a dus?

— Să-și ia o cafea de la etajul doi, au adus acolo un aparat espresso.

— O, *wow*!

— Gașca de la traduceri nu bea cafea ca toată lumea.

— Am să-l caut acolo. Am câteva lucrușoare să-i explic.

— Îmi place cum ești îmbrăcată.

— O! Mulțumesc… drăguț din partea ta.

Dacă aș fi fost oarbă, i-aș fi întors, poate, complimentul. Când am văzut-o îndreptându-se spre biroul ei, cocoțată pe niște catalige de zece centimetri de un alb luminos, am simțit un soi de milă pentru ea. M-a salutat mișcându-și degetele împodobite cu unghii false albe și inele cu perle albe, perfect asortate cu cerceii, brățările, pieptănul decorativ și fardul de pleoape, toate albe, ca și taiorul. De când venise în firmă, căpătase o reputație de oportunistă, pe care o onora din plin de câte ori se ivea ocazia. Dacă aș fi avut o asemenea secretară, poate că aș fi extins și eu explorarea teritoriului

ca să găsesc un aparat de cafea la un etaj îndepărtat.

Am coborât pe scări, să am timp să-mi regăsesc curajul. Când am ajuns la etajul doi, l-am văzut pe Ji-Pi intrând în lift cu pasul mare și energic al unui bărbat cu o excelentă condiție fizică. M-am repezit spre el, dar ușa s-a închis în momentul când spuneam „Jiii-Piii!”. Așa a sunat, lungit ridicol. Am rămas pe loc, cu documentele în mână. Ușa s-a deschis aproape imediat, dezvăluind un Ji-Pi zâmbăreț, curios să afle ce voiam atât de tare de la el.

— A… Păi… uite, m-a rugat Claudine să-ți dau astea. Aveam treabă la etajul patru, așa că… treceam pe acolo…

— Dar ai venit până la doi, e ceva important?

— Nu, nu, am venit pentru aparatul de cafea.

— Ce-i cu dosarele alea?

— Păi… n-am idee.

— Bun… aha… mi se pare că le-am aprobat deja săptămâna trecută…

— Poate i-a scăpat din vedere.

— Da. Ciudat, totuși. Urci?

— Păi… da.

— Nu voiai o cafea?

— A! Ba da, măi să fie, am uitat.

— OK, mulțumesc pentru dosare, am să mă uit iar pe ele imediat, se poate să fie o neregulă acolo.

— Da…

— O zi bună!

— Da…

Ușa s-a închis cu un zgomot discret în fața unei fraiere perplexe. Am dat-o încolo de cafea și am luat-o pe scări la trap mărunt, ca să-mi pot digera decepția în liniște.

Am intrat în biroul lui Claudine și m-am prăbușit pe scaunul plângerilor. E cel mai uzat scaun din toată clădirea.

— Povestea ta cu sărutul franțuzesc e o aiureală. I-am părut o idioată, mă urăsc și, ca să fiu sinceră, Ji-Pi…

— Ji-Pi e o trambulină mică excelentă.

— Arată mult prea bine.

— E independent, un pic cam căpos, pare prea solid ca să fie chiar așa, e un candidat perfect pentru *frenching.*

— Mai există și o femeie, mai mult, o blondă!

— Ce-ți pasă? Cu atât mai bine, chiar. Nu vrei să-l iei de bărbat, nici măcar nu vrei să te culci cu el, vrei doar un *frenching* de la el. După asta, n-are decât să se întoarcă la viața lui.

— Vrei să mă răzbun pe Jacques?

— Ba deloc. Nu e vorba de răzbunare, ci de egoism pur. În clipa asta, trebuie să te gândești la tine, iar tu ai nevoie de două lucruri: să-ți umpli timpul și să-ți regăsești puțin încrederea în tine.

— *Oh, boy*! O mare realizare!

— De câte zile îți petreci timpul liber visând la Ji-Pi?

— Absolut deloc.

— Să nu-mi spui că nu te-ai distrat un pic.

— Nici măcar.

— Și să nu-mi spui că nu-ți dai ceva mai mult silința când te îmbraci dimineața.

— Puțin.

— Vezi? La asta ajută planurile de *frenching.* E ceva la fel de inofensiv ca o ceașcă de apă caldă cu lămâie, dar îți face bine. De luni de zile nu te-am mai văzut așa în formă ca acum.

Când m-am întors la biroul meu, am găsit un mesaj de la Ji-Pi pe robotul telefonului. Am scuturat din cap ca o zornăitoare: mă sunase Ji-Pi, chiar pe mine. Tom Brady al serviciului contabilitate formase numărul MEU de post.

„… știi ce, Diane… ăăă… poți trece pe la mine când ai un minut? Nu e nimic urgent sau important. Când ai un minut”.

— Asta-i tot?

— Păi, da.

— Ia te uită! „I-am părut o idioată, dragă”…

— Bine, lasă, acuma ce fac?

— Bănuiesc că nu e o întrebare adevărată.

— Dar o să-i par o idioată!

— Asta e sigur, dar tot ai să te duci.

— Ține-mi cald scaunul plângerilor, mă întorc.

Ușa de la biroul lui era închisă – pavăză împotriva riscului de orbire spontană. După ce-l anunțase la telefon, Josy a ținut să-mi deschidă ușa, ca un majordom cam zelos, făcând cu mâna un gest în stilul emisiunii *Prețul Corect.* Ji-Pi era concentrat la calculator, încruntat, mai frumos ca niciodată. Când era contrariat devenea și mai arătos, căpăta acea nuanță de înțelepciune care le lipsește bărbaților din reviste. Părul lui era așa des, că nu lăsa nicio mână să treacă prin el, nici măcar o mână fină de femeie. Părul lui Jacques părăsise treptat corabia, lăsându-i doar o coroană preoțească pe cap. Dar cum ridurile înfrumusețează figura unui bărbat, un simplu ras pe scăfârlie fusese suficient să-l întinerească cu zece ani și să-l introducă în clubul bărbaților copți care-și poartă bine chelia. Uneori, mă simțeam victima unui transfer distructiv în căsnicia asta ratată: eu preluam dublu anii care treceau, atât pe ai mei, cât și pe ai lui.

— O! Bună, Diane. Mulțumesc, Josy. Poți pleca și închide ușa.

— Vrei să preiau apelurile ca să nu fiți deranjați?

— Nu, nu, îmi faci legătura, nicio problemă.

— A! E o întâlnire informală?

— Nu, profesională. Mulțumesc, Josy.

Odată ce s-a închis ușa, Ji-Pi și-a plimbat scaunul pe rotile până la mine, de cealaltă parte a biroului, și a început să-mi vorbească pe un ton confidențial.

— Uite, Diane, mă simt puțin stânjenit că-ți pun întrebarea asta, de fapt, e de-a dreptul jenant, dar n-am putut să nu remarc imediat…

Deodată, n-am mai auzit celelalte cuvinte. Vedeam că gura lui se mișca odată cu mâinile, dar mi-a scăpat complet ceea ce mi-a spus, câteva secunde îndelungate. Tăcere pe recepție. Mâinile, gura, toate frumoase, mă hipnotizau. Era tot ce-mi trebuia. Dacă le folosea ca să facă altceva decât să mă sărute, nu mă deranja. Când buzele lui au încetat să se miște, și-a așezat ușor mâinile pe birou și a mărit ochii, ca să-mi arate că era rândul meu să vorbesc.

— Păi…

— Scuză-mă. Cred că e o indiscreție. Îmi pare rău.

— Nu! Nu, nu. Am… ăăă… am… N-am auzit. N-am auzit ce-ai spus.

— Cum?

— Eram cu capul în nori. Scuză-mă.

Păream idioată, după cum spuneam.

— OK. Păi… te-am întrebat de unde ai cumpărat cizmele astea, îmi plac și, cum se apropie aniversarea soției mele…

— Ești însurat?

— Da.

— A, ce nostim, nu-mi imaginam că ești căsătorit. E mai rar pentru generația voastră.

— Păi… cred că avem… cam aceeași vârstă.

— A, da? câți ani ai?

— Patruzeci și patru.

— Nu cred!

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Imposibil!

Părea să aibă cel mult treizeci și cinci. Îmi venea să-l pocnesc, cu tot cu drăgălașele lui riduri de la colțul ochilor. În spatele lui, dincolo de geamul nespălat, se conturau o parte din câmpiile Abraham, încărcate de

frumusețea lor istorică, călcate în picioare de o faună pestriță venită să joace o mică scenetă rurală înainte de a se întoarce în cușca de beton armat. M-am aruncat pe geam în gând, fără să clipesc, și am reușit chiar să simt iarba sub tălpi. Deodată, mi-a venit să alerg.

— Ce număr poartă soția ta?

— Opt.

— Tocmai bine.

M-am ridicat și, sprijinindu-mă de colțul biroului, mi-am scos cizmele și i le-am pus pe teancul ordonat de dosare care așteptau în fața lui. S-a străduit să mă oprească, să mă convingă să le iau înapoi, dar l-am asigurat că sunt noi, că n-avea să le găsească nicăieri și că eu nu mă simțeam confortabil în ele.

— Dar nu vreau cizmele tale, e supergeneros din partea ta, dar nu le vreau, voiam doar să aflu de unde le-ai cumpărat, e complet aiurea, nu pot să le iau, haide, Diane, haide, nu poți pleca așa…

— Tocmai m-ai făcut să-mi dau seama de ceva: vreau să-mi fie priviți în sfârșit ochii, nu picioarele.

— OK, te-am șocat, îmi cer scuze, cizmele tale sunt frumoase, doar că…

I-am întors spatele, am deschis ușa – Josy nu era acolo, ura! – și am fugit în ciorapi pe culoarele de la etajul patru, pe scările glaciale de beton și pe toate culoarele de la etajul cinci. Am alergat cu brațele în unghi drept, ca Wonder Woman. Eram încărcată ca o baterie, la fel ca în școala primară, când auzeam soneria pentru pauză. Îmi făcea extraordinar de bine, totul părea mai ușor, mai puțin birocratic, mai puțin epuizant. Le făceam semnul diavolului celor întâlniți în cale, ca să le semnalez că n-aveau motive de îngrijorare, că eram doar într-un moment de nebunie trecătoare. N-aveau decât să se întoarcă la formularele lor și să crape de plictiseală, eu aveam nevoie să alerg. Și alergam. În mintea mea eram Lola, Forest, Alexis Trăpașul. Am aterizat în fața ușii închise a sălii de conferințe, cu răsuflarea tăiată, cu subrațele înnegrite de transpirație, cu ciorapii pătați de murdărie.

Claudine a venit după mine, devastată. I-am zâmbit dezvelindu-mi toți dinții, deveniți bej după ingurgitarea a mii de litri de cafea și vin roșu. Mă simțeam bine, era evident.

— Chiar ar trebui să încerci și tu, e nemaipomenit!

Și am pornit-o iar pe scări, râzând ca o fată fără cizme, fără minte, fără soț.

I-am cerut unui șofer de taxi să mă ducă până la cel mai apropiat magazin de încălțăminte sport. Era clar ca lumina zilei că aveam nevoie de pantofi.

* * *

Când am debarcat în magazinul de articole sportive în ciorapi

supermurdari, cei doi vânzători au venit spre mine înarmați cu sprâncenele lor îngrijorate. Era de înțeles: în starea în care eram, semănăm cu o cerșetoare venită să ceară niște încălțări de pomană. Totuși, unul dintre ei mi-a zâmbit. Probabil că poșeta mea din piele italienească l-a liniștit.

— Aș vrea să mă apuc de alergări.

— V-ați pierdut pantofii, doamnă?

— Nu, nu, i-am dat cuiva care avea nevoie de ei.

— Bine, vom rezolva problema.

Mi-a arătat dinții lui frumoși și albi de tip care nu bea cafea și ne-am îndreptat spre capătul magazinului, unde sute de încălțări în culori strălucitoare formau un mozaic aiuritor de piese ingenioase tehnice și futuriste. M-am așezat pe o bancă, să nu mă ia cumva amețeala.

Mi-am aruncat ciorapii ca să mi-i pun pe cei înmânați de amabilul „Karim, în slujba dumneavoastră”. Ciorapi pe care și-i puneau pentru probă toți cei care visau să devină atleți, ciorapi presupuși a fi plini de ciuperci, cum ar fi spus Jacques, care avea o frică irațională de bolile picioarelor. Îmi plăcea să trăiesc periculos.

— Veniți cu mine, o să facem un test de alergare.

— Un test de alergare?

— Trebuie să văd cum alergați ca să știu ce încălțăminte vi se potrivește.

— Dar vreau doar niște pantofi banali pentru alergat.

— Da, dar trebuie să văd ce fuleu aveți dacă vreți o încălțăminte adecvată, altfel, puteți avea neplăceri.

— O! E ceva serios!

Așa că m-am postat pe covorul de interior pentru alergări și am făcut câteva drumuri dus-întors, sub privirea atentă a unui tânăr care se lăsase pe vine ca să-mi evalueze mai bine pașii, lucru care-l condamna din prima să-mi vadă garnitura de carne flască de pe pulpe. Hotărât lucru, era o zi dedicată autosabotajului. În felul ăsta, făceam o faptă bună: avea să-și considere gagica blondă mai frumoasă ca niciodată seara, când urma s-o revadă. Blonda lui, iubita lui, nu conta.

Am aflat în sfârșit că sufăr de platfus destul de accentuat, numit platfus sever; venisem să-mi cumpăr pantofi pentru alergare și plecam de acolo cu un diagnostic medical. Iar dintre sutele de modele expuse, nu existau decât trei adecvate pentru mine. Toate trei, de o urâțenie nemaivăzută, amestecuri de prost-gust de culori fluorescente și de linii aerodinamice. Mă bântuie întoarcerea la moda anilor ’80, aproape că am o fobie în sensul ăsta; ca să nu mai spun cu ce plăcere am făcut alegerea.

Am fost de asemenea obligată să renunț la mândria mea obișnuită când mi-am cumpărat îmbrăcăminte.

— Vă vine măsura asta de sutien, doamnă?

— Păi… cred că da, mi se comprimă puțin pieptul…

— E normal, articolul acesta presează puțin sânii, e făcut ca să-i susțină.

Sânii mei nu erau comprimați, formau o plăcintă turtită, total lipsită de formă; puteam foarte bine să am trei sau patru sâni, n-ar fi știut nimeni. Sfârcurile nu s-ar fi putut profila nicicum, nici chiar pe vreme geroasă, poate doar dacă ar fi încercat prin spate.

— Săriți pe loc, doamnă, așa vom ști dacă susținerea e bună.

La situația în care ajunsesem, de ce nu?! Balamalele și zăvorul cabinei de probă tresăreau în ritmul salturilor mele, oricât de ușoare erau. Oglinda făcea ce putea. Aș fi avut nevoie de o șurubelniță. Ridicolul n-are limite, îmi venea să izbucnesc în râs, dar m-am gândit că exista, poate, o cameră video ascunsă pe undeva. Să-mi văd maimuțărelile pe YouTube ar fi fost lovitura de grație.

Urmând sfaturile lui Karim, am ales câteva haine adaptate, din țesătură cu microfibră de înaltă tehnologie, printre care niște izmene lungi Shock Absorber și chiar și niște chiloți „testați științific” pentru confort. Sunt o țintă facilă pentru marketingul sportiv: sub pretextul științei, mi se poate vinde orice.

— Avantajul acestei lenjerii, doamnă, este că are niște bucle de inserție a ventilației antimicrobiene în locurile strategice.

Adică îmi spunea clar, privindu-mă în ochi, că voi avea nevoie de un schimb de aer care să împiedice dezvoltarea unei nedorite faune microbiene între picioare și între fese.

— Puteți, de asemenea, să alegeți modelul dorit de suport fesier. Uitați aici, avem toate tipurile…

— *Oh, boy!*

— Nu vă sfătuiesc modelul ață, e mai degrabă o chestiune de look, le place fetelor tinere…

— Ce preferă de obicei femeile de vârsta mea?

— Suportul Firm-control X-treme.

Mi-ar fi plăcut să am curajul să-l întreb dacă modelul ăsta de chiloți strivea fesele la fel de tare cum strivea sutienul sânii, caz în care n-aș mai fi avut nevoie de ventilație între fese, dar mi-a fost frică să nu-mi ceară să sar pe loc ca să evalueze oscilațiile fundului meu.

După ce am dezbătut astfel părțile mele cele mai intime cu un străin, am ieșit din magazin, ușurată de 427 de dolari. Trebuia să alerg, nu glumă, ca să nu regret cheltuiala. Charlotte are dreptate, alergatul nu te costă nimic, după ce ai investit câteva sute de dolari.

∵

Mai târziu, am râs cu lacrimi în patul meu – cel din camera de oaspeți – gândindu-mă la fața pe care o făcuse Ji-Pi când îmi întinsese disperat cizmele, de parcă avea în mână un cartof fierbinte. Pe urmă am deschis calculatorul ca să-mi comand un model nou *made in Italy,* ceva mai puțin bătător la ochi. Trebuia să le dau o șansă ochilor mei.

7.

Unde debitez banalități

— Îi porți ranchiună?
— Da, multă. Cu siguranță.
— De ce?
— Pfff…
— Poți să-mi spui totuși?
Rozul-pal al cămășii ei de mătase mă liniștea. În ziua aceea, hotărâsem chiar să nu-mi pornesc cronometrul. Trebuia doar să fiu eficientă și să nu bocesc ca disperată.
— Când am făcut dragoste ultima oară, nu știam că e ultima oară. E șocant pentru o femeie de vârsta mea. Poate că a fost ultima oară din viața mea.
— Ai fi preferat să știi?
— Nu cred că ar fi fost posibil. „Hei, Diane, *by the way,* ne-o tragem pentru ultima oară…”
— Hmm…
— Dar el știa, e clar că știa. Asta mă dezgustă.
— De ce te dezgustă?
— Fiindcă mi-l imaginez cum își spune: „Haide, Jacques, încă una mică și gata, regulează-ți nevasta, după aia, ești liber…”
Mi-am pierdut vocea. Partea inferioară a feței s-a strâmbat, căpătând o expresie bosumflată, tremurătoare. Durerea nu se ascunde niciodată departe, îmi sare la beregată ori de câte ori mă aplec spre ea. Psihologa și-a înfipt ochii într-ai mei fără să miște, fără să spună nimic. Am simțit-o cum dispare cu totul. Dacă n-ar fi dat dovadă de eleganță cu tăcerea ei, m-aș fi oprit probabil în acel moment. Lacrimi mari și calde îmi desenau arcuri pe obraji și mi se uneau pe gât.
— Aș vrea să înțeleg ce mi-a scăpat. Mă întreb cum se întâmplă lucrurile astea, cum încep. Cine și ce face. E o prostie, știu, li se întâmplă atâtor oameni, e ceva atât de banal ce mi se-ntâmplă, dar nu reușesc să înțeleg cum a început totul, sunt în ceață, îmi fac un milion de scenarii care se învârt ca într-o buclă. Mi-a spus o dată aproximativă când a început aventura cu blestemata aia de curvă, fiindcă am insistat eu, dar asta nu explică deloc cum a început totul. Rămâne mereu neclar. Cred că n-ar fi complicat să-mi spună,

măcar ca să mă eliberez. Când cineva e asasinat, cei apropiați au dreptul să afle cum s-a întâmplat, li se spune cu ce armă, la ce oră, dacă persoana a suferit sau nu, iar dacă da, cât timp, toate alea. Sunt sigură că e mai puțin rău dacă știi totul, altfel îți petreci timpul încercând să-ți imaginezi cum s-a întâmplat. Dar știu, n-a murit nimeni… Primul sărut… prima mână care se așază peste cealaltă… asta mă înnebunește. Asta n-ar schimba nimic, dar mi-ar da un punct de plecare ca să urăsc. Aș putea începe să detest ceva precis, congresul, călătoria la Boston, cina la Buonanotte… Se poate spune că n-am de ce să mă apuc, pedalez în gol… Mi-i imaginez la una din seratele lor mondene blestemate, Doamne, ce scârbită eram de seratele alea de *small talk,* cu lume care vorbește numai despre bani, o văd cum se apropie, dichisită ca o starletă, cu cercei mari, strălucitori, dată cu sclipici care nu se ia niciodată, luminoasă, tânără, fără riduri, fără pungi sub ochi, cu abdomenul plat sub rochița ei afurisită, cu fundul bombat, pe urmă-l văd pe Jacques cum o privește spunându-și *oh my god* ce frumoasă e, cum se oferă să-i aducă un pahar de vin alb, galant ca pe vremuri, mâinile li se ating, se îndepărtează, revin, se ating iar… mâinile, totul trece prin mâini, lumea crede că prin ochi, eu sunt sigură că prin mâini… e suficient un deget care zăbovește… n-am fost niciodată geloasă, nu m-am gândit niciodată la asta înainte, mă rog, s-a întâmplat o dată, acum multă vreme, dar intrasem la idei… poate că i-au văzut colegii când a început cu Charlène, dar lor nu le-a păsat că ar putea fi descoperiți, se amuză, toată lumea face așa… într-un an se întâmplă serate, congrese, pe urmă există câte o gașcă de gagicari arătoși, cunosc povești din astea, câte una, pe urmă alta, îți jur, știu povești legate de obicei de câte o alta… alteori îi văd la birou, îmi imaginez mâna lui Jacques cum se așază pe umărul ei, al frumoasei Charlène, „treci pe la mine în birou, trebuie să vorbim despre cutare dosar”, pe urmă, după ce se închide ușa, unul dintre ei se apropie de celălalt… unul sau altul, nu contează, el trebuia să ne protejeze, el trebuia s-o respingă, era *job*-ul lui, nu al ei, fata aia nu-mi datorează nimic, el trebuia s-o împiedice, dacă n-a făcut-o, e ca și cum el și-a dorit-o… N-are importanță, mă întorc în același punct, eu sunt problema, dacă Jacques s-a apropiat de ea sau dacă a lăsat-o să se apropie de el, înseamnă că avea nevoie de altceva, de altceva decât de mine… nu mi-am dat seama că nu mai era fericit…

Ea și-a înclinat cu treizeci de grade capul pieptănat, strângând ușor din pleoape.

— Păi, da, erau destule ședințe care, dintr-odată, se terminau târziu, câteodată, se întorcea seara la birou ca să caute niște dosare… odată, s-a întors la ora unu dimineața, cu o cafea Tim Hortons, *pfff!* Nu pot suferi cafeaua aia… și-a luat un card de credit nou pentru „cheltuieli cu clienții”…

putea fi o aventură, o poveste lipsită de importanță, cred că l-aș fi putut înțelege, la limită, cred că aș fi putut… dar el a ales-o pe ea până la urmă, asta mă distruge, a ales-o pe ea, a ales să renunțe la tot pentru ea, a tras apa după douăzeci și opt de ani din viață pentru o proastă de treizeci de ani, chiar dacă știa că mă ucide făcând una ca asta… sunt așa de naivă, așa de naivă, credeam că asta n-o să mi se-ntâmple niciodată, știu că toată lumea spune asta, dar eu chiar așa credeam, eram profund convinsă…

— De ce?

— Fiindcă, pe undeva, am crezut mereu că femeile care trec prin așa ceva își merită soarta, măcar puțin… ce idioată sunt… de fapt, poate că merit ce mi se-ntâmplă… prea mă credeam superioară…

Nu scria nimic. Poate că debitam aceleași tâmpenii, aceleași lucruri evidente ca toate femeile care se prăvăleau pe canapeaua ei, cu necazurile lor în brațe. Eu nu reinventam durerea, chiar o trăiam. Căile mele, fricile, gândurile erau aceleași, nu era nevoie să se consume cerneală pentru toate astea, eram cu totul de acord. *Same thing, same fucking thing.*

— Credeam că încercările prin care am trecut ne-au făcut mai puternici, mai trainici, mai apropiați, dar am impresia că, până la urmă, n-au făcut decât să ne uzeze… poate că nu e bine să-l cunoști prea mult pe cel de lângă tine, asta ne îndepărtează mai degrabă unul de altul decât să ne apropie… cu timpul, mereu aceleași vechi povești, aceleași manii, defectele care se accentuează… știu că eram enervantă uneori… nu știu ce se întâmplă mai întâi, te îndrăgostești de altcineva fiindcă te-ai săturat de nevastă sau te îndrăgostești înainte și te saturi după aia?… oul sau găina, despre asta-i vorba mereu… mi-e rușine, ciudat lucru, fiindcă el e cel care m-a părăsit, iar mie mi-e rușine, am impresia că lumea se uită la mine de parcă aș fi ciumată, îmi spun că oamenii cred, probabil, că Jacques a avut motive să-mi dea papucii, că precis sunt anostă, imposibil de suportat, poate că s-a străduit, ce-i drept, pentru copii, sunt atâția care rămân împreună până când cresc copiii… de altfel, Charlotte tocmai plecase, poate că nu e o întâmplare… Mi-e rușine, mă simt murdară, fac băi clocotite seara, după aia îmi frec corpul de parcă trebuie să îndepărtez un strat de piele, dar nu se duce…

În timp ce mă scărpinam pe braț, am aruncat un ochi la ceas: depășiserăm ora cu treisprezece minute.

— Biata de tine, trebuie să asculți mereu aceleași povești…

— Rănile tale sunt noi. Dacă ți-ai fi rupt un braț, nu te-ar fi durut mai puțin fiindcă mii de oameni și-au rupt un braț în același timp cu tine.

— E același lucru.

8.

Unde îmi amintesc de bucuriile adolescentei

Impresia că sunt vinovată pentru ceea ce mi se întâmpla o aveam în parte din cauza a ceea ce vedeam la Claudine: fiicele ei o culpabilizau de parcă era datoare să răscumpere soarta întregii omeniri. Și, ca în multe alte întâmplări asemănătoare, Claudine refuza să-l murdărească sau să-l acuze pe Philippe în vreun fel, în timp ce el își găsea bucuros motive ca să-și justifice plecarea, cu toată reaua-credință legată de asta. Puțin lipsise să nu dea vina și pe schimbările climatice.

În marea ei înțelepciune, Claudine se agăța de certitudinea că, mai devreme sau mai târziu, copiii ajung să înțeleagă jocul părinților și să-și reproșeze purtarea nedreaptă față de ei. În așteptarea acelei zile binecuvântate, fetele ei o chinuiau din plin. Și n-aveau scrupule în a se purta odios în prezența mea, de parcă aș fi fost o mobilă. La vârstele lor de treisprezece și șaisprezece ani, mă duceau cu gândul la Nelly, mica nesuferită din serialul *Little house on the prairie.*

— Unde-mi sunt colanții?

— Lenjeria e întinsă la uscat în spălătorie.

— Colanților, sunteți acolo?

— Du-te să vezi!

— Aiurea, precis nu-s acolo.

— Ar trebui să-ți speli singură lucrurile dacă vrei să fii sigură că ai tot ce-ți trebuie.

— Ia mai lasă-mă!

A plecat bombănind. Sunt atâtea șuturi în fund pe care le poți încasa, atâtea și atâtea!

— Laurie, vino imediat înapoi!

— N-am timp, trebuie să-mi caut lenjeria.

— VINO AICI IMEDIAT!

— NU! M-AM SĂTURAT DE DISCURSURILE TALE NENOROCITE!

— DA? EI BINE, ÎȚI INTERZIC SĂ IEȘI! AI AUZIT? NU PLECI NICĂIERI ÎN SEARA ASTA!

— MI SE RUPE! IES ORICUM!

— DACĂ PUI PICIORUL AFARĂ DIN CASĂ, ÎȚI ANULEZ IMEDIAT ABONAMENTUL LA TELEFONUL MOBIL!

— DACĂ FACI UNA CA ASTA, ÎL SUN PE TATA. O SĂ-ȚI TAIE PENSIA ALIMENTARĂ! ORICUM, EL ÎMI PLĂTEȘTE MOBILUL.

— Afurisită mică… îmi vine s-o strâng de gât!

Cea mică tocmai se ivise în bucătărie, cu aerul ei obișnuit de copil complet epuizat, amărât. Și-a târât picioarele până la cel mai apropiat scaun, pe care corpul ei istovit s-a prăbușit cu un mare *pleosc* aproape lichid. Dacă n-ar fi purtat meșele albastre și oribilul pulover lălâu care aducea cu batistele kleenex, s-ar fi putut crede că mărșăluise săptămâni întregi ca să fugă dintr-o țară aflată în război. Și-a sprijinit capul pe brațe.

— N-am ce face.

— Cum să n-ai ce face? Sun-o pe Léa!

— E la taică-său, la capătul lumii.

— Noémie?

— Hm, nu mă tentează.

— De ce?

— Sora ei cea mică nu ne lasă-n pace.

— Atunci, spune-i să vină aici.

— Nu, e prea nasol.

La tatăl lor exista un subsol echipat cu de toate, piscină, spa, o panoplie incredibilă de aparate electronice, ecrane cât un perete pentru proiecție de filme, ca în *Fahrenheit 451.* Claudine și-a băut dintr-o înghițitură jumatea de pahar de vin alb. I-ar fi trebuit ceva mai tare.

— Și cum e cu tot ce ți s-a cumpărat săptămâna trecută ca să înveți să desenezi manga?

— Nu mai am chef.

— Fă o plimbare cu bicicleta, e frumos afară.

— Bleah!

— Ai putea să-mi mai faci o brățară a prieteniei, am pierdut-o pe a mea.

Pierdut e un fel de a spune. Ultima brățară pe care i-o țesuse Adèle era în tonuri de portocaliu și maro, cu o linie subțire de culoarea verde crud. O oroare care fusese smulsă din greșeală.

— Mi-ai putea face una frumoasă, cu modele complicate, roșii și negre.

— E copilăresc și idiot să fac brățări.

— Bun, acuma e copilăresc și idiot… Fă o plimbare în parc.

— Vrei doar să vă las în pace.

— Vreau doar să-ți găsești ceva de făcut. Să trăiești, nu să vegetezi ca o legumă.

— Nu-i nimic de făcut…

— Păi, du-te la culcare, în felul ăsta o să treacă timpul, arăți de parcă ești în descompunere, oricum.

— Nu mă tentează.

Mi-am băut vinul dintr-o înghițitură și i-am întins paharul lui Claudine ca să-i arăt că-i sunt alături. Când dușmanul pe care trebuie să-l înfrângi se află în bucătăria ta, trebuie să folosești toate mijloacele la îndemână ca să te aperi.

— E ciudat, mi se pare că eu nu mă plictiseam niciodată când eram de vârsta ta.

— Ești norocoasă…

— A, uite, am o idee despre ce ai putea face cu Noémie.

— Pfff…

— Tu făceai chestia cu telefoanele, Diane?

— *Hi boy,* bineînțeles!

— Nu e complicat: luați cartea de telefon și sunați lumea la întâmplare. Le spuneți aiureli.

— Cartea de telefon?

— Mai întâi cauți pe Internet, suni la cunoscuți sau la necunoscuți, tipi de la școală, de exemplu, pe urmă te dai drept altă fată de la școală și le spui prostii.

— Noi le trimiteam pizza profesorilor.

— Chiar, pizza!

— Ce idioțenie!

Ne-am apucat să scotocim prin folclorul ideilor noastre bune. Cele din genul popular al vremurilor trecute, înaintea venirii modei „totul pentru *ego”,* care a revoluționat arta distracției la tineri; dacă astăzi se amuză ieșind cât mai mult în evidență, jocurile noastre ne impuneau mai degrabă să facem orice ca să nu fim recunoscuți.

— Puteți să aruncați cu ouă în oameni, de pe șopron. Ouăle se coc imediat pe un acoperiș negru.

— E mai nostim să le aruncăm pe mașini.

— Sau baloane cu apă de deasupra pasajului!

— O, da!

— E super-nostim! Dacă te prinde poliția, o faci pe proasta, zici că ai văzut chestia asta în video-uri comice.

— În stilul mai soft, poți face trucul cu cinci dolari: legi o hârtie de cinci dolari cu ață pescărească și o pui pe trotuar, pe urmă tragi de ață când lumea încearcă s-o ia. Îți dau cinci dolari. Ai să vezi, e haios.

— A, asta-mi amintește de trucul cu amprentele.

— Nu-l cunosc.

— Nu? E foarte nostim. Faci pipi în chiloți, pe urmă te așezi pe trotuar și lași amprente cu fundul. Te deplasezi până când nu mai rămâne pipi.

— A! Nu-i rău! Și să nu uităm de poanta clasică cu punga de hârtie maro.

— Atacul cu punga…

— Faci caca într-o pungă de hârtie, o pui în fața ușii cuiva care nu te iubește, a cuiva pe care nu-l poți suferi, în afară de ușa noastră, chiar dacă nu mă poți suferi, pe urmă, chiar înainte să suni la ușă, dai foc la pungă; în felul ăsta, cel care deschide ușa încearcă să stingă focul sărind pe pungă și întinde căcatul peste tot.

— Problema e că trebuie să-ți vină să faci caca.

— Aici e buba, într-adevăr.

— Cu bandă adezivă lată albă și neagră, se modificau panourile de semnalizare, se schimba numele străzilor, strada „Munților” devenea strada „Muilor”, săgețile mari pentru sens unic se transformau în falusuri mari. Trebuie doar rotunjit capătul săgeții ca să se formeze prepuțul.

— OK, sunteți bolnave mintal.

— Dar stai, mai avem o mulțime de idei! Broaștele! Să faci broaștele să fumeze, e super cool când se bășesc!

— Mă duc la Noémie.

— Vai! Ce păcat, am fi mers cu tine să arunci cu ouă…

Îmbrăcată cu colanții ei mulați și umezi, Laurie a trecut ca fulgerul prin fața noastră.

— Dar tu unde te duci?

— Undeva.

— Îți aduc aminte că ai interdicție să ieși din casă!

— *Pfff!*

Când s-a trântit ușa, au zornăit paharele în dulapul din bucătărie. Claudine s-a ridicat calmă, și-a luat telefonul mobil și a căutat un număr în lista de contacte.

— Da, bună ziua, aș dori să blochez unul dintre numerele din contul meu… da… îhî… am un abonament părinte-copil și aș vrea să blochez urgent contul fiicei mele… da, numărul… Claudine Poulin. Îl puteți bloca la distanță? Da, pentru o perioadă nedeterminată… da… motivul? Păi, aveți vreo preferință? Impolitețe, impertinență… conflict? Da, merge…

A închis telefonul în momentul în care Adèle trecea ca vântul prin bucătărie, cu o geantă mică pe umăr.

— Dă-ne un semn dacă intrați în pană de idei, scumpo!

Și ușa s-a trântit din nou. Claudine și-a frecat mâinile.

— Haide, ieșim!

— Unde?

— Nu contează, numai să nu rămânem aici.

— Am băut prea mult ca să conducem.

— E o cârciumioară la doi pași.

— Nu suntem cam ofilite pentru localurile de genul ăsta?

— Păi, nu, mai sunt oameni ca noi care merg acolo.

— OK. Nu-ți uita mobilul!

— Nu-l iau cu mine. Rahat!

Când am ieșit din casă, vecina de alături își chema pisica:

— Pis pis pis, vino aici, puiule, vino, micuțule, haide, vino, puiule, pis pis pis! Hai la mama!

Asta poate face singurătatea. Din punct de vedere fizic, era o femeie ca și noi.

— Știu la ce te gândești.

— La ce?

— La fete.

— Ba nu mă gândesc la nimic. Știu că sunt adolescente. Și eu am fost.

Oricum, după micile scene la care tocmai asistasem, îmi venea să-l sun pe Jacques și să-i mulțumesc pentru că așteptase să plece copiii înainte de a se descotorosi de mine ca de o șosetă veche.

— Fetele sunt furioase. Două case, în două orașe, asta le scoate din sărite.

— Se poartă la fel și cu Philippe?

— Bănuiesc. Săptămâna trecută, i-a spus lui Laurie că dacă nu-și schimbă atitudinea față de blonda lui cea nouă, nu va ezita să aleagă între ele două.

— Doar n-a spus asta!

— Domnișoara „spirit de contradicție” le-a înflorit, după cum poți ghici. Dar el m-a avertizat deja că e pe cale să „ia măsuri” ca să se debaraseze de ea, până „învață să trăiască”. Nu-i trece prin cap ideea că e treaba lui s-o învețe să trăiască, fir-ar să fie de imbecil! Nu, domnul nu mai vrea s-o vadă și gata.

— Dar nu poate face una ca asta!

— O, ba da, ce vrea Philippe, aia se face!

— Dar tu?

— Eu ce pot să fac? Să-i spun că n-o vreau nici eu? Să-i dau un motiv în plus să mă urască? Ei bine, nu, încasez cât pentru doi. La taică-său, ar trebui să fie mereu bine dispusă, să joace rolul copilului încântat, într-un nou cămin. El nu a prevăzut chestia asta în plan, faptul că și-ar putea înfuria copiii. N-are nimic să-și reproșeze, pentru el totul e frumos.

— Și Adèle s-ar duce singură la taică-său?

— O! Aș fi uimită. Oricum, când o să afle Philippe că școala e gata s-o exmatriculeze, pun pariu că-i va găsi o pedeapsă pe măsură, de genul „te dau afară și pe tine, dar e spre binele tău, copile. Ai să te întorci când vei fi perfectă”.

— Care-i problema cu școala?

— N-o interesează. Adèle e pe atât de apatică pe cât e Laurie de nervoasă. După trei eșecuri, școala te dă afară dacă nu ești în stare să faci o donație zdravănă pentru echipa de fotbal.

— Mi-e rău!

Barul era plin ochi cu oameni așezați liniștiți la un pahar. Domnea o atmosferă grea, încărcată de tensiune. Mirosul corpurilor se amestecase cu cel al lichidelor fermentate, degustate cu înghițituri mici ca să dilueze necazurile săptămânii care se încheia.

Ne-am instalat la tejgheaua barului, în spatele căreia se agita o fată-manechin care afișa o mutră bosumflată ca o poză de pașaport și un tatuaj ce înfățișa un tăietor de lemne cu plete. Trebuie să vă întoarceți în anii ’80 ca să vedeți în ce măsură poate moda să-și impună dictatura imperioasă. Ei bine, nu încercați, nimic nu seamănă mai mult cu un braț tatuat decât un alt braț tatuat.

Oglinda mare din fața noastră reflecta fauna care se îmbăta în spatele nostru. O faună mai tânără decât noi, mult mai tânără chiar, nu-i fie cu supărare lui Claudine care, ca să-mi stârnească cheful, îi băgase pe toți cei cu vârste adecvate băuturii în categoria „oameni ca noi”.

Când a venit în sfârșit barmanul să ne servească, și-a săltat înspre noi bărbia păroasă într-un gest scurt, probabil, o formă prescurtată de „Bună seara, doamnelor, ce mai faceți? Cu ce vă pot servi?” Nimeni nu se mai încurcă azi cu politețea, timpul e prețios. Claudine a ridicat două degete, spunând „alb”, fără să zâmbească. Eficientă.

Am schimbat lumea de mai multe ori, ne-am umplut paharele de tot atâtea ori, învârtind câte un deget în aer – un mod de a spune „o rezolvăm noi în stil mare” –, am ticluit câteva proiecte de legi nu tocmai revoluționare, am vomat abundent pe foștii noștri soți, am reglat conturile cu doi, trei colegi total incompetenți, am pus bazele unei noi idei filosofice perfectibile – anti-heideggeriană – și am plâns discret pentru viețile noastre teribil de dezamăgitoare din când în când.

Ca în fiecare seară de după plecarea lui Jacques, am primit un mesaj pe telefon de la Antoine, care voia să se asigure că sunt bine. A fost una dintre rarele ori când n-am mințit: „Super, puiule. Sunt cu Claudine. Mama XXX”. Știu, mesajele astea nu se semnează, dar îmi place să scriu cuvântul „mama”.

Am așteptat puțin prea mult până să merg la toaletă, atât de mult, încât m-am temut că, odată ce mă ridic în picioare, n-am să pot ține totul în mine. Mi-am adunat cei câțiva neuroni care nu se bălăceau prea tare în alcool ca să-mi găsesc curajul de a mă așeza la coada formată în fața toaletei pentru femei. Am fost răbdătoare, strângându-mi la maxim toate sfincterele, ca să

nu trăiesc umilința de a-mi uda pantalonii în acea hiper-tavernă, hiper-modernă.

Când mi-a venit rândul, m-am năpustit în toaletă, prefăcându-mă că nu era nicio grabă. Nu-mi lua decât o secundă jumate în plus ca să le arăt puștoaicelor de acolo că femeile de vârsta mea dețin controlul total. N-am observat mormanul de rahat și hârtie care înfunda closetul decât în clipa când îmi așezam fesele pe colac. N-am avut de ales, mi-am adăugat tușa personală, nu mai era chip să-mi stăpânesc cheful. Mi-am ridicat puțin fundul ca să nu mă stropesc cu picăturile care săreau din muntele de dejecții. Aș fi preferat o toaletă chimică, pe un câmp îndepărtat.

Am ieșit de acolo ca și celelalte înaintea mea, cu un aer nepăsător, ascunzându-mi crima evitând privirile celor din jur. Judecând după cantitatea de hârtie adunată acolo, era limpede că nu mă aflam la originea problemei. Mă mulțumisem s-o agravez, ceea ce, la urma urmei, nu e o greșeală veritabilă. Nicio scuză.

Întoarsă la locul meu, am izbucnit în râs și i-am spus povestea lui Claudine.

— Rahat, cine o să desfunde chestia aia?

— Judecând după grosimea mormanului, va fi nevoie de un topor!

Mi-a sunat telefonul. Nu cunoșteam numele afișat pe ecran.

— Nu cunosc, nu răspund.

— Și eu fac la fel.

— De-aia nu mai ține poanta cu telefoanele.

A cincea oară când a sunat, am răspuns, gata să-i fac vânt persoanei obositoare care insista atât.

— Da?

— Unde sunteți?

— Cine e la telefon?

— Laurie.

— Laurie?

Claudine s-a bătut peste frunte.

— *Oh, boy!* Mica prințesă trebuie că e în mare suferință…

— Unde sunteți?

— Am ieșit să bem ceva.

— Unde?

— La Ti-Louis.

— NU! NU-I SPUNE!

Laurie închisese telefonul.

— Îmi pare rău.

— O s-o vedem cum dă năvală, o, da! Să rămână fără telefon într-o vineri

seară, îți dai seama…

— Doar n-o să vină aici!

— Pe cât punem pariu?

— Poate că era doar îngrijorată. Nu i-am spus unde mergem.

— *Pfff…* ha! Asta-i bună, îngrijorată…

Claudine încă mai râdea când am văzut imaginea lui Laurie în oglinda barului.

— O, o! Avem o vizită.

Zburase pur și simplu până la noi, croindu-și drum prin mulțime ca o înotătoare bionică. S-a oprit brusc în fața mamei ei. Am aruncat o privire spre mâinile ei, să mă asigur că nu ascundea vreun obiect contondent, cum ar fi o cărămidă sau o lanternă.

— Puteai să-ți iei telefonul cu tine.

— N-aveam chef să te aud cum te smiorcăi. N-aveai voie să ieși din casă, știai asta.

Gura lui Claudine, destul de moale, mesteca mai degrabă cuvintele decât să le pronunțe. Am afișat un zâmbet de imbecilă fericită ca să-i arăt că sunt alături de maică-sa, în aceeași barcă, vinovată de aceeași crimă.

— Ar trebui să vii acasă, mamă.

— NE! Rămân aici, nu-mi face nimeni capul mare aici, mă simt bine.

— Te rog, vino, mamă!

Claudine se agăța de paharul ei. Furtuna era gata să izbucnească, se simțea de la o poștă. Vinul auriu se rotea în pahar, lingând pereții.

— Nu ești supărată pentru telefon, pisicuța mea?

— Fratele tău vrea să-ți vorbească.

— *Pfff!* Fratele meu? Domnul buricul-pământului? Asta înseamnă sigur că e în rahat!

— Vino!

— Ai vorbit cu el?

— Vino!

— Zi-mi întâi ce se-ntâmplă!

— Nu aici.

— Altfel, nu mă mișc.

— A murit tatăl tău.

Claudine nu mai vorbise cu tatăl ei de la divorț: după părerea lui, era numai vina ei, a femeii „castrante”. În gândirea lui care puțea a misoginism de la kilometri distanță, femeia era întotdeauna de vină pentru destrămarea căminului. Era un bărbat dintr-o altă generație, cu gândirea murdărită de ideea puterii absolute masculine, nu-și dădea seama că vorbele lui aveau rădăcini adânci în Evul Mediu. Dimpotrivă, nu rata niciodată ocazia să reia

subiectul, ajungând până la a declara că rătăcirile bărbaților se explică prin Natura care le comandă să se reproducă până la sfârșit, contrar femeilor care se usucă mult înainte să crape, lucru care le scutește de chinul dorinței. Așadar, un bărbat agreabil, dublat de un mare biolog. Totuși, tatăl ei. Amestecul ăsta de iubire și ură nu făcea casă bună cu alcoolul:

— Ticălosul ăla bătrân m-a scos din sărite până în ultima clipă.

Fratele ei, André, era un exemplar la fel de agreabil, dar de un cu totul alt gen. Era un manipulator fabulos, care suferea de un număr incalculabil de boli nedeclarate: buricism al Pământului, narcisism, complexul zeului, mitomanie, ipocrizie acută, delapidare de fonduri, minciună compulsivă etc. Claudine îl salvase de multe ori de necazuri cu datorii nu prea justificate. Fusese obligată să-l lase din mână ca să nu se ducă la fund împreună cu el. Dar cum moartea atrage necrofagii, el revenise.

Ne-am întors acasă pe o ploaie torențială, cu pași înceți, fără să-i opunem apei vreo rezistență. Ne-a turtit tot ce a putut, moralul, părul, hainele. Laurie n-a suflat o vorbă despre telefonul ei. A luat-o chiar de braț pe maică-sa, ca să meargă împreună. Poate că adolescența avea să treacă la un moment dat. Aveam dreptul să visăm la asta.

9.

Unde strig „Charlèèèène!”, ca Rocky

Frumoasa Charlène a frumosului meu Jacques dorea să ne întâlnim, ca să discutăm ca de la femeie la femeie, *blablabla, blablabla.* Voia să-mi ofere un spectacol de căință. Cinematografia, literatura și *chick lit*-urile abundă în scene de autoflagelare în care o tânără și prea frumoasă amantă, întotdeauna puțin prostuță, încearcă, prin mărturisiri la fel de sincere ca sânii ei falși, să obțină iertarea femeii părăsite, ca să-și spele conștiința și să se bucure în sfârșit de miere, de banii pe miere și de tipul care face mierea. Și-ar fi dorit cu siguranță ca eu, ascultând-o, să recunosc până la urmă că nu era vina ei, că fuseseră amândoi învinși de ceva mult mai mare decât ei care-i reunise într-o simbioză alchimică ce transcendea – a se înțelege anula – toate jurămintele din trecut. Dar nu era nicio șansă ca lucrurile să se petreacă astfel: n-avea destul vocabular ca să formuleze idei complexe, iar eu n-aveam să-i iert niciodată, fie ce-o fi! Și chiar dacă nu încercam cu adevărat să mă răzbun, mă bucuram să pot măcar să-i fac să ducă, în buzunarul dosnic al conștiinței, puțin din ura și din durerea mea.

Am acceptat să mă întâlnesc cu Charlène doar fiindcă m-a asigurat suav la telefon că nu discutase cu Jacques despre asta, fiindcă el nu i-ar fi permis niciodată. *Top secret* mi-a aruncat ea, în cea mai bună engleză de care era în stare. Mi se oferea, așadar, șansa să-l înșel pe Jacques cu propria lui amantă – fără contact fizic sau aproape. Speram să-mi povestească lucruri pe care nu le puteam afla în alt mod; îmi oferea șansa să studiez interiorul ciclonului.

Confidentele lui Charlène

Nu-și pusese pantofii cu tocuri înalte, nici mica eșarfă stil Bardot, purta un trening plușat, ca să-mi dea încă din startul jocului senzația că venea ca prietenă și că eu puteam să râd un pic de ea, dacă doream. Recunosc, mi s-a părut un gest generos din partea ei. Mă așteptasem s-o văd dichisită cu ținuta ei de birou – taior auster, catalige asortate, bijuterii elegante –, dar alesese să mizeze pe stilul natural, cu bumbac gri, sandale urâte și un ten insipid, total lipsit de machiaj. E foarte greu să ataci pe cineva îmbrăcat în trening, ai impresia că e deja pe jumătate prăbușit la pământ. Executorii

judecătorești și agenții de circulație care supraveghează staționarea mașinilor ar trebui să se gândească serios la acest tip de îmbrăcăminte.

O invitasem acasă, în grădină, ca să poată plânge fără reținere – situație jenantă într-un restaurant – și să-mi povestească neîngrădită toate prostiile ei. Plouase în noaptea precedentă, așa că ștersesem de apă două scaune. Evident, când a venit, o invitasem din greșeală să ia loc pe un al treilea scaun, cel mai ud. Deși nu purta pantalonii de in bej la care visasem, i s-a format o frumoasă pată întunecată ce se lipea de fundul ei care se ghicea a fi ferm, chiar și sub hainele moi. Am bălmăjit niște scuze, oferindu-i de astă dată un scaun uscat. Bucuroasă, a dat-o pe complimente sincere.

— E frumos la dumneavoastră!

— Mulțumesc.

— Curtea e minunat amenajată.

— A, e opera lui Jacques! Precis e în stare să aranjeze un colțișor simpatic la voi.

— Și ce terasă frumoasă aveți!

— Am, nu avem.

— Da, da, îmi pare rău.

— Ne-a făcut-o un prieten de-ai lui Jacques, M. Nelligan.

— A, am să țin minte.

Idioata! Mi-a venit imediat să-i arunc în față apa din carafa pe care o pusesem din precauție pe masă – fără pahare, firește, ca și cum intenționam s-o stropesc. Dar toată plăcerea produsă de ideea asta se estompa în fața îmbrăcăminții ei atât de neîngrijite. Mi se părea chiar o nesăbuință să risipesc doi litri de apă proaspătă dacă nu era nici măcar vorba să stric o coafură, o haină de piele sau un machiaj savant.

— Of… dacă ai ști ce greu îmi e să vin azi să te văd…

Și imediat, lacrimile. Făcea ochii mari ca să pară că-i usucă, făcându-și mâna evantai. Fascinant! Charlène Dugal plângea ca o mare vacă în curtea mea superb amenajată. Pe moment, aveam tot atâta chef de scena asta ca de o felie de jambon cu ananas. M-am abținut să-i pun o mână miloasă pe umăr, probabil că aș fi strangulat-o.

— Facem conversație cam de jumate de oră, Charlène. Ar fi timpul să treci la subiect.

— O… îmi pare rău, da, scuză-mă. Voiam… voiam mai ales să-ți spun că te înțeleg, n-am vrut să se întâmple așa ceva, ceea ce trăiești tu am trăit și eu…

Nu mă interesa ce trăise ea, se preta la un cântec de-al lui Francis Cabrel. Voiam să aflu cum le mergea acum, ce planuri aveau. Când încercam să-mi fac o idee despre intențiile lui, Jacques se transforma într-un pește alunecos. Aborda evaziv subiectul, sub vălul unui mister agasant care mi se părea mai

degrabă un mod de a trage de timp decât de a mă cruța pe mine. N-o puteam ascunde, sub straturile de amărăciune pe care le acumulasem încă dormea un fel de speranță veche, de felul celei care-ți dă curaj când te afli pe marginea prăpastiei, care mă condamna să-mi doresc mai departe ca Jacques să se întoarcă la mine. Bineînțeles, era o formă de autoapărare prin negare care, deși îmi oferea protecție, era ridicolă, îmi dădeam seama.

— Țineam să știi că… n-am… *smiorc smiorc smiorc…* căutat ceea ce s-a întâmplat… *Blablabla blablabla.*

Atunci am aflat ceva mai mult despre aventura lor, dintr-un șir de fraze umezite, tocate în cuvinte abia inteligibile, care îmi permiteau totuși să reconstitui faptele în întreaga lor fatalitate: întâmplare, vulnerabilitate, cocteil, congres, mâini, confuzie, surpriză, sentiment de vinovăție, nu, da, poate, inimă, căsnicie, dragoste, greșeală (sau babardeală, n-am auzit bine), respect, viață, dragoste la prima vedere, chimie (nenorocita de chimie!), totul întretăiat cu câte un *„you know”,* ca să-i dea, probabil, o tentă exotică discursului ei patetic. Pe scurt, devenise amanta lui Jacques cu puțin timp înainte de despărțirea noastră. Mulțumesc, aveam îndoieli.

Cum nu înceta să producă muci care-i îngreunau respirația și cum eu nu-i veneam în niciun fel în ajutor, și-a manifestat în cele din urmă dorința să meargă la baie. Acoperindu-și fața cu o mână, mi-a făcut semn cu cealaltă să rămân așezată, lucru pe care nu mi l-am interzis. A intrat în casă și a luat-o la stânga fără să ezite, de parcă era acasă la ea. Am încercat să resping scenariile care mi se țeseau în minte – fusese deja în casa mea, putoarea! – ca să mă concentrez asupra plăcerii de a mi-o imagina în baia complet lipsită de hârtie: intenționat, luasem din cele două băi hârtia igienică, batistele, șervetele, tampoanele, lavetele și toate celelalte accesorii care puteau servi la ștersul lacrimilor, al mucilor, al urinei sau, și mai bine, al rahatului. Doar n-avea să-și frece micul ei fund de ușa din sticlă de la duș! Ultimele picături – sau resturi din ce-i ieșea din corp – aveau să-i ajungă în chiloți. Culmea norocului, din zăpăceală, își lăsase geanta lângă scaunul ei uscat, de arhiducesă. Deci, fără batistuțe salvatoare.

Când s-a întors, părea că-și revenise; dintr-odată, nu mai avea timp să ne continuăm întâlnirea la care sperase atâta.

— Cred că am să plec.

— Deja? N-am avut timp să discutăm.

— Chiar trebuie să plec.

Mă enerva totul în graba ei, privirile furișe, tonul sacadat, gesturile violente prin care mâinile ei încercau să-și netezească hainele ca să arate elegante; hotărât lucru, nu era obișnuită cu hainele sport. Nu reușeam să văd cu ce parte de îmbrăcăminte își ștersese mucii. Dacă nu cumva îi suflase în

chiuvetă, ca un tăietor de lemne, și-i înlăturase după aceea cu un jet mare de apă. Era bine că se gândea să plece, nu m-aș mai fi putut abține multă vreme s-o strâng de gât. O uram profund, nu atât fiindcă-mi furase soțul, cât fiindcă dorise să mă întâlnească doar ca să se descarce de o vină care-i umbrea noua fericire. De parcă uita că fericirea ei era direct legată de nefericirea mea. Îmi luase totul, dar voia și să-i ofer pacea interioară, cu ajutorul câtorva lacrimi și al unei sincerități prefăcute. Putea să se șteargă la fund cu sinceritatea ei.

— Ai venit des aici?

— Aici? Ce vrei să spui?

— Aici, la mine, la noi, pe vremuri. În casa mea, casa noastră cândva…

— Păi, nu, despre ce vorbești?

— Știai unde-i baia.

— Păi… nu e mare lucru, toate casele se aseamănă.

— Nu, deloc.

— Într-un fel, da.

— N-ai ezitat nicio fracțiune de secundă.

— Bun, cred că e mai bine să plec, începe să devină neplăcut.

— Te conduc.

Odată ce m-am ridicat în picioare, am simțit că a venit momentul oportun. Banchetele din piele bej ale mașinii ei Mini Cooper se puteau adăpa. Dintr-o mișcare, i-am vărsat pe spate toată carafa de apă rece, fără măcar să mă prefac că a fost un accident. A scos un mare țipăt și a luat-o la fugă. Ar fi trebuit să se teamă că am ascuns vreo duzină de ouă sub masă. Mi-am purtat pică fiindcă nu mă gândisem la asta.

Mașina a demarat în trombă, ridicând praful în urma ei. I-am strigat un fel de compliment ca să pecetluiesc în mod oficial finalul conversației noastre amicale: „Îți stă bine în trening!”

Pe urmă am închis ochii ca să-mi imaginez mai bine disconfortul hainelor udate de apă și pipi care aveau curând să formeze o mâzgă pe pielea fină a banchetei. M-am felicitat pentru amploarea dezastrului pe care izbutisem să-l produc cu atât de puțină apă.

Am rămas un moment în fața casei, cu carafa goală în mână, cu inima plină de adrenalină, gata să explodeze. Doamna Nadaud, parțial ascunsă în spatele perdelei din salonul ei, se amuza copios pe seama acestui spectacol improvizat care, deși nu era foarte ieșit din comun, oferea măcar magia de a fi urmărit pe viu. Nu mi-a răspuns la salut, ca să nu-și confirme prezența. Atunci am strigat tare, pentru ea și ceilalți admiratori secreți, ascunși după ferestrele și ușile căsuțelor lor îngrijite: „E AMANTA SOȚULUI MEU, CHARLÈÈÈÈÈNE! CU EA A PLECAT JACQUES! MIȘTO FUNDULEȚ, NU?”

Am așteptat o reacție care n-a venit niciodată, după cum se putea ghici. Mi s-a părut o zi bună ca să-mi încerc echipamentul costisitor pentru alergare. Aveam pantofii, furia în stomac, restul mă urma natural.

10.

Unde încerc să alerg

După plecarea lui Charlène, înviorată de mica mea criză de furie, îmbrăcată în alergătoare profesionistă, fără ceas cu GPS („Am să mă mai gândesc”, îi spusesem lui Karim), m-am dus în parc pentru prima mea cursă de după cele din vremea colegiului. Avusesem grijă să citesc două, trei trucuri de bază pe internet, în timpul săptămânii. Totul avea să meargă bine, era suficient s-o iau încet, să nu forțez ritmul și să beau apă. Aveam să-mi refac corpul, golindu-mi mintea în același timp.

După două sau trei sute de metri, greu de spus (regretam deja că nu cumpărasem ceasul cu GPS), m-am simțit ca străpunsă de un pumnal în partea stângă. Ca de fiecare dată când alergam pe timpul colegiului (la cégep am urmat cursuri de relaxare și de scrimă). Am continuat, inspirând și expirând adânc, junghiul avea să treacă, după cum citisem. Înainte să ajung la nivelul unui joc de copii, a apărut un al doilea junghi sub sânul drept, mai puternic, mai dureros. Am încetinit pasul fără să mă opresc, ținându-mă cu ambele mâini și apăsând din răsputeri pe locurile dureroase ca să încerc să elimin tensiunea. Dacă respiram adânc, crampele aveau să treacă, așa scria.

Fântâna cu apă era în raza mea vizuală când mi-am simțit cutia toracică gata să se deschidă ca să elibereze mațele, dornice să iasă de acolo. Tâmplele îmi zvâcneau într-un ritm anormal, suflam pe nas, transpiram prin toți porii, picioarele și mâinile îmi erau amorțite, pe scurt, manifestam toate semnele unei morți iminente. Când mi-am amintit că nu-mi actualizasem testamentul după plecarea lui Jacques, m-am oprit imediat.

„Rahat! Domnul n-o să pună mâna așa ușor pe banii mei, *no way*! Prefer să rămân fleșcăită! *Fuck* ăia patru sute de dolari dați pe țoale!”

Tinerele care veneau spre mine au luat-o pe gazon ca să mă ocolească. Și eu aș fi făcut la fel: o nebună cu ochii injectați care vorbește singură poate fi periculoasă. Nu contează ora, nici locul.

Eram mai degrabă furioasă decât transpirată. Corpul meu mi se opunea, iar eu nu-i voiam decât binele, încercam să recuperez timpul pierdut și să-i dau o șansă să fie din nou atrăgător. Ingratitudine.

Am salutat cu mâna spre perdelele care se mișcau la ferestre, în drumul meu și, ajunsă acasă, m-am apucat imediat de treabă. Am aruncat câteva mobile, mai ales pe cele ale domnului. Pe fereastra de la etajul doi. Pe bucăți.

M-am gândit că, în felul ăsta, casa va putea respira puțin. Ca și corpurile, locurile au nevoie de oxigen. Am profitat de elanul meu ca să-l sun pe detectivul recomandat de Claudine.

Puțin mai târziu, a venit Charlotte, cam panicată.

— Mamă! Ești aici? Dar ce faci?

— A! Bună! Ce vizită plăcută! Fac puțină curățenie.

— Mamă, trebuie să încetezi să demolezi totul…

— Casa asta e prea încărcată.

— Putem dona mobilele. Dăm un anunț și vor pleca imediat.

— OK, mă opresc. Aveam nevoie să mă dezmorțesc un pic.

— Ai fost la alergare?

— Păi, nu chiar, nu ține.

— Dacă n-ai alergat niciodată, trebuie să alternezi între mers și alergat.

— Aha!

— Ai încercat să alergi oricum?

— Oarecum.

— Aranjăm o întâlnire săptămâna asta, vom alerga împreună.

— Dar nu cred că o să meargă, scumpa mea.

— Ba da, oricine poate alerga. Am să-ți fac un mic program.

— Treceai prin zonă?

— Nu, m-a sunat tata.

— Taică-tău?

— Charlène tocmai s-a întors în ultimul hal.

— A! Da… nu e decât puțină apă.

— Mamă…

— Mi-a scăpat carafa.

— Toată lumea a încercat să te sune.

— De ce?

— Eram îngrijorați.

— Ei, asta-i bună…

— Chiar și tata.

— *Pfff!* Tocmai el!

— S-a supărat când a aflat că Charlène a venit la tine.

— Eu am lăsat-o să vină, naiva de mine.

— Nu din naivitate, ci din curiozitate, e normal.

— A venit îmbrăcată în trening, ca să-mi provoace milă.

Când am simțit pe braț contactul cu mâna lui Charlotte, ochii mi s-au umplut de lacrimi care mi s-au rostogolit pe trambulina pomeților înainte de a face marele salt. Nu plângeam, capul meu storcea preaplinul tuturor gândurilor pe care nu le mai puteam stăpâni.

— Dar tu, tu ce faci, copilașul meu? Vorbim mereu despre mine.

— Oarecum bine.

— A, da? Se întâmplă ceva?

— S-a întors Doum în decor.

— Nu se poate! Serios? Păi, știam că o să se întoarcă! Doar ți-am zis, nu?

— Știu.

— Ce-ai să faci?

— Nu știu, cred că am să-l las să se chinuie puțin.

— Numai puțin.

— Doar de formă.

— Încă-l iubești, ai grijă să nu-l pierzi.

— Tata spune că să reiei o relație e ca și cum ți-ai pune niște ciorapi murdari.

Am încercat să nu mă blochez la gândul că această comparație a ei mă cobora la rangul de ciorapi murdari. Preventiv, am lăsat totuși jos barosul pe care încă-l țineam în mână.

— Spune-i că ciorapii murdari se spală.

Jacques nu-l va putea plăcea niciodată pe Dominic, e un artist un pic boem care nu-i împărtășește valorile. Pentru Dominic, piramida lui Maslow e cu susul în jos, lucru foarte derutant pentru un inginer ca Jacques, care are ambele picioare bine înfipte în realitate. Cine n-are o meserie „nobilă” și bani nu merită nici măcar un salut de la perechea mea de ciorapi murdari, fostul meu soț.

— Să nu-i spui chestia asta bunicii tale, o să-ți țină iar un discurs frumos despre bărbatul ideal.

— Nu știi cea mai tare poantă?

— Nu.

— Bunica n-o poate suferi pe Charlène.

— Ia te uită, poate că evoluează pe măsură ce îmbătrânește.

11.

Unde caut magazinul de animale

— Vulnerabilă?

— Da, dar e greu de descris. Parcă nu mai știu cum merg treburile.

— Despre ce vorbești?

— Am impresia că nu mai sunt o mamă așa bună.

— De ce?

— Mă simt mai slabă, mai nesigură. Ca un scaun cu trei picioare.

A ridicat mult din sprâncene, ca de fiecare dată când mă invita să vorbesc mai departe.

— Când Charlotte era mică, la trei sau patru ani, avea niște stări teribile de anxietate pentru un copil de vârsta ei. Totul a început cu magazinul de animale. Într-o seară, ne întorceam acasă cu mașina, când a început deodată să plângă fără motiv. Am privit-o în oglinda retrovizoare, micuța mea Charlotte, în scaunul ei de copil, își ținea pumnișorii la ochi. Am întrebat-o ce se întâmplă. Mi-a răspuns că nu știe unde-i magazinul de animale. „Dar de ce vrei să știi, frumoasa mea?” „Fiindcă o să vreau o pisicuță când o să fiu mare”. „OK, dar eu știu unde e magazinul de animale, am să-ți spun eu”. Charlotte se dădea în vânt după pisici, mititica de ea și-ar fi dorit atât de mult să aibă una, dar Jacques nici nu voia să audă, se prefăcea chiar că e alergic, ca să nu pară afurisit. S-a liniștit puțin, credeam că i-a trecut, dar, după două minute, s-a pus iar pe plâns. „Ce s-a întâmplat, iepurașul meu?” „Dar eu n-am mașină ca să merg la magazinul de animale”. „Te duc eu cu mașina, o să mergem împreună, scumpo, am să merg cu tine, nu-ți face griji, am să fiu cu tine, am mașină, știu unde e, totul e în regulă, nu mai plânge pentru atâta lucru…” A început iar să plângă. „Dar avem doar un scăunel de mașină, mamă, și eu o să am doi copii”.

— *Wow!*

— Pe moment, recunosc, m-am abținut cu greu să nu râd, prea își regizase bine jocul. I-am spus că vom cumpăra încă un scaun pentru mașină, că știu de unde să-l cumpăr, că avem bani pentru pisică, pentru scaun, pentru tot ceea ce ne trebuie, că mă pricep să am grijă de pisici, de bebeluși, de o mulțime de alte lucruri. Am simțit că o liniștea tonul pe care-i vorbeam, nu ceea ce-i spuneam. „Nu fi îngrijorată, Charlotte, sunt aici, am să fiu mereu aici și știu tot ceea ce e nevoie să știu”. Nu mă îndoiam nicio clipă de asta.

— Hmm…

— Știam încotro mă îndrept, de ce făceam cutare sau cutare lucru, era atât de evident! Aveam un plan de viață ca pensionară, plănuiam călătorii, știam exact ce aveam să mâncăm în fiecare zi a săptămânii, ce urma să plantez în grădină vara… Azi, toate planurile mele sunt ruinate, sunt incapabilă să planific mai departe decât până seara, planurile mele nu mai merg, ar trebui să-mi fac altele, dar nu reușesc, n-am chef, n-are sens, m-aș culca și aș dormi zece ani…

— E o chestiune de timp, normal.

— Aș vrea să fiu o femeie puternică pentru copiii mei, aș vrea ca ei să vină acasă pentru sfaturi, pentru consolare, pentru odihnă în momentele grele din viața lor sau pentru o porție de spaghete cu sos…

— Și nu mai e posibil?

— Aș zice că rolurile s-au inversat, că eu sunt cea fragilă, că eu sunt cea îndurerată, care suferă… nu mai sunt sigură de nimic, am impresia că trebuie s-o iau cu totul de la capăt, dar nu știu de unde să încep, nici nu mai știu unde e magazinul de animale…

12.

Unde trăiesc un episod ca în Twilight Zone

Printre cele zece evenimente pe care le detest cel mai mult se numără pe primele locuri petrecerile baby shower, nunțile și botezurile *(ex æquo),* ca și priveghiurile.

Funeraliile lui tata Poulin aveau loc la marginea autostrăzii, într-un soi de castel făcut din piatră falsă – pereții erau de fapt niște structuri din lemn, peste care fuseseră cimentate fațade false de piatră. Din spirit al armoniei, plantele care ornau holul de la intrare, deși scăldate din abundență într-o lumină naturală, erau de pânză.

În sala B, cea rezervată familiei Poulin – „la dreapta, în fund, lângă toalete, cucoană” –, familia, prietenii și necunoscuții formau mici grupuri de discuții pe mocheta cu modele geometrice presărate pe un amețitor mov în degrade. Mă străduiam să-mi mențin privirea la nivelul umerilor.

Majoritatea celor prezenți, cu vârste venerabile, purtau haine de culori închise, după cum o cere eticheta, cu excepția unei femei îmbrăcate în mod misterios, din cap până-n picioare, într-un ansamblu verde-smarald strălucitor, absolut fascinant. Chiar și fardul de pleoape era asortat. Râdea și vorbea cu însuflețire, mișcându-și energic brațele, în timp ce toți ceilalți se cramponau de paharele lor cu apă. Era o pată veselă într-o mare cenușie. Mi-am făcut câteva însemnări mentale pentru pregătirea înmormântării mele: să invit participanții să poarte culori vii, să aibă loc o micuță ceremonie într-un bar cu lumini discrete, să fie interzise discursurile, întrunirea să fie stropită cu vin bun.

Am făcut turul persoanelor îndoliate oficial, identificate prin câte o insignă în formă de pescăruș (?), cu mica mea frază adaptată împrejurării: „Sunt Diane, o prietenă de-ale lui Claudine, condoleanțele mele”. Frază pe care am repetat-o de vreo douăzeci de ori, modulându-mi sinceritatea și mimica în funcție de mutra celui în doliu. Pentru André și fața lui de ipocrit, am schițat un zâmbet fals, având grijă să elimin „condoleanțele mele” din formulă. N-aveam niciun motiv să-i împărtășesc vreun sentiment. M-am mulțumit să-mi înghit toate porcăriile pe care aveam chef să i le arunc în față. A fost și așa multă bunătate din partea mea.

Pe Claudine, care avea fața umflată de durere, am cuprins-o în brațe ca o plantă carnivoră. Eterna șicană la care o condamna moartea tatălui ei venea

să adauge puțină amărăciune în cocteilul necazurilor ei de zi cu zi. Laurie mi-a mulțumit că am venit, strângându-mi mâna cu putere. Se maturizase mult dintr-odată. Era evident că Adèle nu suferise aceeași schimbare: ședea puțin mai departe, extenuată, după ce fusese nevoită să stea în picioare o jumătate de oră. Jandarmeria regală a Canadei n-avea să fie de nasul ei. Mama lui Claudine era mult mai în formă, la cei optzeci și trei de ani ai ei. Philippe, în calitate de fost ginere, stătea la coada cortegiului îndoliat. L-am putut evita fără să se observe. Precis mi-a mulțumit în gând.

Ceremonia s-a pus în mișcare, cântecele au alternat cu vorbele oficiantului, care broda vid în jurul metaforei trecerii anotimpurilor, și cu discursurile familiei. Până acolo, totul s-a petrecut cum trebuie, într-o atmosferă cât se poate de plictisitoare, ca de obicei. Distracția a început în timpul omagiului adus tatălui ei de sora lui Claudine, cu zece ani mai tânără decât ea. Ajunsese la enumerarea lucrurilor extraordinare învățate de la el (să fie răbdătoare, să prindă o minge cu mănușa de baseball, să-și spele mașina, să-și lustruiască mașina etc.), când, din mijlocul sălii, a răsunat puternic o voce răgușită.

— ÎN ORICE CAZ, NU DATORITĂ LUI…

Claire a ezitat, apoi a continuat. Oamenii au început să șoptească la urechile vecinilor apropiați.

— … în toate diminețile de sâmbătă, în garaj, îmi arătai sculele tale…

— DACĂ ERA DUPĂ EL, N-AI FI FOST AICI!

O bătrână minusculă se ridicase în picioare, cu un deget ațintit spre tavan, luându-l parcă drept martor.

— NU TE-A VRUT!

Cei din jurul ei se străduiau s-o liniștească. O altă bătrână, și mai mărunțică, dacă asta era cu putință, o trăgea de mânecă, încercând s-o facă să se așeze. O tânără o ținea strâns de umeri.

— Oprește-te, mătușă, nu e momentul.

— BA E SIGUR MOMENTUL! A MURIT!

— Tocmai, nu ajută la nimic.

— ERA UN OM FĂRĂ SUFLET! DACĂ N-O SPUNEM ACUM, N-O MAI SPUNEM NICIODATĂ!

S-au adunat mai mulți ca s-o tragă afară din sală fără s-o bruscheze, împingând-o ușor, forțând-o să facă pași foarte mici în direcția cea bună. O minifemeie transformată în gheizer. Cu mâinile ei strâmbe și lipsite de vlagă, îi respingea pe cei care încercau s-o dea afară. Își înăbușise povestea timp de patruzeci de ani. Acum sărise dopul.

— VOIA SĂ FII AVORTATĂ!

Am luat unul dintre paharele așezate de pe masă în dreptul meu ca să-i

simt conținutul: apă plată. În jurul meu, lumea se întrecea în supoziții: „nu și-a luat pastilele”, „poate i-a ajuns un cheag de sânge la cap”, „e pe jumate senilă” etc. Nu conta, strigătul ei suna autentic în acel univers artificial.

Claire se refugiase în brațele soțului ei. Dintr-odată, îi lipsea inspirația ca să laude meritele mortului care tocmai încasase o lovitură zdravănă, în cel mai neașteptat mod. Micul scandal se răspândea pe toate buzele într-o zarvă crescândă. Femeia care oficia ceremonia s-a repezit la microfon și a cerut, cu o față impasibilă, să se facă liniște, pentru ca solemnitatea să poată continua. Precis mai asistase la asemenea momente, moartea e un teren fertil pentru reglările de conturi. În spatele ei se desfășura o scenă cu totul suprarealistă: mama lui Claudine râdea. Sau mai degrabă se chinuia să nu râdă. Nu prea reușea, îi tresăreau umerii, iar fața ei crispată și brăzdată de riduri părea gata să explodeze. Un bărbat care ședea lângă ea, un galanton de vreo sută de ani, i-a întins o batistă de pânză ca că se poate ascunde. Se putea foarte bine crede că plângea, confuzia era la îndemână. Dar răul fusese făcut, atmosfera oscila între jenă și râs nervos. Cei care cunoșteau dedesubturile problemei se uitau țintă la podea, iar ceilalți care, ca mine, aflaseră despre infidelitățile tatălui ei – exista chiar un bastard pe undeva, prin Vestul canadian – considerau că era amuzant ca o femeie care îndurase atâtea să-și ofere o mică răzbunare, râzând sincer la mormântul soțului ei.

Fratele lui Claudine își rezervase plăcerea de a-și ține micul discurs la finalul ceremoniei, așa cum fac invitații de marcă. S-a ridicat la înălțimea personajului pe care mi-l descrisese Claudine.

Omagiul lui începea prin relatări despre nașterea LUI, apoi, despre primii LUI pași, prima LUI ieșire cu patinele pe gheață, primul LUI mers pe bicicletă, primele LUI julituri etc., toate debitate pe cel mai natural ton posibil, de parcă era un politician patentat, însărcinat să adoarmă norodul. Niște moșuleți râdeau ținându-se de mărul lui Adam, convinși că se evocau aici fapte de care ei nu-și puteau aminti, și totuși atât de reale. André avusese grijă să-și cearnă viața, lăsând pe fundul sitei cocoloașele dizgrațioase, rătăcirile lui din tinerețe. Niciun autobiograf necinstit n-ar fi putut face mai bine. Ocazional, anexa amintiri despre taică-său la povestea hazlie a vieții lui. „Când îl priveam pe tata în tribunele din parcul Saint-Roch în timpul meciurilor mele, știam că e fericit”. După vreo douăzeci de minute de autobiografie foarte creativă, cucoana împopoțonată a formulat cu glas tare stânjeneala unei bune părți din adunare.

— Ei, dar ce face ăsta aici, comedie?

Pe o rază de câțiva metri în jurul ei, oamenii au izbucnit în râsete sănătoase. Unul dintre moșuleți a profitat de ocazie ca să se afirme:

— Cum așa, omul are ceva de spus, doar a murit taică-său, fir-ar să fie!

Fără să dea înapoi, André se pregătea să servească o nouă platitudine, când Laurie s-a dus în spatele lui, a apucat firul microfonului și l-a tras cu toată forța ca să-l smulgă. Ștecărul a scos câteva scântei înainte de a ieși din priză. Tăcerea s-a abătut ca un duș rece asupra mulțimii.

A curmat-o mama lui Claudine pufnind în râs, fără nicio reținere de astă dată. Sunt gata să pun pariu că femeia asta nu se amuzase de multă vreme așa de copios. Unul dintre organizatorii ceremoniei a găsit cuvintele potrivite pentru a reinstaura pacea: „DOAMNELOR ȘI DOMNILOR, SANDVIȘURILE SUNT SERVITE ÎN SALA MICĂ DIN SPATE". Mulțimea s-a îngrămădit rapid spre ușa din spate, mișcându-se ca un banc de pești. Discursuri, focuri de artificii și bufet: o ceremonie reușită.

Tocmai îmi croiam drum ca s-o felicit pe Laurie și s-o îmbrățișez pe Claudine înainte de a pleca; atunci l-am văzut acolo, în fundul sălii, cu mâinile în buzunare, periculos de frumos. Aș fi preferat să nu mă vadă, nu prevăzusem lovitura. Mi-am dres rapid figura în timp ce mă îndreptam spre el (colțul buzelor, ochii, zona de sub nas, sprâncenele). Evantaiele de riduri drăgălașe i s-au deschis în jurul ochilor, pe obrazul stâng i-a apărut un pliu. Purta un costum impecabil de culoarea antracitului. George Clooney ar fi părut urât pe lângă el.

— Salut! Nu știam că vii.

— Am trecut doar puțin.

— E o familie oarecum specială, nu?

— Ca și Claudine.

— Da, e adevărat.

Claudine era specială, așa cum eu sunt anostă. Două femei la antipozi, părăsite de soți.

— Bine, păi, mă duc s-o salut înainte să plec.

— N-ai timp pentru un sandviș?

— De ce nu?!

Ne-am îndreptat spre mesele cu gustări, pregătite probabil de Cercul fermierelor din zonă. Erau acolo clasicii munți sculptați din salată de varză, cartofi și macaroane, porci spinoși făcuți din cepșoare marinate, măsline și castraveciori murați, ouă umplute, crudități cu sos (amestec savant din ketchup și maioneză) și mici sandvișuri în formă de triunghiuri din pâine albă și neagră, fără coajă. Am luat ceva la întâmplare, eram prea ocupată să încerc să par o femeie dezinvoltă, ca să văd pe ce pun mâna. N-am avut noroc, am nimerit pateu de porc. Nu există vreun mod elegant de a mânca un sandviș cu pateu de porc. Niciunul. Ji-Pi s-a mulțumit cu o tijă de țelină și două sau trei bucățele de morcov. Ni s-au alăturat Claudine și fetele ei.

— Ia te uită! Frumosul Ji-Pi!

— Condoleanțele mele, Claudine.

— Îmi pare bine că ai venit.

S-a aplecat spre ea ca s-o pupe, prinzând-o de brațe, ca în pozele de pe copertele romanelor din seria Harlequin. Pe urmă, i-a întins o mână lui Laurie, care i-a arătat entuziastă ochii ei mari și frumoși.

— Sunt un coleg de-ai mamei tale. Condoleanțele mele.

— Mulțumesc, e drăguț din partea dumneavoastră că ați venit.

A repetat manevra cu Adele, care s-a mulțumit să-i întindă o mână moale, inertă. Respirația îi consuma întreaga energie, nu era de blamat.

— Haideți cu noi, mergem să mâncăm un sushi.

— Nu rămâi puțin cu familia ta?

— Am vorbit cu mama, cu sora mea, cu ceilalți… ce faci, mănânci un sandviș cu pateu de porc?

— Păi… da.

— Aruncă-l, vino, fugim de-aici.

— Vorbești serios?

— N-am chef să rezolv povestea cu microfonul. Le-am spus să discute cu tatăl făptașei în privința costurilor.

— Doamnelor, eu am să vă las aici. Mica mea familie mă așteaptă. Îți doresc mult curaj, Claudine, și vouă, fetelor!

Mi s-a pus un nod în stomac. Pe mine nu mă mai aștepta nimeni acasă, în afara câtorva plante pe care le neglijam cu cruzime. Eu care fusesem atât de ocupată, atât de solicitată într-o altă epocă, nu prea îndepărtată, nu mai știam ce să fac cu cele zece degete ale mele. Viața e prost făcută. Ar trebui să avem dreptul să echilibrăm orele ca să degajăm vârfurile și să umplem găurile.

— Rămâne pe altă dată, frumosul meu Ji-Pi.

N-am putut profita de pupătura lui, mă străduiam să-mi țin respirația încărcată cu molecule de pateu. Detaliile neînsemnate strică adesea cele mai frumoase clipe. Mi-a fost dat să văd o mireasă plângând chiar înaintea pozei oficiale de familie fiindcă își rupsese o unghie. Ji-Pi s-a răsucit pe călcâie. Arăta bine chiar și din spate. Cefele bărbaților m-au impresionat întotdeauna.

Am mâncat sushi, am băut sake și am râs ca nebunele. Chiar și Adèle a ridicat capul de câteva ori ca să participe la conversație. Claudine a auzit pentru prima oară vorbindu-se despre iubitul lui Laurie. Era vizibil emoționată. Moartea are uneori efectul unui electroșoc.

Și Claudine a plâns, în sfârșit.

13.

Unde-i povestesc vrute și nevrute fostei mele soacre

Blanche dorea să mă vadă „pentru o discuție serioasă, de la femeie la femeie”. Aș fi preferat să mi se scoată un dinte pe viu decât să îndur o dăscăleală din partea ei, însă știam că trebuia să închei socotelile până nu se răspândea infecția. Așa că am șters două scaune de grădină, imediat după ploaie. Soacră-mea nu se îmbrăcase în trening, probabil că nici nu știa că există așa ceva. A ținut să ne instalăm în casă, fiindcă ceea ce aveam de discutat era prea delicat pentru urechile vecinilor. Terenul nostru minuscul de două mii de metri pătrați nu oferea în opinia ei niciun pic de intimitate. Nu-mi dădusem osteneala să elimin hârtia igienică și batistele de hârtie din băi: Blanche nu merge la toaletă. De altfel, la ea mă gândesc întotdeauna când aud expresia „rar ca rahatul Papei”.

— Doriți un ceai, o cafea, un păhărel de vin?

— Un canar, draga mea, ar fi perfect.

Așa e numită în popor apa caldă cu lămâie.

Și-a scos șalul din cașmir, a cercetat scaunul din priviri înainte să se așeze și a luat loc cu eleganță, cu genunchii uniți sub masă și mâinile unite deasupra, evident, cu coatele retrase. Totul era studiat la ea până în cel mai mărunt detaliu, ca să inspire în același timp opulență și umilință. Dar cu mine nu ținea, știam că o familie standard formată din patru persoane se putea hrăni câteva luni cu contravaloarea celei mai ieftine dintre perechile ei de cercei. Firește, purta în picioare escarpeni eleganți, ca să se asigure că mă poate privi în ochi. Înălțimea mea o derutase întotdeauna.

— Cum îți merge, copila mea frumoasă?

— Îmi merge bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră?

— Sunt bine, mersi. În ciuda problemelor cu despărțirea…

— Despărțirea?…

— A voastră.

— Da, îmi pare rău.

— O să ne descurcăm, ne gândim doar la ziua de azi.

— Charlène e adorabilă, o să vedeți.

— Da, cu siguranță. Am avut deja câteva conversații de ordin general cu Jacques pe tema diferendului dintre voi, dar țineam să am o discuție sinceră cu tine.

— Legată de...?

— Bun, subiectul e foarte delicat, sunt conștientă de asta, ai să mă ierți dacă mă amestec în viața voastră intimă, dar un divorț ar crea valuri și turbulențe pe care nu și le dorește nimeni.

— Încă n-am vorbit despre divorț.

— Nu, tocmai, cred că nu există nimic ireparabil.

— Jacques e cel care a plecat. Cu altă femeie. Decizie unilaterală.

— Exact. Tocmai despre fericirea lui Jacques voiam să-ți vorbesc.

— Pentru asta, ar trebui s-o vedeți pe frumoasa Charlène.

— Eu vorbesc despre fericirea voastră, cea dintre tine și Jacques, care s-a... tocit, se pare, în decursul anilor. Să știi că te înțeleg, eu sunt cu același bărbat de cincizeci de ani, știu ce înseamnă, te înțeleg așa de bine.

— ... (*Mi se rupe-n paișpe!*)

— Înțelegi că nu e un subiect pe care-l pot aborda cu fiul meu, evident, despre lucrurile astea se discută între femei.

— ... (*Vrea să-mi vorbească despre regulat, fir-ar să fie...*)

— Mă întrebam dacă ați încercat să vă reinventați, dacă ați primit consultanță, dacă...

— Stați, stați puțin! Despre ce vorbim aici?

— Despre fericirea lui Jacques. Și despre a ta, evident, frumoasa mea.

— (*Nu sunt frumoasa ta.*) Despre ce fel de fericire?

— Jacques mi-a explicat că nu mai era așa de fericit și că asta l-a făcut să plece, m-am întrebat dacă ai încetat să... să spunem... să-ți satisfaci soțul.

— ... (*Drace!*)

Pe scurt, trăsese concluzia că-l gonisem pe Jacques din căminul conjugal fiindcă nu-l regulam destul sau îl regulam prost sau fără să mă „reinventez”. Și înfumurata de soacră-mea se credea îndreptățită să-mi ceară socoteală pe seama ofertei mele de servicii sexuale, fiindcă onoarea și averea imperiului familial ar suferi în urma divorțului nostru.

„Turbulențele” de care vorbea se traduceau inevitabil în cifre. N-o interesa adevărata noastră fericire, era un cuvânt incomod pe care-l pronunța așa cum unii scuipă mucii care le ajung în gât.

I-aș fi putut arunca în față ceașca mea cu apă caldă, inclusiv ceașca, dar m-ar fi dat în judecată pentru lovire, vătămare și alte pierderi care ar împiedica-o să se bucure de viață. N-o puteam atinge fizic nici cu un deget, mi-ar fi transformat gestul în agresiune.

Așa că am ales metoda vicleană, care era și cea mai răutăcioasă. A fost prea ușor, chiar mi-am reproșat puțin după plecarea ei. I-am venit de hac cu doar câteva cuvinte, pe care am făcut-o să le ghicească.

— Bun, ascultați-mă, e foarte jenant să vă vorbesc despre asta.

— Închipuie-ți că sunt o veche prietenă care ține la familie, la familia ta.
— În ultimii ani, Jacques a devenit mai… mai… uf… ăăă… exigent.
— O! Exigent?
— Da. Nu mai reușeam să… nu știu cum să spun… să-i satisfac…
— Fantasmele?
— Da, fantasmele.
— Toată lumea are fantasme, draga mea. E normal.
— Poate, dar ale lui Jacques au luat… o nouă formă.
— Ce fel de formă? De jocuri?
— Hmm… da, dacă vreți. Jocuri care nu mă amuzau deloc.
— Nu? Nu exista o cale de compromis?
— Păi… nu. Dar nu cred că ar trebui să vă vorbesc despre asta.
— E chiar așa de îngrozitor?
— Da.
— Vai de mine, mă sperii!

* * *

Mă distra să-mi lungesc povestea. Claudine nu mai putea de nerăbdare.
— Până la urmă, ce-ai putut să-i spui atât de rău?
— Ia gândește-te. Chestia care o ucide…
— Nu înțeleg.
— Nu? I-am spus că Jacques mă punea să mă îmbrac în haine bărbătești ca să poată să…
— *Oh, my God!* Doar nu i-ai spus una ca asta!
— Ba da, doamnă.
— Și ce a zis?
— Nimic. Și-a pus mâna la gură ca să-și astupe un guițat, și-a strâns lucrurile și a plecat în fugă. Eu am rămas pe scaun și mi-am terminat de băut ceașca cu apă caldă.
— Deci crede probabil că…
— … cromozomul homo vine din familia ei, mai precis. Ce afurisită!
— O să-l întrebe pe Jacques dacă e adevărat.
— Niciodată-n viața ei, despre asta se discută „de la femeie la femeie”, nu cu fiul.
— Să-i fie de bine, cotoroanța bătrână!
Când am anunțat, cu ani în urmă, că Alexandre avea să vină la petrecerea familială de Crăciun cu iubitul lui, se produsese un mic șoc în familie (prevăzuserăm eventualitatea, de aceea am anunțat dinainte numita familie). Cum întreaga filiație din neamurile Valois și Garrigue era formată din „oameni normali”, conform evaluării genealogice a lui Blanche – niciuna din ramurile arborelui nu se uscase până în prezent –, se emisese ipoteza că

„neregula” putea veni din familia mea. Jacques se opintise din răsputeri încercând să-și apere fiul și întreaga „rasă de oameni ca el”, dar amploarea aluziilor răuvoitoare lansate din toate părțile ne obligase să ne schimbăm planurile pentru sărbătoarea din anul acela. Viziunile noastre asupra lumii se ciocniseră într-un mare big bang între generații, care făcuse multe daune colaterale. Pentru soacra mea, homosexualitatea e o boală cu rădăcini încă necunoscute, cam ca alergiile. Mi-am pierdut un pic cumpătul în fața unei minți atât de înguste. Vorbele mi s-au aliniat cu gândurile: printre altele, am numit-o „prostănacă bătrână”. Câteva din rănile provocate atunci supurează și azi. După aceea, relațiile noastre n-au mai fost niciodată la fel; au luat forma unei vaze sparte și reconstituite care nu mai poate părea intactă, căci lipiturile sunt vizibile, iar întregul rămâne fragil.

N-am încercat niciodată să mă răzbun, dar fosta mea soacră mi-a oferit șansa pe tavă. Am profitat. E adevărat că i-am purtat o mare pică, iar gândul că se tortura încercând să înțeleagă cum de putuse să procreeze o ființă anormală îmi dădea o satisfacție savuroasă.

Ca să fiu sinceră, Jacques și cu mine am ajuns să ne plictisim în pat. Ne-am împotmolit într-o rutină care ne făcea să repetăm întruna aceleași gesturi, în aceeași ordine. Noi doi n-am reușit să ne reinventăm. Esențialul vieții noastre în doi a căpătat în cele din urmă o patină lustruită de uzură. Dacă ne-am fi propus o înnoire, ar fi însemnat că recunoaștem acest neajuns pe care niciunul dintre noi nu era pregătit să și-l asume. M-aș fi temut de reacția lui dacă aș fi avut curajul să propun altceva, așa cum m-aș fi temut de propunerile lui, dacă ar fi avut curajul să le facă. Eram prizonierii forței centrifuge a relației noastre care ne împingea afară din noi, încet, insidios.

Ca să-mi semnaleze că avea chef să facem dragoste, Jacques îmi spunea: „Așteaptă-mă, vin imediat” când vedea că mă pregătesc de culcare. Sunt anostă, așa am fost mereu și, când ziua s-a încheiat, nu visez decât la un singur lucru: la somn. În primii noștri ani de căsnicie, făceam efortul să renunț la somn, dar, după o vreme, mă lăsam în voia toropelii de îndată ce mă cuprindea. M-am folosit de somn așa cum se folosesc altele de migrene. Îl iubeam din toată inima pe scumpul meu soț, dar corpul meu voia să doarmă, mi-o cerea din răsputeri, nu mă puteam opune. Și știam că el n-ar fi comis niciodată gestul nedelicat să mă trezească doar ca să-și satisfacă poftele. Nu toate femeile au norocul ăsta, am aflat din bârfele de la birou.

Așadar, nu, nu ne-am reinventat niciodată din punct de vedere sexual, nici cu ajutorul unei costumații de bărbat sau de școlăriță. Ne tratam dorințele ca pe niște aspecte de igienă, din necesitate. Normal că, până la urmă, soțul meu cel „surd la ritm” își căutase „fericirea” în altă parte.

Dar asta n-o privește câtuși de puțin pe fosta mea soacră. Numai faptul

că-și închipuise că are dreptul să-mi cerceteze viața sexuală m-a scos din sărite. Cum a ieșit pe ușă, m-am consolat cu ajutorul barosului.

Când m-am liniștit, am citit mesajul trimis de Antoine: „Te iubesc, mămico”.

14.

Unde spun din nou „da”.

— Crezi că Jacques o să se întoarcă?

— Nu știu, totuși așa aș zice.

— Te întreb serios: te aștepți la întoarcerea lui Jacques?

Purta un veston cu guler stil Mao care-i dădea un aer auster. În mâinile ei se legăna un stilou cu peniță, ca un metronom, urmând ritmul confesiunilor mele. Poate că nu-i plăceau stilourile obișnuite, n-am întrebat-o.

— Diane!

— Nu e imposibil, s-a întâmplat de multe ori.

— Așadar, speri că se va întoarce?

— Sincer… da.

— De ce?

— Fiindcă ar fi cel mai simplu. Mă gândesc mult la copii aici.

— Copiii voștri au plecat de-acasă.

— Da, dar Charlotte o să se întoarcă probabil, a plecat doar la studii. Cât despre ceilalți, nu se știe niciodată, cuplurile nu durează mult în zilele noastre. Acasă au un loc unde pot veni în caz de nevoie.

— Jacques nu trebuie să fie neapărat acolo.

— Ar fi ciudat ca tatăl lor să nu fie acasă, ne-au văzut întotdeauna împreună, e casa noastră, nu știu…

— Copiii tăi nu vor veni dacă Jacques nu e acasă, așa crezi?

— Poate că n-ar îndrăzni.

— De ce?

— Nu știu.

— Părinții tăi s-au despărțit?

— Când aveam douăzeci de ani.

— Încă locuiai împreună cu ei?

— Nu, stăteam cu chirie într-un apartament.

— Ce s-a întâmplat între ei?

— Ceva cam rău.

Sprâncene ridicate.

— Explică-mi, Diane!

— Părinții mei au vândut casă, mama s-a mutat cu chirie într-un apartament la etajul trei, într-un imobil bej, într-un cartier bej. Tata s-a

întors la Sherbrooke.

— După ce ți-ai încheiat studiile, te-ai întors la tatăl tău sau la mama ta?

— La mama, timp de o lună. Cea mai tristă lună din viața mea.

— De ce?

— Era trist… nu eram acasă la noi, nu-mi plăcea, n-aveam nicio amintire, nicăieri, nici vecini, nici prieteni, nici străduțe, nu simțeam că sunt acasă… când mă trezeam noaptea, nu știam unde sunt. Când vedeam parcarea pe fereastră, îmi venea să urlu.

— Nu te simțeai la fel când locuiai singură cu chirie?

— Nu, nu era acasă, aveam colocatari, știam că e doar ceva temporar. Acasă însemna la mama acasă. Dar nu reușeam să mă simt bine la ea. Nici măcar nu aveam camera mea. Dormeam pe un divan în salon, televizorul era aprins toată ziua ca să ne țină companie. Mama era așa de fericită acolo: „Întreținerea costă mai puțin, am mai puțină curățenie de făcut”. Pentru mine era trist, doar trist.

— Hmm… Te gândești vreodată la eventualitatea că soțul tău n-o să revină?

Era un exercițiu cumplit de greu, pe care încă îl evitam.

— Știu că ar fi bine să spun da, dar nu, încă nu reușesc.

— Ce-ai face dacă s-ar întoarce?

— *Oh, boy!…* nu știu. În orice caz, ar trebui să-mi cumpere un inel nou, un inel al naibii de mare!

— Cât de mare?

— Mare cât mizeria pe care mi-a făcut-o.

— L-ai putea ierta?

Îmi pusesem întrebarea asta de un milion de ori. Iertarea mea lua mai degrabă forma unui drum al crucii prin care el avea să-mi răscumpere suferința. Voiam să sufere, să se învinovățească, să se târască, să mă roage, să mă implore, să se descompună la picioarele mele.

— Poate că da.

— Îl mai iubești?

— …

— Diane!

— Da.

15.

Unde mi se pune pata pe suflantele de frunze

Ocaziile de răzbunare oferite de Charlène și de Blanche ar fi trebuit să mă consoleze; dimpotrivă, au trezit în mine germenii unei furii ascuțite pe care nu mi-o cunoșteam. Nu încă. Fie că dormitaseră sau crescuseră când plecase Jacques, nu conta, rezultatul era același: simțeam nevoia să distrug ceva.

Jacques îmi reproșase adesea că nu știam să mă relaxez; avea perfectă dreptate, nu reușeam. Era un obicei prost pe care-l dobândisem crescându-mi copiii și lucrând cu normă întreagă în același timp. Chiar și după plecarea lor de acasă, în ciuda orelor de libertate care-mi căzuseră ca mana din cer, n-am reușit niciodată să-mi schimb ritmul. Luam micul dejun în picioare, pe colțul mesei, îmi strecuram câte o programare la coafor printre drumurile la cumpărături, curățenie, dosarele de finalizat, organizarea aniversărilor și câte o mână de ajutor pe ici, colo. Timpul meu se evapora complet în zelul cu care le făceam pe toate, de parcă m-aș fi temut de vid. Așa că nu încetam să mă minunez când colegii mei discutau despre cărțile citite și filmele văzute la sfârșit de săptămână.

Drept care, acum, ca să-mi dovedesc că puteam s-o fac și ca să-mi domolesc furia, hotărâsem să mă relaxez. Eram gata de orice ca să reușesc, gata să trăiesc în mizerie și să mănânc preparate congelate. Aveam să-mi cultiv inactivitatea fie ce-o fi. Îmi recuperasem deja serile de miercuri.

* * *

Joi seara

Trebuia să iau la bani mărunți dosarul Murdoch ca să descopăr de unde provenea eroarea comenzii făcute către furnizor. În vremuri normale, m-aș fi dedicat acestei sarcini până la moarte. Dar, în seara aceea, am preferat să-mi comand un pui la cutie și să-l mănânc până la ultimul cartof prăjit, fără nicio remușcare, instalată pe terasa mea frumoasă. N-am făcut nimic altceva decât să savurez ceea ce duceam la gură. Între două înghițituri de Château Margaux, adus din pivnița noastră, încă plină cu sticle de vin bun aflate în proces de învechire, îmi lingeam degetele pline de sos gras și sărat. Da, un sacrilegiu, unul adevărat. Singura umbră din tablou: domnul Nadaud se apucase să-și tundă gazonul și să-și șlefuiască bordurile. Era de multă vreme pensionar, putea face asta la orice oră din zi – de exemplu, în timp ce restul

cartierului era la lucru –, dar alesese să-și „curețe grădina” în compania mea.

După ce am râcâit fundul cutiei de carton (l-aș fi lins dacă aș fi fost singură), m-am instalat în fața televizorului, în fotoliul meu Papasan, apatică precum o adolescentă în plină criză de lenevie; încă nu înlocuisem divanul. Copiii mei trecuseră rând pe rând prin faza asta, știam cu exactitate cum să procedez. Antoine n-o depășise niciodată cu adevărat.

Cu ajutorul vinului, m-am distrat cu un film idiot de spionaj în care cei răi erau urâți, iar cei buni, frumoși. Armele lor, chiar dacă erau mai mici, erau mult mai distrugătoare decât ale celorlalți. *Alifiile bune sunt în cutiile mici.*

Vineri dimineața

Am ajuns cu câteva minute întârziere ca să-mi onorez noua hotărâre. Claudine mă aștepta, entuziastă. Sărea și bătea din palme.

— Du-te să vezi ce ai pe birou, o mare pungă-surpriză!

— Cu ce ocazie?

— Nu! Nu e de la mine!

— De la cine?

— De la Josée.

— Care Josée?

— Secretara lui Ji-Pi!

— Josy?

— Numele ei real e Josée.

— Pe bune?

— Am dosarul ei de angajată.

— Josée îmi place mai mult.

— Nu contează, du-te repede să deschizi punga!

Abia am avut timp să simt cum mi se strânge stomacul pe când scoteam din pungă cizmele mele albastre, minunat de grele. În fiecare fusese băgată câte o sticlă de vin, mai precis, una cu șampanie și una cu vin alb. Am găsit și un bilețel pe care m-am grăbit să-l strecor în buzunar.

— Sunt cizmele pe care i le-ai dat lui Ji-Pi alaltăieri?

— Păi, da, sunt doar cizmele mele. Vechile mele cizme noi.

— Hmm… pline de sucuri bune!

— Te invit să le bem împreună.

— Când?

— Când vrei.

— Fetele sunt la mine până duminică după-amiaza.

— Rămâne pentru duminică seara, e perfect! Le pun la rece.

— Citim biletul acum sau duminică?

— Ce bilet?

Era o nebunie, având în vedere dosarul pe care-l aveam de finalizat, așa că mi-am luat după-amiaza liberă ca să profit de ziua frumoasă. Voiam să scot fotoliul Papasan pe terasă și să mă ghemuiesc înăuntru, învelită în pătura mea din lână de alpaca, să mă bucur de soare și să citesc puțin, privind cum cad frunzele. De-a lungul anilor, primisem de la copiii mei vreo două duzini de romane pe care n-avusesem timp să le citesc. Creierul meu avea nevoie de gimnastică. Poate, mai mult decât corpul, ceea ce nu era puțin lucru. Până la urmă, am adormit. Gazonul familiei Nadaud mirosea încă a proaspăt tuns.

Vineri după-amiaza

Biletul de la Ji-Pi, mutat în buzunarul drept din spate al jeanșilor mei, îmi ardea fundul. N-avea cum să conțină mari revelații, dar, cu siguranță, câteva cuvinte drăguțe. Trăgeam de timp până să le citesc ca să-mi prelungesc starea de fericire, s-o las să mă cuprindă puțin înainte s-o consum. Între timp, domnul Michaud se apucase să-și sableze adorata lui curte interioară cu mașina electrică de șlefuit. Îmi părea că o vopsise în întregime la începutul verii, dar poate confundam casa. Măcar dacă făcea treaba asta după-amiaza, în timpul săptămânii, n-aș fi avut ce-i reproșa. Mașinăria grea huruia într-o veselie în jurul proprietății de la numărul 5412 de alături, care tocmai fusese vândută. Nu știam ce aveau de gând cu ea noii proprietari, în orice caz, echipele de muncitori se apucau de lucru încă de la ora șapte, în fiecare dimineață, de câteva săptămâni. Țăcănitul picamărelor electrice îmi alintaseră săptămânile de catalepsie post-bombardament.

Am rezistat încă o oră tentației din buzunar până să deschid biletul. Aproape o oră. Fie, câteva minute.

— Rahat!

Vedeam doar punctulețe. Am intrat în casă, după ochelari. Era prima dată când primeam câteva cuvinte pe hârtie de la alt bărbat decât Jacques – pe ultimele, atât de departe în trecut, încât nici nu mi le mai aminteam –, iar ochii mei erau de-acum prea îmbătrâniți, prea obosiți ca să poată citi fără ajutor.

Reluarea ceremoniei. Deschiderea biletului.

Ție îți vin prea bine. Și ai cu adevărat ochi frumoși. În sănătatea ta!

JP

Povestea noastră n-avea să meargă niciodată mai departe, dar în momentul acela, micul compliment m-a înnebunit de bucurie. Nu mai auzeam nimic, nici mașina de șlefuit, nici picamărele, aveam „cu adevărat”

ochi frumoși și-mi era de ajuns. Simțeam că renasc dintr-un simplu compliment. Singura umbră în peisaj: fără să vreau, mă gândeam că povestea dintre Jacques și Charlène începuse poate la fel. Trebuia să revăd ultimele cadouri pe care mi le oferise Jacques.

Vineri seara

M-a trezit frigul. Frigul și mașina de tuns iarba a domnului Gomez, vecinul din stânga. Nu mă puteam supăra pe el, mă ajutase din plin să scap de diferitele mobile pe care le „mutasem" pe fereastră în ultimele luni, fără să-mi pună nicio întrebare. Soția lui stătea de pază la fereastra bucătăriei lor. Se prea poate ca ei să fi știut înaintea mea că mariajul meu era pe ducă. Sunt sigură că aș fi aflat o mulțime de lucruri interesante dacă aș fi făcut o mică anchetă în cartier. Dar m-am refugiat în casă.

Jacques îmi lăsase un mesaj pe robotul telefonului. Voia să-i trimit un mesaj scris, să-i spun când eram dispusă să mă sune. Nu dorea să-l sun eu, din motive evidente, spunea el. Așa că l-am sunat, bineînțeles. O dată, de două ori, de trei ori, de zece ori, până când mi-a răspuns.

— Diane, aș fi preferat să te sun eu, într-un moment convenabil pentru amândoi.

— Sper că nu e nimic grav.

De fapt, nu mi-ar fi păsat nici dacă și-ar fi rupt ambele picioare. Mi-am dorit chiar să fi făcut măcar o gripă severă, o mică pneumonie, o ciupercă virulentă la picioare. Ba chiar mai bine niște negi, nenumărați negi.

— Nu, nimic grav. Dar nu e un moment bun. Te pot suna mâine, de exemplu?

— Nu, păi, nu. N-am să fiu acasă.

— N-ai mobilul la tine?

— Ăăă… da, dar n-o să am semnal acolo unde mă duc.

— O! mai există locuri fără semnal?

Era contrariat, se simțea din ironia răutăcioasă a umorului lui de buzunar.

— Spune-mi ce voiai, ca să rezolvăm.

— Am niște oameni la masă, aș prefera să te sun eu.

Bineînțeles, vineri seara, sfârșit de săptămână, prieteni, un vin bun, distracție, puțin amor înflăcărat după desert. Mi s-a urcat sucul gastric până la gingii. Ce oameni, de fapt? Asociații lui, prietenii noștri, copiii noștri? Noii lui prieteni, tineri de vreo treizeci de ani?

— Te sun eu când mă întorc.

— Când?

— Când mă întorc.

— Aș dori să stabilim un moment anume.

— OK, pe 23.
— Pe 23?
— În ce zi suntem azi?
— În 3.
— Perfect, pe 23.
— E peste trei săptămâni! Ai să fii plecată în tot timpul ăsta?
— Da.
— Unde?
— Undeva unde n-am semnal. Bine, te las.

Și am închis. Demolasem deja bufetul din bucătărie oferit de fosta mea soacră. Dacă distrugeam masa, nu mai puteam primi „oameni” la masă. Ca să mă liniștesc, am recitit biletul de la Ji-Pi.

„Ai ochi frumoși, Diane, ochi frumoși. Și cizme frumoase”.

Am ieșit iar afară ca să iau mult aer în piept. Domnul Nadaud fugărea cu suflanta electrică cele trei sau patru frunze care îndrăzniseră să aterizeze pe domeniul lui. Există niște reglementări municipale privind stropitul gazonului, ar trebui să existe unele și pentru suflatul frunzelor. O greblă face întotdeauna o treabă mai bună: cu ea poți să aduni și să grupezi frunzele în loc să le sufli pe stradă sau la vecini. Mi-am pus cizmele albastre și am plecat la plimbare. Chiar dacă aruncasem de câteva luni mobilele care erau în plus, continuam să mă sufoc în casa asta arhiplină de amintiri fericite care mă făceau nefericită.

Nu mă mai plimbam de multă vreme pe străzile din cartier. Pierdusem obiceiul de a merge când crescuseră copiii: de atunci, Jacques și cu mine îi duceam cu mașina peste tot în oraș, până se învățaseră cu transportul în comun. Pe urmă își cumpăraseră propriile mașini – în afară de Charlotte, care se bășica la ideea de a deține un vehicul poluant – și se dusese fiecare pe drumul lui, dar eu nu fusesem în stare să-mi reiau în primire cartierul. Sunt nevoită chiar să fac o mărturisire îngrozitoare: nu știu cum să merg pe străzi fără căruciorul de copii și fără un scop precis. Nu mă mai descurc în privința mersului recreativ. Nu-i ușor să te duci către niciunde.

Mica cizmărie de la colțul străzii Liliecilor era închisă. M-am apropiat și am aruncat o privire înăuntru: nu mai erau decât niște rafturi goale și câteva lăzi de lemn așezate peste un strat gros de praf. Pe ușa de la intrare se putea încă citi „Ascuțim patine”, pe afișul îngălbenit care se încăpățâna ca un soldat credincios să rămână pe poziții, în ciuda derutei totale. Acolo ne schimbam pingelele la încălțăminte și ne adăugam găuri la cordoane când bunăstarea ne-a rotunjit talia. Acum, nu mai purtam cordon – fusta îmi ascundea mai bine rotunjimile – și nu-mi mai uzam încălțămintea. Fapt confirmat de măsura taliei mele.

La trei colțuri de stradă mai încolo, am dat peste localul abandonat al clubului video. Pereții erau încă acoperiți cu vechile cutii de filme care-și pierduseră culorile. Ușa din fund, ce ducea spre secțiunea secretă, era deschisă.

Reușiserăm să-i convingem pe copii că puteau orbi dacă intrau acolo, până când Antoine s-a strecurat înăuntru fără știrea noastră și a ieșit, strigând: „Am văzut o femeie care avea niște țâțe uite așa de mari și una care-și băga un penis în gură și…” Alexandre și Charlotte își astupaseră urechile ca nu cumva să surzească.

M-am întors din drum, purtând cizmele mele cu pingele noi, și am luat-o spre casă înainte ca mica mea plimbare să se transforme într-o vizită la catacombe și să-mi strice buna dispoziție. Precis aveam să găsesc un film bun pe Netflix.

M-am oprit în fața casei cu numărul 5412, care avea acum două etaje și jumătate. La ora 18:42, se lucra încă de zor pe șantier. Mi-am pus mâinile-n șolduri ca să dau de înțeles prin gestul ăsta că nu mă extaziam în fața cubului de sticlă care se ridica în fața mea. Un bărbat cu cască de protecție și cizme de muncitor a venit spre mine. Ca toți bărbații care cădeau pradă modei *mainstream,* pretinzând că fug de ea, purta o barbă prea mare și niște forme bizare impregnate în pielea de pe brațe – ciudat lucru, oamenii tatuați par să sufere mai mult de cald decât ceilalți, umblă mai des cu mâneci scurte. La colțul gurii i se legăna o scobitoare, în ritmul mișcărilor feței.

— Bună ziua, doamnă.

Un început bun, nu eram „cuconiță”. Iar el era un bărbat arătos.

— Bună seara, domnule.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, sigur. Pot să știu ce faceți aici?

— Păi… construim o casă.

— A! Bine că mi-ați precizat, credeam că e un acvariu.

— Locuiți în apropiere?

— Da, la numărul 5420, două case mai încolo.

— Bătrâna casă canadiană?

— Exact.

— Un cartier simpatic.

— Da, chiar așa. Mai aveți mult de lucru?

— Dacă ținem șantierul deschis și seara, am fi gata în patru, șase săptămâni. Trebuie să ridicăm ancora cel târziu la jumătatea lui octombrie.

— Seara? În sensul…

— Municipalitatea autorizează lucrul pe șantiere până la ora 19.

— În fiecare zi?

— Nu, sâmbăta și duminica trebuie să oprim lucrul la ora 17.

— Lucrați și la sfârșit de săptămână?

— Mda! Grabă mare, două echipe complete.

— La ce oră începeți lucrul, la sfârșit de săptămână?

S-a uitat, a tușit un pic.

— La ora șapte.

— LA ORA ȘAPTE!

— N-am încotro.

— Și ce dacă? E un cartier rezidențial!

— Știu, doamnă.

— Ce-i cu graba asta mare? Ce se-ntâmplă dacă depășiți jumătatea lunii octombrie?

— Clientul nu va fi mulțumit.

— Vai! Clientul nu va fi mulțumit... dar noi, vecinii lui? E gata să chinuie pe toată lumea săptămâni întregi, numai ca să intre la timp în casa lui? Până atunci, doarme cumva afară milionarul ăsta al vostru?

— Îmi pare rău, doamnă, e data din contract. Am avut situații neprevăzute, întârzieri la livrare, încurcături.

— Tocmai! Ar fi normal să dureze mai mult decât s-a prevăzut!

— E dreptul lui, doamnă. Respectăm orele permise de municipalitate.

— Dreptul lui pe naiba! Nu mai suport să aud chestia asta cu dreptul! Drepturile trebuie să țină seama de bun-simț!

— Să fiu foarte sincer, tare m-aș duce acasă să beau o bere.

Și-a scos scobitoarea din gură și a ridicat din umeri, într-un gest de neputință. Spirala de foc și dragonul cu trei capete care-i acopereau brațul s-au umflat ușor prin încordarea mușchilor. În treizeci de ani, aveau să atârne ca o masă de tuș spălăcit pe pielea lui zbârcită. Iar dragonul avea să arate ca un trio de creveți.

— Spuneți-i clientului dumneavoastră că vecinii s-au săturat până peste cap de lucrările astea de rahat. Și să nu-mi vină la ușă cu o tartă de mere când o să se mute aici, că am să-l aștept cu barosul! Mă șterg cu tarta lui nenorocită la fund!

— Am notat, doamnă.

M-am răsucit cu patruzeci și cinci de grade ca să mă poziționez din nou pe axa trotuarului și să mă întorc în frumoasa mea casă canadiană, construită pe când cartierul nu era decât un câmp. La vremea aceea, muncitorii puteau lucra toată noaptea fără ca cineva să se plângă. Poate, doar câteva animale.

Stropitorile electrice scuipau jeturi sacadate de apă pe gazonul înverzit al familiei Nadaud. Atâta apă și electricitate ca să întrețină o bucată de teren ce avea curând să agonizeze sub un strat de zăpadă și de gheață! La ce bun?

Dacă n-ar fi existat mitul lui Sisif, l-aș fi inventat doar pentru asta.

Am smuls efectiv difuzoarele fixate pe pereții bucătăriei – cu ajutorul unui mic levier – și le-am orientat spre exterior, pe fereastra deschisă. Mi-am pus un album cu Florence K și m-am instalat iar în fotoliul meu cu un pahar de vin aligoté, ca să admir fânul care-mi creștea într-o veselie în grădină. Printre firele lungi ce se legănau în bătaia vântului, se încăpățânau să crească floricele sălbatice cu petale ciufulite. Dacă aș fi știut ce frumos arată, aș fi renunțat de mult la contractul de întreținere peisagistică.

Frumușelul care discutase mai devreme cu mine m-a salutat cu mâna de pe acoperișul de la numărul 5412, unde trei muncitori descărcau niște materiale. Genial, dacă aveau de gând să construiască o terasă pe acvariu, se termina cu intimitatea din curtea mea.

Sâmbătă dimineața

Am ieșit afară cu bolul meu de cafea cu lapte fără lapte – uitasem iar să cumpăr. Domnul Nadaud a venit spre mine cu pași ezitanți, după ce trăsese câteva ocheade către perdelele bucătăriei lui, care valsau ca niște alge. Din două, una: fie dorea să-și ceară scuze pentru zgomotul pe care-l producea în general, în viața lui, fie venea să se plângă din pricina muzicii pe care o lăsasem să cânte în ajun până la nouă seara. Atâta timp îmi trebuise ca să-mi termin sticla de vin.

— Bună ziua!

— Bună dimineața!

— Vă merge bine, doamnă Valois?

— Da, dar dumneavoastră?

— Ei! În afară de genunchi, care încep să-mi facă probleme…

— După cum munciți, s-ar zice că vă simțiți destul de bine.

— A! Munca ne ține tineri.

— Și soția dumneavoastră se simte bine?

— Da, minunat. Vă salută.

Am salutat ferestrele la întâmplare, fără să știu care dintre ele oferea cea mai bună imagine a noastră.

— Ce vânt vă aduce pe aici?

— Subiectul este… Păi, e cam delicat…

— E vorba despre muzica de ieri?

— Nu! Nu, nu, a fost o muzică plăcută. Oricum, din casă nu se auzea nimic. Și pe urmă, e dreptul dumneavoastră.

— Bun, cu atât mai bine. Credeam că v-am deranjat.

— De fapt, e vorba despre gazon.

— Despre gazon? Dar gazonul dumneavoastră e superb. E așa des, încât

pare artificial.

— Mulțumesc, sunteți amabilă. Dar eu vorbeam de fapt… despre al dumneavoastră.

— Gazonul meu? Ha! Ha! Câmpul meu cu fân?

— Da, asta e.

— Mi se pare drăguț, ai zice că ești la țară, nu?

— A… ăăă… voiam să mă ofer să vi-l tund, am tot ce-mi trebuie.

Chiar așa, nici nu remarcasem. Avea atâtea scule în garaj, încât nu-i mai încăpea mașina.

— Să-l tundeți?

— Da, un serviciu între vecini.

— Drăguț din partea dumneavoastră, mulțumesc.

— Îmi face plăcere.

— Dar deocamdată am să-l las așa.

— A… de fapt…

— Vă deranjează?

— Ăăă… păi… da.

— De ce?

— Din cauza buruienilor care cresc lângă aleea noastră, vântul suflă polenul și toate semințele rele înspre partea noastră.

— Dar nu există nicio buruiană pe gazonul dumneavoastră!

— Nu, pentru că le combat energic, dar e mai greu lângă un câmp de fân. Și pe urmă, buruienile au rădăcini care trec pe dedesubt…

— Îmi pare rău, dar asta e o problemă de gusturi: dumneavoastră vă place gazonul, mie îmi place fânul.

— Da, înțeleg, dar gustul dumneavoastră e dăunător pentru al nostru, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— Da, probabil, dar gustul dumneavoastră e dăunător pentru calitatea vieții mele.

— Pentru calitatea vieții dumneavoastră?

— Da, cu mașina de tuns iarba, cu aparatul Weed-Eater, cu stropitorile, cu suflanta de frunze, ca să nu mai vorbim de otrăvirea cu pesticide…

— N-am încotro, din cauza fânului!

Părea de-a dreptul dărâmat, de parcă tocmai ar fi aflat că Trump a fost ales președinte. N-aveam de gând să-l las să-mi tundă fânul. După fața lui devastată, nevasta-perdea ghicea deja, poate, că se va întoarce cu mâna goală de la mica noastră întrevedere. Mărturisesc, nutream o totală rea-voință. I-aș fi putut foarte bine propune o înțelegere: puteți să-mi tundeți gazonul, dacă țineți neapărat, în schimb, vă folosiți mașinăriile în timpul săptămânii, între orele 8 și 18. În felul ăsta, ar fi avut un răstimp generos de

circa cincizeci de ore pe săptămână ca să-și ferchezuiască mocheta naturală – era interzis să se calce acolo, după cum indicau micile afișe plantate din trei în trei metri. La jumătatea drumului dintre terasele noastre, a făcut calentoarsă.

— Ăăă… mă scuzați, doamnă Valois, vă gândiți să păstrați casa sau intenționați s-o vindeți?

— Delaunais! Mă cheamă Delaunais.

Sâmbătă după-amiaza

M-am întâlnit cu Charlotte în parc ca să-mi predea al treilea curs de jogging. Răbdarea și bunătatea ei nu încetau să mă încânte. Poate că amestecaseră bebelușii la maternitate.

— Azi continuăm, alternăm mersul cu alergarea, dar reducem puțin timpii de mers.

— Te urmez, scumpa mea.

Probabil, aveam aerul cuplului clasic: bătrâna burgheză, cu tânăra și frumoasa ei instructoare. De fapt, eram ceea ce avea să devină tânăra peste douăzeci și cinci de ani și cinșpe kilograme. Bărbia mea dublă în formare era doar o prelungire a bărbiei ei, care era încă sculptată în carnea fermă, antigravitație. În momentul acela mă vedeam pe atât de urâtă, pe cât o vedeam pe ea de frumoasă; imaginea ei mă ușura întrucâtva.

Am asudat din plin timp de douăzeci de minute până când m-am lăsat păgubașă. N-am ce să fac, nu-mi place suferința, nu mi-a plăcut niciodată, sub nicio formă. N-o doresc nimănui. Sau aproape nimănui (la capitolul ăsta, sunt ca toată lumea, pot accepta ideea anumitor suferințe meritate). Așa că ne-am întors acasă mergând braț la braț, râzând de transpirație și de orice ar fi putut dezgusta doi tipi străini.

Ajunse acasă, am primit câteva reproșuri în privința ultimelor mele amenajări interioare.

— Mamă!

— Mda?

— Unde a dispărut bufetul?

— Bufetul?

— Da, bufetul cel frumos din lemn de arțar de la bunica.

— Era prea mare, am vrut să aerisesc camera.

— N-are niciun sens ce faci! Trebuie să te oprești! L-aș fi luat eu.

— Bine, dar unde l-ai fi pus, în apartamentul tău mic? Colocatarele tale nu l-ar fi vrut.

— Mamă…

— Am fost puțin contrariată de vizita bunicii tale, alaltăieri. De fapt, asta

s-a întâmplat.

— Ai smuls difuzoarele!

— Am vrut să ascult puţină muzică afară. E imposibil să mă relaxez cu niște vecini hiperactivi cu mașina de tuns iarba.

— Nu exista altă modalitate? A trebuit să le smulgi?

— Da.

A oftat încet, reţinându-și cheful să mă certe.

— Nu le povesti fraţilor tăi despre asta!

— Oricum vor vedea că lipsesc lucruri de peste tot. Și mai sunt și găuri…

— Ce-ar fi să organizăm o cină, sâmbăta viitoare?

— Sâmbătă… păi, da, îmi convine.

— Mergem să culegem mere după-amiaza și pe urmă gătim o tartă cu mere. O să fac o supă mare.

— Vegetariană?

— Am să fac de două feluri.

— Daaa!

— O să ne prefacem că sărbătorim Ziua Recunoștinţei!

— Dar băieţii nu vor veni la mere, doar îi cunoști.

— Nicio problemă, noi două suntem de ajuns ca să culegem un cazan de mere.

Sâmbătă seara

Mi-am făcut o *omletta natural.* E un fel așa de anost pentru o cină de sâmbătă seara, încât prefer să-l numesc în spaniolă. Și cum nu știam ce vin să asortez la clătită mea cu ouă natur, am optat pentru un ceai foarte rezonabil. Pe urmă, am făcut turul tuturor camerelor din casă, mergând cât se poate de ușor, astfel încât să nu miște nimic, nici măcar praful pe care încetasem să-l mai șterg. Însă podelele vechilor case canadiene nu fac prea bine faţă în privinţa discreţiei, așa că amintirile au început să ţâșnească printre crăpături, la fel de sâcâitoare ca muștele negre.

E noapte, Jacques se plimbă prin casă șoptind cântece de leagăn la urechea lui Alexandre care refuză cu încăpăţânare să adoarmă. „Copilul ăsta o să ne înnebunească".

Jacques se rade la baie, explicându-i lui Antoine că trebuie mai întâi să-ţi crească păr ca să faci treaba asta. Micuţul își râcâie obrajii înspumaţi, cu o linguriţă din plastic.

Le aduc *grilled cheese* băieţilor care, împreună cu tatăl lor, îmbrăcat încă în pijama, construiesc o superstructură din lego pe podea, în camera lor. Sâmbăta, se poate lua masa oriunde se dorește.

Jacques se luptă cu un elastic de păr, încercând să-i facă o coadă de cal lui

Charlotte. Mă ascund ca să râd fără a fi văzută. Când ea țipă, se vede că lipsesc bucățile de prindere.

Vântul bate foarte tare, noi facem dragoste, fericiți că gâfâielile noastre se confundă cu rafalele de vânt.

Jacques îmi pune o pătură călduroasă pe umeri și mă sărută pe frunte. Țin ochii închiși ca să savurez delicatețea mâinii lui care coboară de-a lungul brațului meu. Nopțile de veghe lângă copiii care se îmbolnăvesc pe rând de gastroenterită sunt foarte lungi. Când ne vine și nouă rândul, nici nu mai avem ce vomita.

Jacques îl ține pe Alex în brațe, închide ochii de parcă s-ar ruga. Ne-am temut de ce-i mai rău când s-a rostogolit pe scări ca o păpușă dezarticulată. Lui Alex nu-i vor plăcea niciodată caruselurile.

Jacques își masează tâmplele încărunțite în fața oglinzii de la baie. Are responsabilități mari la serviciu, pe măsura insomniilor lui.

Plâng în camera lui Charlotte fiindcă ne părăsește și ea. Jacques vine și se așază pe pat, lângă mine, iar plămânii i se dezumflă încet. E dintotdeauna felul lui de a plânge. Mâna lui o învelește pe a mea.

Spăl paturile copiilor, chiar dacă nu sunt murdare. Vreau să le miroasă a vanilie dacă vin pe neașteptate. Jacques îmi spune: „Să fim serioși, Diane!"

Intru în dormitorul nostru pustiu. Am mutat tot ce-mi aparține în comoda și în garderoba din camera de oaspeți. Dar nu m-am ferit destul, mă regăsesc în fața propriei mele imagini, reflectat a în oglinda mare din spatele ușii. Sunt o femeie zdrențuită, sfâșiată de atâtea plecări. Când era Jacques aici, cusăturile rezistau. Odată cu plecarea lui, m-am fărâmițat în particule de nimic. Mă detest, trup și suflet. Sunt complet singură. Nu știu cum să merg mai departe.

„Să fim serioși, Diane!"

Duminică după-amiaza

Claudine a ajuns mai devreme decât prevăzusem, citeam în fotoliul meu, legănată de cacofonia perforatoarelor.

— Am sunat mai înainte! N-ai auzit?

— Nu prea, e cam zgomot aici, după cum poți constata.

— *My God!* Nu mai există respect în suburbie pentru ziua Domnului?

— Ia te uită ce șic ești!

Era îmbrăcată sexy-șic, în negru, cu o vestă superbă bleu-gri și purta pantofi cu tocuri înalte. Se coafase, se machiase, se parfumase, se „drăgălășise".

— Doar nu te-ai aranjat doar pentru mine!

— Doar pentru tine.

— E prea mult.
— Meriți.
— Fetele sunt în grija paternă?
— *Oh, yes!* Nu-mi strică să scap de ele câteva zile. Tocmai eram gata s-o strâng de gât pe una dintre ele.
— Credeam că situația s-a îmbunătățit.
— Dacă nu țin cont de faptul că joi am primit un telefon de la conducerea școlii pentru Adèle, nici de bombănelile lui Laurie când îi cer să facă ceva, pot spune că ne merge extraordinar. Cred că a terminat-o cu amicul ei.
— Deja?
— Ei bine, da. *Wow!* Ce grădină frumoasă!
— E în stil rustic.
— E mai ușor de întreținut.
— Și e mai frumos așa, nu?
Se trântise într-unul dintre scaunele de grădină care apucase din fericire să se usuce.
— Parcă aveam de băut o șampanie, nu?
— E ora 15:30!
— Cel mai bun moment pentru șampanie.
Drept care am desfăcut sticla de vin spumos și am început o ședință de bârfe legate de birou. Ne-am plâns timp de o oră de lipsa de organizare a firmei, de incompetenți, de secretarele împopoțonate ca niște staruri porno, de problemele cu aerul condiționat, de faptul că se închisese Chez Joe, snack-barul nostru preferat cu cartofi, de boala lui Jeanine, de concedierea lui Suzette și de alte alea. Claudine a profitat de ocazie ca să-mi dezvăluie câteva secrete despre dosarele aflate în lucru la departamentul de resurse umane. Sunt tăcută ca un mormânt, după cum știe. Nu voi repeta, nici nu voi scrie vreodată nici măcar un cuvânt din ce-mi destăinuie ea. Cu cea mai mare uimire am aflat că problemele de sănătate ale Marthei ascundeau de fapt o complexă intervenție estetică: abdominoplastie completă și augmentare mamară. Pe bune, nu se vedea, bine lucrat. Claudine își notase datele de contact ale chirurgului, pentru orice eventualitate.
Începuserăm să ne moleșim când mi-a spus ce-i stătea pe limbă încă de când sosise.
— Vreau să văd biletul de la Ji-Pi.
— Ei, na! Nu-i nimic interesant.
— Aiurea! Arată-mi!
Evident că, mânată de entuziasmul ei natural într-ale dragostei, Claudine a văzut tot ce nu exista. Nu aveam doar ochi frumoși, ci și picioare frumoase – compliment ascuns în spatele afirmației că cizmele mele îmi veneau bine –,

prin urmare, el mă considera frumoasă din cap până-n picioare și era, probabil, îndrăgostit în secret de mine, fapt evidențiat prin adverbul „cu adevărat” din „ai cu adevărat ochi frumoși”. Propunea să ciocnim „în sănătatea mea”, o formă de invitație, deși foarte indirectă, să bem într-o zi un pahar împreună. Toate încercările mele de a reduce evenimentul cu cizmele la un ansamblu de circumstanțe erau combătute; era vorba despre destin, o poveste scrisă în Marea Carte, din care prima pagină fusese tocmai întoarsă și al cărei final va fi cu siguranță unul fericit.

— Stop! Stop! Nu există destin, Claudine, tu m-ai trimis la el cu un dosar de formă, fiindcă era singurul bărbat pe care mi-aș fi dorit, poate, să-l sărut dacă: nu avea nevastă, își dorea și el, apărea ocazia propice, ca să nu mai vorbesc de toți ceilalți *dacă* la care nu mă gândesc.

— Destinul a vrut să te trimit acolo.

— Dar eu ți-am spus că e singurul tip acceptabil de acolo!

— Destinul a vrut ca eu să te întreb, iar tu să-mi răspunzi.

— Să nu uităm că destinul ăsta al tău e însurat.

— De unde și până unde e căsătoria o piedică în calea întâmplărilor de orice fel? Sunt sigură că, dacă ne-am da osteneala să facem un studiu serios în privința asta, ne-am da seama că cei căsătoriți își înșală mai des perechea decât cei necăsătoriți. O știu sută la sută dintre femeile prezente aici.

— Fiindcă veni vorba, m-a sunat Jacques, vineri. Părea să fie ceva important.

— Nu…

— I-am spus că nu putem vorbi până pe 23.

— De ce pe 23?

— Ca să-l tachinez.

— Bine ai făcut.

— Mă întreb ce-o vrea să-mi spună.

— Diane…

— Ce?

— Miroase tare a divorț.

— Nici nu m-am gândit la asta.

— Pițipoancele vor întotdeauna să se mărite.

Ne-am adăpat din otrava cinismului nostru până la fundul sticlei de vin spumant. În momentul acela, domnul Nadaud a ieșit din casă, îngrozit la gândul că frunzele moarte au început să se descompună pe gazonul lui nesuferit. Și-a pus suflanta în funcțiune și s-a apucat de treabă.

Atunci m-am ridicat, foarte calmă, am călcat în picioare fânul meu, gazonul lui, am apucat firul și am tras din răsputeri. Suflanta nou-nouță marca Black & Decker a scos un ultim suspin și a revenit la starea de obiect

neînsuflețit. Chiar dacă n-a fost la fel de spectaculos, gestul meu a produs cam același rezultat ca al lui Laurie la înmormântare: ștecărul electric s-a deformat, scoțând scântei înainte de a ceda. Iată. O treabă cap-coadă, în zece secunde. Puteam bea mai departe, ascultând fânul cum foșnește în bătaia vântului.

Claudine se ținea de burtă cu amândouă mâinile, atât de tare râdea, în timp ce domnul Nadaud îmi arunca imprecații cu o privire răutăcioasă. N-avea un dram de răutate în el, nu reușea să facă mai mult.

— Bun, despre ce vorbeam?

— Ești nebună!

— E vina lui Laurie. Sunt influențabilă.

N-a venit poliția, vinul s-a băut, domnul Nadaud s-a pitit lângă nevastă-sa ca să pregătească înmormântarea suflantei. În cel mai rău caz, avea să se răzbune tunzându-mi fânul în lipsa mea. Pe undeva, îmi convenea. Ierburile sălbatice sunt un bârlog preferat pentru paraziți.

Cerul era minunat, soarele de la ora cinci după-amiaza înroșea tot ce atingea, vinul alb era fabulos, brânzeturile și fructele, savuroase, liniștea, sublimă. Chiar și tipii din șantierul de la numărul 5412 începuseră să-și strângă catrafusele. Telefonul lui Claudine, setat pe canalul stereo, scuipa melodii vechi de-ale Madonnei, pe care le cântam cu vocile noastre pițigăiate. Eram niște *superstars,* niște *virgins,* niște *material girls* într-o suburbie care nu mai exista.

— Am făcut chiar coregrafie pe cântecul ăsta. Urmam un curs de balet-jazz și voiam să fiu dansatoare, ca Irene Cara în *Flashdance.*

— Eram înnebunită după melodia aia!

— Eu știam coregrafia pe dinafară. Ia uită-te!

După ce și-a scos pantofii cu tocuri înalte, Claudine a început să danseze ca Irene, luându-mă drept membru al juriului, ca în clipul video. Sărea pe loc, țintind cu piciorul și cu pumnul, făcea mici salturi, rotindu-și capul și chiar a încercat un *split* destul de reușit. Fără montajul artistic al imaginilor, a fost ceva mai puțin impresionant ca în film, dar se simțea stăpânirea unor mișcări care nu erau improvizate. Timpul le îngreunase puțin – plus că erau frânate și de hainele ei elegante –, dar pentru mine, magia funcționa complet.

Am vrut să țip când a început să facă pași înapoi cu ceva prea mult entuziasm, dar s-a trezit căzând de-a rostogolul de pe terasă, înainte ca eu să fi scos vreun sunet.

Claudine, trântită pe fânul aplatizat, se ținea de brațe și urla niște înjurături cu un bogat conținut bisericesc. Doi tipi de pe șantierul de alături s-au întors spre noi, să vadă dacă nu s-a întâmplat ceva. Urmăriseră scena de

unde erau cocoțați. Era acolo și tatuatul meu, bineînțeles. Dar judecând după fața crispată de durere a lui Claudine, mai degrabă urma să ne învechim vinul într-o sală de așteptare aglomerată, decât să le oferim un pahar acestor domni.

— Arătați-mi ce-ați pățit. Vă doare antebrațul?

I l-a ridicat cu delicatețe, ca pe un nou-născut, cu mâinile lui înnegrite, crăpate, pline de tăieturi, ca să-l vadă mai de aproape. Îngenuncheat lângă ea într-o atitudine înduioșătoare, acest bărbat de o frumusețe sălbatică arăta cu totul aparte în acest duo pe care-l formau.

— Nu pot să-l mișc… au!… pisici!… mă doare prea tare.

— Dar degetele?

— Pot să le mișc, dar… au!… nu… nu prea…

— Ați căzut direct pe braț?

— Păi, da, proasta de mine… auuu…

— Mda, eu n-aș risca, aș merge să fac niște radiografii.

Eu nu puteam conduce, Claudine, nici atât. N-aveam nici capete, nici brațe.

— Am să chem un taxi!

— Vă pot lăsa la spital, merg în oraș.

— Diane, rămâi aici, ai să-ți pierzi seara. Spitalul e plictisitor și durează mult.

— Tocmai, e plictisitor și durează mult. Vin cu tine.

— Adu vinul mai întâi.

— Nu mai e.

— Fir-ar să fie!

Așa ne-am trezit înghesuite pe bancheta unei camionete încărcate cu scule, lângă un bun samaritean care mirosea destul de tare a muncă grea ca să mascheze damful nostru alcoolizat. Acum puteam vedea în detaliu desenul de pe brațul lui: ceea ce crezusem a fi flăcări era părul unei femei, care forma un vârtej în jurul trupului ei gol. Printre șuvițele de păr, se putea ghici că femeia avea o constituție atletică.

La spital, am distrat-o pe infirmieră cu povestea serii noastre – am inclus episodul cu suflanta de frunze ca să adăugăm puțină culoare în istorisire. Habar n-avea cine e Irene Cara, dar își putea imagina foarte bine întâmplarea. Se întreba doar de ce n-am fost eu dansatoarea, fiind îmbrăcată în trening.

— N-am ritm. Nu pot dansa.

— Aha!

Mai văzuse persoane exaltate trecând pe acolo. N-a insistat.

— Așadar, ați făcut o mișcare greșită.

— Nu, a fost o căzătură! O căzătură urâtă!
— OK, o căzătură. De la ce înălțime, aproximativ?
— Ce înălțime are terasa ta?
— Cam un metru, un metru și jumătate.
— Ce fel de suprafață?
— Suprafața de plecare sau de sosire?
— Cea de sosire.
— Fân, *pfff...*
— Fân?
— Da, din fericire!
— Ați trecut peste balustradă?
— Nu există balustradă.
— Păcat!
— Într-adevăr.
— Mergeți și luați loc, o să vă chemăm pentru triaj.

O oră mai târziu, infirmiera de la triaj îi măsura semnele vitale înainte de a-i imobiliza brațul cu ajutorul unei atele. Iar noi am mărit batalionul de bolnavi-răniți din sala de așteptare; cu toții luptam împotriva durerii și a plictiselii cu lovituri de seriale televizate fără sonor și cu reviste expirate.

O femeie care urla a fost adusă pe targă. Corpul îi era imobilizat cu niște curele, iar capul i se legăna violent de la dreapta la stânga, de parcă era o stropitoare care oscila la viteza maximă – domnul Nadaud îmi spusese cum se numește dispozitivul. Era greu de știut dacă durerea de care suferea venea din interior sau din exterior. Toată lumea din sală a oftat: cazul ei era prioritar. Suferința ne face egoiști.

— O criză de demență?
— Ei, poate e o durere mare de burtă.
— Ulcer stomacal.
— Peritonită.
— Pietre la rinichi.

Femeia care stătea lângă noi a intrat în vorbă.

— Poate că și-a văzut iubitul cum îi înjunghie copiii.

N-am răspuns. Mica ei remarcă ne inoculase oroarea în minte, oroarea nespusă care smulge limba și creierul. Am tras cu ochiul în direcția ei, să văd de ce anume suferea. Dar nu se vedea. Cum nu se vedea pentru majoritatea celor din sală. Instinctiv, m-am tras mai aproape de Claudine.

Mai târziu, mult mai târziu, după ce se dezintegrase și ultimul atom de vin alb din sângele nostru, Claudine a început să vorbească privind înaintea ei, de parcă îngrijorarea și așteptarea o determinaseră să facă mărturisiri intime.

— Mă îmbrac întotdeauna elegant când mă întâlnesc cu Philippe. Azi trebuia să vorbim despre Adèle, știam că o să aibă timp să se uite la mine.

— Vorbești serios?

— Îhî.

Ochii ei de femeie frumoasă și puternică pluteau în apă.

— Claudine, ce naiba…

— Știu că mă poți înțelege. Din nefericire.

Continua să spere. Ca și mine. Două femei demne de milă, pe cale să iasă din mahmureală într-un spital jerpelit. Trebuia să plecăm de acolo.

— Vasăzică, nici tu n-ai mai făcut *frenching* de multă vreme…

— Pfff…

A apucat-o râsu-plânsu, iar lacrimile ei au dizolvat ce mai rămăsese din fard.

— Bun, spune-mi numele unui tip cu care ai vrea să faci *frenching,* repede, repede, fără să te gândești.

— Orice doctor care trece pe-aici.

— Bărbat sau femeie?

— De ce nu?!

Multe ore mai târziu

— Făceai plonjon și balet-jazz în același timp?

— Și patinaj artistic, gimnastică, pictură, vioară, și aia, și aia.

— Și bălaia. Și nu mai faci nimic din toate astea?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă nu eram bună la nimic. Ar fi trebuit să-l citesc pe Heidegger.

16.

Unde vărs niște cafea

Secretara lui Ji-Pi era în mare vervă, cu bateriile încărcate pentru noua săptămână care începea.

— Pot să te ajut?

— Nu, am trecut doar ca să-i spun salut. Am să mai trec.

— E la Toronto până miercuri.

— A, nicio problemă, am să mai vin joi.

— O să mă sune la sfârșitul programului ca să-i fac rezumatul zilei, am să-i spun că ai fost pe-aici. Pe ce temă?

— (*Nu e treaba ta, scorpie nenorocită!*) Pe tema unui mic salut, doar așa.

— Preferi poate să-i scrii?

— (*Dacă o fac, n-ai să afli!*) Am să văd.

— Spune-mi dacă pot să-i transmit ceva.

— (*Semn cu degetul mijlociu…*) Mulțumesc.

Eram în plin proces de dispreţuire a acestei femei când mi-a vibrat telefonul. Detectivul privat pe care-l angajasem cu câteva săptămâni în urmă voia să ne vedem ca să-mi înmâneze documentația primei faze a anchetei. Când ne întâlniserăm, îmi propusese să lucrăm pe intervale de câte optsprezece luni ca să vedem cum vin veștile rele și să nu sărim dintr-odată în „groapa cu bălegar". Folosea metafore cu porcul și lansa câte un „vier împuțit" cu orice ocazie. E inevitabil, poate, când îți petreci viața scurmând în rahatul altora.

I-am dat întâlnire la Café, un bistrou simpatic situat în apropiere de birou, unde se miza pe excelența cafelei, după cum indica numele. Puteam s-o șterg la pauză, pretextând că am o problemă personală. Fiindcă trebuia să-i dau a doua jumătate din suma la care conveniserăm pentru prima fază (plus o primă pentru furnizarea documentelor pe hârtie, cum ceruse dinozaurul de mine), s-a grăbit să-mi răspundă că va fi acolo.

Henri Deraîche a sosit la ora 10:15 fix. Bănuiesc că s-a ascuns în așteptarea orei stabilite, ca să-și lustruiască imaginea de om fiabil și precis. Și prima dată venise la ora exactă, zâmbitor și destins, la mii de kilometri distanță de imaginea stereotip a detectivului privat. N-avea nimic din polițaiul blazat și alcoolic, într-un impermeabil bej uzat, ci părea un *geek* capabil să spargă orice sistem informatic. În ziua aceea își pieptănase freza

într-un val lins, dar uitase să-și curețe urdorile de la ochi, în spatele ochelarilor cu lentile groase. În format 10X, n-arăta prea bine.

Mi-ar fi plăcut să-mi înmâneze o folie de plastic cu două, trei foi de hârtie ce rezumau, cu caractere mari, nevinovăția lui Jacques, albindu-l pe toată linia; să fiu sinceră, mă temeam să aflu în privința lui Charlène câteva revelații otrăvite care, chiar dacă nu m-ar fi surprins, tot m-ar fi făcut să sufăr. Dar în viața reală, detectivul mi-a întins un plic cu o documentație stufoasă, pe care l-am lăsat imediat din mâini.

— Ăsta nu poate fi documentul meu.

— Nu sunteți Diane Delaunais?

— Ba da.

— Ne-am întâlnit pe 29 august și am convenit să facem cercetări? Fostul dumneavoastră soț se numește Jacques Valois și e asociat la firma Brixton, Valois și Asociații?

— Hmm…

— E documentul dumneavoastră. Aici aveți factura și ultimele onorarii de achitat, inclusiv prima pentru varianta pe hârtie. La începutul documentului puteți vedea în detaliu orele și cercetările efectuate.

— Dar nu înțeleg de ce e așa de mare documentul.

— Mesajele e-mail ocupă cel mai mare spațiu.

— Mesajele e-mail?

— Da, transcrierea mesajelor e-mail.

— Ce fel de mesaje?

— Vă las să luați singură la cunoștință. Când veți considera că este momentul oportun.

În plicul care zăcea în fața mea și pe care-l priveam acum amândoi, Jacques conversa cu niște oameni, poate, cu femei. Dacă-l deschideam, vocile lor aveau să-mi zgârie creierul ca niște unghii pe o tablă neagră și să-mi facă zdrențe ultimele optsprezece luni de căsnicie. Nu era decât o primă tranșă, o primă lovitură de cuțit, dar moartea era aproape sigură. Călătoriile de afaceri, congresele, partidele de golf și întâlnirile la ore târzii mi se perindau în minte ca un carusel amețitor. Paginile astea, pe care n-aveam niciodată să găsesc puterea de a le citi, erau precis mânjite cu balele minciunii și ale micilor comploturi cotidiene.

Am reușit să scot cu gesturi mecanice carnetul de cecuri, să scriu o sumă cu litere și cu cifre, să-mi semnez numele, Diane Delaunais. N-am vrut chitanță.

— Pentru faza a doua, am putea cerceta pe intervale de timp mai importante… doamnă Delaunais?

— …

— Bine?

— Hmm… eu… nu. Am să vă contactez eu.

— Da, înțeleg. Vă las să vă gândiți la toate astea. Știți cum să luați legătura cu mine.

— Da, mulțumesc.

S-a ridicat, a schițat un pas, apoi s-a întors spre mine.

— Păi… nu știu dacă vă consolează, dar să știți că chiar nu e unul dintre cele mai rele dosare pe care a trebuit să le întocmesc.

— Nu, nu mă consolează.

— Îmi pare rău.

A părăsit localul fără să mai spună nimic, lăsându-mă singură cu un plic otrăvit, capabil să-mi distrugă viața. Sau, cel puțin, iluzia pe care o avusesem până atunci. Un teanc îndesat de doi centimetri jumate de file avea să arunce o lumină crudă asupra orbirii mele din ultimele optsprezece luni. Probabil, n-aveam să-mi revin din șoc.

Pauza mea se terminase demult când a venit chelnerul să mă întrebe dacă mai doream ceva. Am încercat să zâmbesc, dar aveam, probabil, o expresie îngrozitoare pe față, fiindcă s-a mulțumit să-și lase ochii în pământ și să se apuce să șteargă altă masă, fără a insista. Credea, poate, că detectivul era amantul meu care tocmai îmi dăduse papucii.

I-am scris un mesaj telefonic secretarei din departamentul meu ca s-o înștiințez că fusesem reținută cu o problemă și urma să ajung la birou cât mai curând posibil. Era prima oară când o rugam să mă acopere. Nu m-a întrebat de ce.

„Totul e în regulă aici, stai cât e necesar”.

Am băut o înghițitură de cafea rece, lăsându-mi privirea să vagabondeze de la o masă la alta. La una dintre mesele din fund, foarte aproape de copacul natural care creștea acolo – de altfel, n-am înțeles niciodată cum era posibil –, l-am recunoscut pe domnul Dutronc, directorul diviziei export. Își pierdea rareori vremea la birou, fiindcă munca îl obliga să călătorească peste tot ca să stabilească relații comerciale. De când eram eu acolo, firma își triplase cifra de afaceri grație tentaculelor pe care și le întinsese în cele patru zări ale mapamondului; salariile noastre rămăseseră vizibil aceleași. Contactele majorității angajaților cu conducerea se limitau la discursurile nedigerabile cu care ne hrănea trimestrial, cu ocazia dejunurilor-întruniri organizate ca să ne ajute, printre altele, să ne menținem cotele ISO. În timpul acestor evenimente trimestriale – atât de dureroase, încât păreau mai degrabă trimestruale –, mă amuzam pe seama frazelor găunoase ale patronilor cu buzunare pline, îndopându-mă cu produse de patiserie.

Domnul Dutronc, a cărui poreclă e ușor de ghicit, îi vorbea cu multă

însuflețire unei tinere – prea drăguță, prea tânără –, pe care am recunoscut-o până la urmă: era una dintre cele două stagiare noi care ne fuseseră prezentate la ultimul dejun-întrunire. Nu-mi mai aminteam în ce departament fusese repartizată, dar îmi aduceam aminte numele ei, Gabrielle, pe care i l-aș fi dat lui Charlotte dacă m-ar fi lăsat Jacques. Biata copilă asculta probabil lunga listă a realizărilor lui comerciale pe care o turuia mereu, culmea ororii, învelită în metafore de un gust mai mult decât îndoielnic. Clienții erau înainte de toate niște oameni pe care trebuia să-i seduci, să-i farmeci, să-i conduci pe drumul plăcerii, sugându-i! – „Dumnezeule, să nu ne fie frică de cuvinte!” –, să încerci să-i aduci în pragul coitului, unde devine ușor să-i convingi să ne încredințeze afacerile lor. Iar satisfacția celor două părți se obținea prin schimbul de lichide – „Ha! Ha! Lichide, lichidități…” Deci, îl poreclisem Dutont. Atâta vreme cât nu se dădea în stambă decât verbal, chiar dacă mi se părea jalnic, era inofensiv. Dar după cum se străduia atunci să-și aplice păsăreasca în fața unei tinere vulnerabile, în calitate de autoritate profesională, mă îngrijora mult mai tare.

L-am ținut discret sub observație ca să înțeleg mai bine ce căuta acolo. Gabrielle încuviința din cap la tot ce-i spunea, își înfășură nervoasă o șuviță de păr pe deget, se uita disperată la telefonul ei, își zgâria unghiile, buzele, palma mâinii stângi, colțul mesei, pe scurt, își rodea hățul, suferea. Îmi venea să mă ridic, să-i întind mâna și să-i spun: „Vino, frumoasa mea, hai să plecăm de-aici!” Instinctul meu matern striga cu disperare. Dacă Charlotte ar fi fost prinsă într-o asemenea capcană, cred că i-aș fi scos ochii interlocutorului ei.

Eram așadar cufundată în gânduri când am văzut mâna slinoasă a marelui pervers acoperind mâna ei albă, ca o noapte neagră. După cum își încorda fetița brațul, era clar că încerca să scape de strânsoare. Simțind că era pe cale să reușească, el a prins-o și cu cealaltă mână ca într-o menghină, forțând-o să-l privească în ochi. Am sărit în picioare: „DĂ-I DRUMUL IMEDIAT! N-are chef să se lase pipăită de un moș, un moș scârbos ca tine. Ai putea să-i fii bunic! Nici să nu încerci, nu mă sperii cu banii tăi și cu avocații tăi veroși. TE-AM FILMAT, DUTONT, EȘTI ÎN RAHAT! Știi ce-s alea rețele sociale? În locul tău, m-aș căca pe mine, fiindcă în ziua în care o să se zgârie lacul de pe persoana ta de rahat, lumea va înțelege că ești putred până la os. Tone de jurnaliști s-ar delecta să cerceteze șirul abuzurilor mizerabilului de tine, asta crește vânzarea ziarelor în ziua de azi, din păcate. Pesemne, te-ai dat pe lângă multe fete tinere în treizeci de ani… Fii atent cum vei proceda începând chiar de acum: nu te mai atingi niciodată de un singur atom din fata asta, nici de vreo altă fată, de altfel, N-AI NICIUN DREPT! Dacă aud că-i faci rău fetei ăsteia, o să am grijă să-ți cadă capul, să știi că asta nu prea e o metaforă. Tot ce ai dreptul să faci când pleci de aici este să le dai vestea cea

bună amicilor tăi cu mâini prea lungi: s-a dus vremea când jobul era un *open bar,* băiete, S-A DUS!”

Loveam așa de tare cu indexul în masă, încât eram gata să-mi rup falangele. O silabă, o lovitură cu degetul, un semn de exclamație, o lovitură cu degetul. Nu m-am oprit nici măcar când mi s-a rupt unghia.

— Doamnă!

— ... (TACĂ-ȚI FLEANCA! EU VORBESC...)

— Scuzați-mă, doamnă!

— O!

Când m-am ridicat, am răsturnat scaunul. Lichidul siropos de pe fundul ceștii mele de cafea răsturnate trasase o linie frântă pe masă înainte de a se răspândi pe jos. Oamenii din jurul meu făceau două lucruri: fie mă priveau fix, fie încercau să nu mă privească. Undeva, în creier, mi se declanșase o valvă de siguranță care împiedica vorbele să-mi iasă. Poate că vorbisem totuși cu glas scăzut, era greu de știut. În orice caz, păream ceea ce mă obișnuisem să par: nebună.

Patronul își repatriase mâinile. M-a privit fără să mă vadă, pe mine, angajata anonimă. Mi-am descleștat puțin dinții și am ieșit. Mai aveam ceva să-mi reproșez: lașitatea.

La birou, Lyne mă aștepta nerăbdătoare.

— Au sunat de la contabilitate în legătură cu dosarul Murdoch. Par să insiste.

— Da, e adevărat, mă ocup de asta. Mulțumesc.

— Am primit ofertele pentru culoarea noilor birouri, uită-te aici. Mie mi se pare că bejul virează spre roz, iar nuanța bordo e prea închisă.

Am ales galbenul-verzui ca găinațul de gâscă, cea mai oribilă dintre culori; simțeam nevoia să-i fac rău firmei mele. Patronii aveau probabil prieteni în industria mobilei care încercau să scape de loturi de birouri nevandabile, doar așa se explicau ofertele unor asemenea urâțenii. Amici care întocmeau facturi mari la schimb cu mici favoruri.

Ajunsă în biroul meu, m-am prăbușit pe scaun. Oboseala nervoasă îmi acaparase corpul și-mi secerase ambele picioare. Plicul rușinii cântărea tone întregi în mâna mea tremurătoare. Am început să-l detest pe detectivul care-l umpluse, scotocind prin viața mea, a soțului meu, prin ticăloșiile lui prost disimulate. Avea sarcina să-mi spele onoarea, să mi-o restituie intactă în câteva fraze expeditive și bine plasate într-un raport liniștitor. Dar cotrobăise prin lucruri pe care nu mai voiam să le aflu. Am presat plicul cu toată puterea și am măsurat grosimea teancului de file: doi centimetri și jumătate. L-am desfăcut ca să pipăi hârtia. Grosime normală, fără copertă cartonată, doi centimetri jumate de durere pe hârtie obișnuită, parțial

reciclată. Am închis plicul la loc.

Claudine stătea acasă, cu ghipsul ei nou-nouț. Brațul fracturat n-avea s-o împiedice să lucreze, dar se odihnea puțin ca să-și revină de pe urma emoțiilor. Am sunat-o ca să aflu ce mai face și ca să-i povestesc cum reușisem să-mi distrug viața rămasă în răstimpul unei pauze de cafea. N-am ce face, sunt o femeie anostă, dar eficientă.

17.

Unde mă uit la plic și mănânc tartă cu mere

Când am ajuns acasă, am lăsat cu bună știință plicul în mașină. Voiam să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă l-aș deschide. Simțeam nevoia să pipăi mai întâi pereții prăpastiei înainte de a mă arunca în gol.

Era aproape miezul nopții când am ieșit în capot ca să-l iau, terorizată la gândul că un hoț avea să dea peste el și să-mi etaleze viața pe rețelele sociale. Habar n-aveam ce conținea nenorocitul ăla de plic. I-am zărit pe cei doi Nadaud în bucătăria lor, luminată ca în plină zi. Mâncau, cu un decalaj de circa șase ore față de ora normală. În ciuda frigului și a ținutei mele nepotrivite, am rămas locului în parcarea mea ca să-i privesc cum mânuiau cuțitele și furculițele ca să-și taie mâncarea. Ființe normale, mâncând normal, într-o scenă cu totul aparte. Trebuia să-i văd mai de-aproape. Aveam scuza perfectă.

Domnul Nadaud mi-a deschis ușa.

— Bună seara.

— Am vrut să-mi cer scuze pentru suflanta de frunze. Am să v-o înlocuiesc.

— Nu-i nevoie, am meșterit un pic la ea și merge ca nouă.

— A! Cu atât mai bine! Dar îmi cer scuze oricum că m-am năpustit ca o sălbatică, mi-am ieșit din fire…

Nevastă-sa tocmai se ivise în spatele lui. Se ținea de gulerul puloverului așa cum fac doamnele de o anumită vârstă care se tem de frig.

— Corect, știm că nu sunteți în apele dumneavoastră în ultima vreme, nu e puțin lucru ce vi s-a întâmplat, înțelegem.

— Drăguț din partea dumneavoastră.

— Scuzați-l și dumneavoastră, e așa obositor cu gazonul lui, e o adevărată boală. Și eu aș fi făcut la fel, doamnă Valois… O…! Scuze, v-ați reluat probabil numele de fată.

— Nu l-am luat niciodată pe al soțului meu. Mă cheamă Delaunais. Nicio problemă.

— Doriți puțină tartă cu mere? Tocmai am scos-o din cuptor.

Așa m-am trezit în bucătăria cuplului Nadaud, la ora 0:13, în capot, sporovăind despre vreme și mâncând tartă cu mere. Aveam impresia că jucam într-o scenă de film suprarealist, în stilul lui David Lynch. Dacă pisica

lor ar fi prins glas, nu m-aș fi mirat.

— Ați uitat ceva important în mașină?

— Da, un dosar.

— Într-un plic maro? Ha! Ha! Scuze.

— Nu, nu, e bună poanta. Dar nu sunt bani, e un dosar strict secret.

— Nu trebuie să riscați să vi-l fure hoții, mai ales dacă e strict secret.

— Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

— Da.

— Luați întotdeauna masa așa de târziu?

Și-au aruncat o privire jenată, de parcă le-aș fi pus o întrebare cu adevărat intimă, de exemplu, dacă mai dormeau în același pat.

— Da, de la o vreme. S-a întâmplat încet-încet, de când am ieșit la pensie.

— Nici nu ne-am dat seama.

— Cum nu mai aveam vreun motiv să ne trezim devreme, am ajuns să mâncăm din ce în ce mai târziu.

— Și să ne culcăm din ce în ce mai târziu. Și cum putem acum să înregistrăm emisiunile, le vedem aproape pe toate.

— Urmăriți seriale americane?

— O, da! În perioada asta, ne uităm la *Game of Thrones.*

— Ne petrecem timpul întrebându-ne ce o să se întâmple mai departe.

— Fapt este că zilele noastre au devenit nopți și invers.

— O viață de adolescenți, până la urmă, nu-i așa?

— Poate, da. N-avem copii.

— Iar în adolescență, munceam deja.

Și-au privit mâinile, apoi, podeaua și s-au întors la masă, de parcă gândurile lor aveau nevoie să parcurgă un drum al crucii până să poată fi exprimate.

— Am fost obligată să-mi scot uterul în anul căsătoriei noastre.

— Îmi cer scuze. Îmi pare rău.

— Nicio problemă. E mult de atunci.

Din felul cum rostea cuvintele, se simțea că fuseseră spuse prea des, până se goliseră de sens.

— Scuzați-mă că sunt în capot, nu e tocmai elegant, mă culcasem deja când m-am gândit la… la dosar.

— Scuzați-ne pentru îmbrăcămintea noastră din timpul săptămânii, nici ea nu e tocmai elegantă.

Atunci mi-am adus aminte că cei doi Nadaud aveau ciudatul obicei de a purta mereu aceleași haine în funcție de zilele săptămânii. Era ușor să le stabilești calendarul. Alexandre fusese cel care-mi atrăsese atenția, încă de când sosiseră ei, acum vreo cincisprezece ani (din profitul obținut din

vânzarea casei lor din oraș, își cumpăraseră un colțișor liniștit la periferie, unde să se retragă la pensie). În ziua-noaptea aceea, purtau „îmbrăcămintea” de luni: pantaloni gri și pulovere bleumarin pentru toată lumea. Hainele de sus și cele de jos, chiar dacă erau foarte diferite, aveau mereu aceeași culoare. Din punct de vedere al spălatului, era foarte practic; din punct de vedere al gustului, aspectul trebuia regândit. În plus, măsurile nu li se potriveau deloc: fie se îngrășaseră fără să-și dea seama, fie le intraseră hainele la apă. Dar într-o scenă incredibilă în care niște vecini împăcați discută în toiul nopții în jurul unei tarte cu mere despre un uter pierdut pe vremuri, nu-i pasă nimănui de îmbrăcăminte.

— De fapt, am venit și ca să vă spun că accept propunerea dumneavoastră cu gazonul. M-ar ajuta mult. Dar țin să vă plătesc.

— Nu se pune problema! O să-mi facă plăcere! E un serviciu între vecini.

Era o minciună: venisem să-mi mențin cu orice preț poziția în privința fânului, însă tarta aceea împărțită într-un univers de singurătate abisală îmi topise încăpățânarea. Deși disprețuiesc profund cuvântul, cred că e cel potrivit: mi-a fost milă de ei. Plictiseala, densă ca gudronul, le încleia mișcările și vocile. Totul era tern și cenușiu în jurul lor, de la micul bibelou în formă de pisică, până la tabloul ce reprezenta un mesteacăn pe o câmpie mohorâtă, atârnat pe un perete crem. Peste câțiva ani, aveau să fie găsiți mumificați în bucătăria lor, purtând haine săptămânale plictisitor de asortate, complet spălăcite. Și eu, care le făcusem scandal pentru gazon!

În frigul mușcător al nopții care mă aștepta când am plecat de la ei, m-am simțit ciudat de vie. M-am oprit chiar un moment în mijlocul terenului meu cu fân și am închis ochii, proiectându-mă departe în spațiu și timp, într-un câmp sălbatic. Căldura adunată în hainele mele se risipea ușor, moleculă cu moleculă. Dacă rămâneam nemișcată, fără să-i opun rezistență vântului, poate că aveam să mă dezintegrez până când oasele mele s-ar fi presărat în natură asemenea unui strat de zăpadă. Ce bine ar fi să dispar în felul ăsta! La fel de ușor, pe cât ar fi de greu să fiu găsită. Aș fi pretutindeni și nicăieri.

În zilele care au urmat, am ascuns plicul în diverse locuri, crezând că n-am să mă mai gândesc la el dacă-l îndes tot mai adânc în pântecul casei mele. După ce am încercat toate dulapurile, cele cu umerașe și cele cu rafturi, uscătorul de rufe, saltelele, bibliotecile, clasoarele – urmând ideea că nu există ascunzătoare mai bună pentru o frunză ca pădurea –, am reușit să găsesc locul ideal, chiar un pic prea perfect: în gaura pe care o făcusem din „greșeală” în peretele salonului, când îmi făcusem țăndări canapeaua. Am făcut plicul sul ca să-l strecor în gaură. Odată ce-a trecut, s-a desfăcut la loc și a căzut puțin mai jos, între două structuri interioare de susținere a peretelui. Ca să-l recuperez, ar fi trebuit să dărâm peretele până la podea. Și

cum copiii urmau să vină sâmbătă, nu era momentul să întreprind noi amenajări interioare.

* * *

Ji-Pi s-a întors la birou joi, conform planului. Josée-Josy s-a ridicat ca să mă întâmpine.

— Bună, Diane!

— Bună, Josée!

Între ochii ei mult prea machiați a apărut un rid de enervare. Nu-i plăcea numele ei adevărat, din câte se vedea. Îi zâmbeam cât se poate de natural, făcând-o pe nevinovata. Și eu mă pricepeam să amușinez după informații.

— S-a întors Jean-Paul?

— Da, dar vorbește la telefon. Vrei să treci mai târziu? Preferi să-l aștepți?

— Nu, mulțumesc.

Și frumosul Ji-Pi s-a postat în cadrul ușii în clipa în care mă răsuceam pe călcâie.

— Salut! Ai venit la mine?

— Doar dacă ai două minute.

— Josy, vrei să preiei mesajele timp de câteva minute?

— Îhî.

— Mulțumesc.

Când m-am instalat în biroul lui, am avut impresia că ar fi fost mai bine să-i trimit doar un mesaj.

— Mulțumesc pentru șampanie și vin. Chiar că a fost prea mult.

— N-ar fi trebuit?

— Exact, n-ar fi trebuit.

— Efectiv, mi-a făcut plăcere. Nu știam dacă-ți place vinul.

— O, ba da, mult, mult. L-am băut împreună cu Claudine.

— Claudine?…

— Claudine Poulin de la resurse umane.

— A, da. Haioasă fată!

— Da, așa e. După cele două sticle, am ajuns la spital…

— Cum? Prea amețite?

— Nu, nu, da, puțin, dar e o poveste lungă… ai auzit de *Flashdance*?

— Ăăă… e cu *What a Feeling!*

— Știi cântecul?

— Păi, da.

— Asta e o chestie pentru fete!

— Tocmai, îmi plăceau mult fetele pe-atunci, așa că „îmi plăcea” și cântecul ăsta.

— Ești un tip *wise.*

— Dar de ce la spital?
— Claudine și-a fracturat antebrațul când a căzut.
— …
Își înclinase capul la patruzeci și cinci de grade și își întorsese palmele spre cer, de parcă s-ar fi întrebat dacă plouă.
— Îți amintești dansul fetei care sare peste tot?
— O, da! E fata care primește o găleată de apă înainte să facă un dans la bară…
— Ăăă… da, dar eu vorbesc despre episodul care se petrece în sala de sport, cu juriul.
— Da, da, îmi aduc aminte. Fata e transpirată toată și arată spre juriu…
— Exact! Îți amintești faza în care merge cu spatele, țintind cu piciorul înainte…
— Mda…
— Închipuie-ți chestia asta pe o terasă fără balustradă.
Și-a cuprins capul cu ambele mâini, apoi și l-a lăsat pe spate și s-a dezlănțuit într-un râs puternic, gutural. Aerul se plimba prin corpul acestui bărbat cu o ușurință fabuloasă. Mi-l imaginam foarte bine stând la masă cu niște amici, în jurul unor beri, jucând cărți sau urmărind un meci de hochei. Genul de tip jovial pe care-l întâlnești într-un local după orele de program la birou și căruia nu-i pasă de fetele care-l sorb din ochi în timp ce ronțăie alune. El râdea cu poftă, iar eu mă uitam la buzele lui roz, imaginându-mă tot mai aproape de un sărut franțuzesc. Mă apropiam încet, excitată, buzele mele le atingeau pe ale lui în momentul în care capetele ni se înclinau ușor în sensuri opuse, iar limbile noastre calde, umede, însetate…
— Diane!
— Hm… da?
— Te simți bine?
— Da, da, mulțumesc. Scuză-mă, sunt obosită, ne-am întors târziu de la spital.
— Să știi că-mi pare rău pentru Claudine.
— Nu trebuie, ne-am jucat de-a adolescentele și ne-am asumat isprava. În curând, o să râdem de asta.
— De acord.
— Să treci pe la ea când se întoarce la birou și să te semnezi pe ghips, e primul din viața ei, e foarte impresionată. Dar ține povestea asta pentru tine.
— Nicio grijă.
S-a ridicat și m-a condus la ușă, ca un adevărat gentleman. Când și-a întins brațul drept spre ușă, mi-a pus foarte natural mâna stângă pe umăr; preț de o clipă frumoasă și lungă, corpul lui l-a învelit pe al meu. Nu folosea

parfum. Îmi doream atât de mult ca timpul să stea pe loc, iar eu să mai rămân puțin lipită de el, încât m-am oprit.

— Mulțumesc pentru bilet.

— A fost un compliment sincer. Voiam să știi.

Respiram mult prea repede. Urma să am în scurt timp nevoie de o pungă de hârtie dacă nu ieșeam de-acolo.

— Pa.

— Salut, Diane.

La etajul patru, am aruncat o privire pe culoar: nimeni. Mi-am scos pantofii și am alergat până la biroul meu. Am refăcut chiar traseul dus-întors de câteva ori. Înțelegeam mai bine ce voia să spună Claudine când vorbea despre trambulină.

— N-ai să mă crezi.

— Ai dat de belea?

— Nu, e de bine!

— Povestește-mi, vedem noi.

— Am trecut pe la Ji-Pi, după cum m-ai sfătuit. I-am mulțumit pentru vin, pentru bilet…

— Nu i-ai povestit despre seara noastră?

— Nu despre toată seara, i-am spus doar că am încheiat-o la spital. Oricum, cu ghipsul tău…

— Din ce motiv?

— Păi… din cauza…

— Nu. Nu din cauza…

— Din motivul că ai făcut un pas greșit.

— Făcând ce anume?

— A… în timp ce dansai.

— DIANE! O să râdă toată lumea de mine!

— Ba nu, nu va afla nimeni.

— Aiurea! Se va afla cu siguranță!

— Nu e grav…

— Nu pentru tine!

— Bun, te-ai supărat?

— Da, fiindcă intenționam să povestesc că am căzut de pe scară când curățăm jgheaburile de frunze sau ceva de genul ăsta.

— E o poveste foarte anostă.

— Da, dar s-o iei în bot fiindcă te crezi în *Flashdance* e de-a dreptul idiot.

— Ba nu! Oricum, i-am spus lui Ji-Pi să nu povestească nimic.

— Nu contează! Zi mai departe.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar a venit să mă conducă până la ușa biroului

și aproape că m-a atins cu brațul…

— Și?

— Mi s-a făcut cald. Eram cam… veselă.

— Asta-i toată povestea?

— Păi, da. Cam anostă.

— Veselă, adică „excitată”?

— Cam tare cuvânt, dar da, pe aproape.

— Și el?

— Ce-i cu el?

— Părea și el vesel?

— A, nu, asta era doar în capul meu!

— Oricum, nu subestima puterea energiei sexuale, precis a simțit ceva.

— Îmi imaginam doar că ne sărutăm, nu că mă sui călare pe el.

— Poate, dar sigur a simțit ceva.

— Nu-mi spune asta, am să fiu jenată când am să-l întâlnesc.

— Diane, din momentul în care te-ai dus la el cu un dosar de păcăleală, cu siguranță că a înțeles ceva dacă nu e ultimul dintre fraieri.

— Crezi?

— Câți iubiți ai avut înainte de Jacques?

— Nu știu.

— Arată-i tușei Claudine pe degete.

— UNUL? Mă tachinezi cumva?

— Plus o întâlnire. Unul și jumate.

— OK, chestia cu trambulina mică funcționează. Te ține concentrată pe *frenching*. Ai dreptate, e ceva pozitiv. Se întâmplă ceva.

18.

Unde se poate considera că unele lucruri sunt perfecte când sunt întregi pe trei sferturi

După cum prezisese Charlotte, ne-am trezit singure la cules de mere, apoi, în fața cuptorului. Profitând de absența celorlalți, am rearanjat mobilele și tablourile, ca să camuflăm găurile cauzate de neîndemânarea mea și de smulgerea difuzoarelor. Unele aranjamente au solicitat multă imaginație.

— Vine și Dominic la cină?

— Nu știu, e posibil să termine târziu lucrul, dar va trece cu siguranță în timpul serii.

— Cum vă merge împreună?

— Nu prea rău.

— Nu prea rău, doar atât?

— Păi… s-a cuplat cu o fată în toamna trecută, asta-mi dă de gândit.

— Dar nu mai erați împreună.

— Tocmai ne despărțiserăm.

— Poate că încerca să te uite.

— Cu o nebună afurisită?

— Charlotte, fostele iubite sunt întotdeauna niște nebune afurisite. Poți să fii tolerantă.

— Nu, nu, aia e chiar nebună.

În optica lui Charlène, eu eram nebuna.

— Ce-ai zice să ascundem gaura din salon cu comoda cea mare?

Alexandre și Justin s-au înființat fix la ora propusă, 18:00, cu un buchet de flori și un vin ales cu grijă pentru a îmbogăți gustul supei vegetariene sau, poate, nu. Erau tunși foarte scurt, îmbrăcați cu gust și eleganță, ca de obicei. Nu le simțeai parfumurile, amestecuri savante de mirodenii și scoarțe lemnoase, decât când îi îmbrățișai. Și ca de obicei, purtau cămăși frumoase, colorate, la ani-lumină distanță de moda *hipster.* Când intrau într-o cameră, lumina căpăta nuanța coloritului lor. Alexandre seamănă leit cu taică-său, iar frumusețea lui înflorea modelând câteva dintre cele mai atrăgătoare trăsături ale lui Jacques. Bărbatul vieții mele nu mă va părăsi cu adevărat niciodată.

După cum era de așteptat, Antoine și Malika au ajuns grăbiți și transpirați. Fiul meu își găsise perechea în fata asta care, ca și el, părea că

trăiește într-o dimensiune în care timpul trece accelerat; mereu erau în mare pană de timp ca să facă totul, deși n-aveau încă nici copii, nici animale, nici plante. Soseau întotdeauna pe fugă, scuzându-se – nu era niciodată vina lor –, îmbrăcați așa cum se poate când faci totul în ultimul minut, fără niciun fel de organizare. Toate frazele lui Antoine începeau cu „N-am avut timp, dar…” M-am întrebat adesea cum să le spun că, dacă alegi să porți o cămașă, trebuie să treci puțin cu fierul de călcat peste ea, dar cum n-am găsit o formulă politicoasă fără să pară că mă amestec în treburile lor, am lăsat-o baltă. Contrar tuturor așteptărilor, reușiseră amândoi să-și dea bacalaureatul, să-și găsească de lucru și să se țină de treabă. Bănuiesc că în același fel aveau să reușească să aibă copii și să-i crească. Mă pregăteam deja pentru situațiile de criză cauzate de lipsa timpului, ca o bunică modernă înțelegătoare. Urma să mă apuc și de tricotat.

Chiar dacă fericirea de a-i avea pe toți alături în seara aceea m-a făcut aproape să uit că sufeream, fiecare din gesturile lor amabile mi-o amintea, fiecare din micile lor atenții le trăda dorința de a-mi face bine, de a mă consola. De altfel, niciunul dintre ei n-a făcut vreun comentariu despre mobilele lipsă sau mutate, deși comoda cea mare a ajuns pe locul răposatei canapele, în mijlocul salonului, sfidând vizibil orice urmă de bun-gust. Eram servită cu apă, cu vin, cu tarte, de parcă nu mai aveam picioare. Mi se întindea câte un șervețel ori de câte ori mă murdăream pe degete. Cred că aș fi fost condusă și la toaletă dacă aș fi cerut-o. Eram o victimă, mama părăsită în casa familială, cea rămasă în urmă. Privirile lor mă apăsau ca o mantie de plumb, pe care mă străduiam s-o înlătur cu zâmbete și anecdote, ca să le arăt că mă simt bine. Poveștile cu suflanta pentru frunze și cu brațul rupt i-au distrat copios pe binefăcătorii mei naturali.

Ne pregăteam să ne așezăm la masă când a apărut Dominic. N-am înțeles niciodată ce a găsit Charlotte la el. E un tip cumsecade, devotat, dar cam moale, de parcă ar avea oase de cauciuc. El are timp, cel puțin. Îi „tempereazӑ” pe toți cei care vorbesc sau se mișcă prea repede pentru gustul lui, se deplasează de parcă ar dori să încetinească mersul lumii, producând un efect contrariu, cel puțin, asupra mea: mă stresează. Dar cum gusturile lui Charlotte nu mă privesc, mă mulțumesc să-mi susțin fiica în relația tulbure dintre ei doi.

Altfel, e un protector înfocat al animalelor. Lucrează în domeniu, cutreieră regiunea la volanul camionetei lui ca să culeagă animalele semnalate. Strânge de toate: turturele, câini, șerpi, lemurieni, tarantule și altele. Când i se ivește ocazia, perorează împotriva cruzimii și barbariei umane. Unele povestiri de-ale lui sunt foarte convingătoare și pot chiar tăia pofta de mâncare. Latura aceasta a lui de salvator are farmecul ei, recunosc.

M-am îngrijorat puțin când l-am văzut intrând cu o cușcă. Poate ne aducea o chestie veninoasă, o șopârlă fără coadă, un hamster orb fără blană. Ceva delicat și în stare foarte proastă.

— Bună, Dominic!

— Salut, Didi!

N-a trebuit niciodată să-i cer să mi se adreseze cu „tu". M-a poreclit Didi încă de la a doua noastră întâlnire.

— Ei bine, ce ne-ai adus azi?

— Stai, mamă! Așteaptă! Lasă-mă să-ți explic ceva mai întâi.

Charlotte s-a repezit spre noi, a apucat cușca și a așezat-o la picioarele ei, ascunzând grilajul, astfel încât să nu se vadă ce era înăuntru. Mi s-a făcut foarte frică. Voia s-o ascult înainte de a privi.

Fără să ne surprindă prea tare, ne-a spus povestea unei pisici lovite de o mașină, care e considerată moartă, dar învie în punga în care a fost aruncată. Pisica rupe punga și încearcă să se întoarcă la stăpânii ei, dar pe ei îi apucă spaima vieții lor: au văzut filmul *Pet Sematary* după Stephen King și cred că pisica e un fel de zombi, întoarsă din morți ca să-i ucidă. Așa că vor să vină cineva s-o eutanasieze, căci pisica, rănită grav, refuză să plece din balconul lor. Dominic se duce s-o ia, le promite că o să-i facă injecția (o minciună, pentru ca proprietarii să doarmă fără grijă) și o aduce la refugiul pentru animale. Veterinarul de serviciu e de acord s-o îngrijească și-i dă o a doua viață. Sau un al doilea șir de nouă vieți, știința n-a reușit încă să lămurească problema.

— Pisica e vindecată, e un motănel, abia a împlinit un an. E castrat, deparazitat, vaccinat. Și e adorabil, foarte lipicios, foarte dulce…

— Daaa! O pisică!

— Vrem s-o vedem, vrem s-o vedem!

— Scoate-o!

N-am ce zice, Charlotte e o fată deșteaptă. Știa foarte bine că unicul mod să-mi bage pe gât o pisică era s-o facă în fața tuturor, în momentul în care nu puteam nici să-mi ies din fire, nici să aduc argumente, fără să fiu bombardată cu contraargumente rezonabile și logice. Se știe bine, zooterapia e nemaipomenit de benefică pentru bolnavi.

Charlotte a deschis ușor ușa, iar pisica a înaintat, puțin speriată de prezența apăsătoare a micului grup îngrămădit în jurul cuștii. Nu mi-am dat seama imediat ce nu era în regulă cu pisica, blana în nuanțe de gri și negru îi camufla mișcările.

— Vai! Are doar trei labe!

— O! Bietul micuț!

— Ce?

— Vai…

Nu era de ajuns că e pisică, trebuia și să aibă doar trei labe. Infirmitatea era în același timp înduioșătoare și dezgustătoare. Dacă aș fi pus-o într-o pungă pentru gunoi, crezând-o moartă, nu mi-aș fi dorit s-o văd ieșind de acolo. A făcut câțiva pași în afara cuștii și s-a oprit, așezându-se cu jumătate de fund pe covor, ca un bibelou ciobit.

— Vaaai! E *cute*!

— *Wow*! Ce pisoiaș frumos!

— E totuși un pic cam scârbos.

— Zău, Antoine!

— Mi se pare ciudat.

— O să vedeți, e super scump!

Charlotte mi-a zâmbit și mi-a șoptit: „Nu-ți face griji, îl iau imediat de-aici”. Și-a mutat subtil privirea când am întrebat-o ce vor spune colocatarele ei.

N-am alergie la pisici, nici la câini, nici la altceva, de altfel – am o ușoară intoleranță la suflante. Când copiii erau mici, n-am avut niciodată animale fiindcă Jacques considera că ele ne complică viața inutil. Detestă firele de păr care se lipesc de țesături, se strecoară în mâncare și formează șomoioage care se adună pe sub mobile. N-am insistat niciodată. Până să vină Charlotte, uitasem chiar că-mi plăceau pisicile.

Steve – da, așa-l cheamă, nu e glumă – n-a mai pus niciuna din cele trei labe pe jos întreaga seară; putea fi o pisică-trunchi, n-ar fi avut nicio importanță. Aproape că stăteam la coadă ca să ne vină rândul să-l luăm în brațe.

Cina s-a transformat în seară de povești, în care pisicile aveau rolul principal. Grație rețelei Facebook, toată lumea cunoștea – sau trăia – tone de întâmplări cu pisici. Între poveștile cu pisoiași nou-născuți drăguți care au un desen ca o inimioară între ochi se strecurau cele cu pisici care nasc în litieră, cu mâțe toante blocate sub capota mașinii sau în țeava de eșapament sau cu super-pisici care au salvat un copil, o femeie, un cățel și tot așa. Când Malika a povestit că bunica unei amice omorâse doi pisoiași când se rostogolise pe scări – le plăcea să doarmă pe covorul de la baza scărilor spre subsol –, am râs cu lacrimi, în ciuda dramei și a mutrei scandalizate a lui Charlotte, marea mea fetiță sensibilă, viitor veterinar.

Pe urmă, conversația a alunecat natural spre viața fiecăruia, cu bucuriile și necazurile ei. De multă vreme nu mă mai simțisem atât de bine. Respiram în sfârșit adânc, țel inaccesibil de câteva luni. Era bine pentru alergat.

Când copiii mei cei mari erau mici, mă minunam la fiecare final de zi că mai erau în viață. S-ar fi putut lovi, ar fi putut fi răpiți, s-ar fi putut răni, dar

nu, conform dorințelor mele cele mai arzătoare și a rugăciunilor mele adresate zeului hazardului, ei îmi rămăseseră întotdeauna intacți, cu doar câteva zgârieturi. Acum, când pierdusem parțial controlul asupra destinului lor, teama aceasta viscerală era dublată de un fel de recunoștință; știam că aveam norocul extraordinar să-i văd îmbătrânind. Peste douăzeci și cinci de ani, în jurul aceleiași mese, micile nimicuri din viețile noastre vor hrăni mai departe folclorul familiei, care va căpăta vocile noi ale perechilor care se vor forma. Și care, inevitabil, se vor despărți într-o bună zi. N-am trăit niciodată o asemenea emoție la masa mea. Mă rog, într-o lume ideală, n-ar fi existat telefoane mobile, însă defectele au calitatea de a reliefa calitățile.

N-am discutat despre Jacques, nici despre ce ar însemna sciziunea celulei stern; organizarea sărbătorilor, a evenimentelor speciale și a vizitelor ar deveni o bătaie de cap. Toate la timpul lor. Pentru moment, nu eram pregătiți să scurtcircuităm echilibrul fragil al noii noastre vieți. Și ei sufereau fără doar și poate, aveau nevoie să-și adune o nouă rezervă de amintiri, să ne iubească în imagini separate. Ca să acopăr lipsa lui Jacques de la masă în seara aceea, îi înlocuisem tacâmul cu pâinea, untiera, florile, sticlele cu vin și carafa cu apă. Regăseam acolo spațiul pierdut prin dispariția bufetului de la maică-sa. Totul era perfect.

Când s-a făcut ora de plecare, Alexandre și Justin m-au strâns foarte tare, ca într-un sandviș, fără un cuvânt, ceea ce m-a făcut totuși să lăcrimez. Antoine mi-a spus că va veni să se ocupe de grădină cum va avea timp – nu i-am zis nimic despre domnul Nadaud, voiam să creadă că mă bazez pe el –, iar Charlotte a procedat în marele stil clasic.

— Pot să-ți las puțin pisicul, doar până vorbesc cu fetele?

— Și mie mi se pare…

— Fiindcă a trebuit să-l iau imediat, voiau să-l pună în adopție, înțelegi…

— Sigur, înțeleg, lasă-mi-l până te organizezi.

— Mulțumesc, mamă! Mulțumesc, mămico! Ești o scumpă, ești o scumpă, ești o scumpă!

De mică ne aducea acasă tot felul de animale insuportabile, mai mult sau mai puțin împuțite, uneori găsite – o turturea, un șoarece-de-câmp rănit, așa drăguț, un pui de veveriță căzut din cuib etc. –, alteori, dăruite de prieteni – un cățel, o pisică, o șopârlă, un dihor etc. –, de care eram nevoiți să ne debarasăm cu trucuri și minciuni care o răneau de fiecare dată. Faptul că a ales să fie medic veterinar n-a mirat pe nimeni.

— Dominic are de mâncare și o litieră în camion.

— OK, văd că ați pregătit un plan, nu glumă!

— Dacă spui că nu poți sau nu vrei, e-n regulă, văd eu ce fac.

— Ce faci?

— Ăăă…

— E-n regulă, scumpa mea. Și e doar pentru o vreme, cum spui.

— Da, da, îl iau imediat ce-mi dau fetele *go.*

— Poate să urce scările?

— Da, cam încet, dar e în stare. Se deplasează ca o pisică normală.

— Ia medicamente?

— Nu, e vindecat, rana s-a cicatrizat bine. Supraveghează-l totuși, dar e totul bine.

— N-o să facă pipi peste tot?

— Nu, e obișnuit cu litiera lui.

— Câtă mâncare să-i dau?

— Este o măsură pentru porții în pungă, îi dai una dimineața și una seara.

— Și dacă nu vin acasă într-o seară?

— O! Ai cumva să ne dai o veste?

Fața i s-a luminat, mâinile ei mici s-au unit ca într-o rugăciune. I-ar fi plăcut mult ca eu să am un colac de salvare. Dar nu-i puteam mărturisi că mă luaseră căldurile când Ji-Pi se apropiase de mine ca să-mi deschidă ușa, i s-ar fi făcut milă de mine. Și sub nicio formă nu voiam să-i mărturisesc ceea ce credeam cu tărie în acel moment: că nu voi mai avea niciodată o viață amoroasă.

— Din când în când, ies cu Claudine la restaurant.

— A! Nicio problemă, în zilele alea, pune-i două măsuri de mâncare dimineața.

— Merge și afară?

— Nu, nu încă, îi lipsește un vaccin.

— Oricum, ar fi halit cu blană, cu tot.

— Ba nu, e super-isteț.

Când au plecat, bucătăria mea strălucea de parcă așteptam potențiali cumpărători. Recunosc, empatia copiilor mei pentru condiția mea de victimă avea unele avantaje.

Pisicul Steve m-a urmat la etaj, s-a culcat pe covorul moale din baie în timp ce mă demachiam, pe urmă s-a strecurat cu mine în patul meu, pe perna mea, torcând. Pe când mă lingea pe frunte, m-am uitat îndeaproape la cicatricea dezblănită a lăbuței pierdute. În clipa în care s-a făcut ghem lângă gâtul meu, am știut că picasem ca o novice în capcană.

— Îți place să ți se spună Steve?

— …

— Steve nu-i un nume de pisică.

…

— O să încercăm altceva.

Mi-au trebuit trei zile ca să-i găsesc numele ideal. Trei zile în care capcana m-a acaparat încet, încet: abia așteptam să ajung acasă la pisica mea întreagă pe trei sferturi.

— Pisic de Buzunar. Fiindcă vii după mine ca un pisic de buzunar. Îți place?

— …

— Nicio problemă, de acum, ăsta-i numele tău.

— …

— Ai un nume cu particulă, ești foarte norocos.

Și uite-așa am început să vorbesc cu animalele.

* * *

— Ei?

— Păi, nu, încă nu l-am deschis.

— Asta-i bună! Ia-l și deschide-l imediat.

— Nu pot, l-am pus în perete.

— Cum așa, în perete?

— L-am pliat și l-am băgat în gaura din perete, în salon.

— Du-te să-l cauți!

— Nu pot, gaura are cam un metru înălțime și plicul a căzut la fund.

— Dacă-ți bagi brațul, nu poți să ajungi la el?

— Nu, ar trebui să măresc gaura în jos.

— Mărește-o! Oricum va fi nevoie să repari peretele.

— Nu pot.

— De ce?

— Fiindcă e comoda aia mare în fața găurii.

— Împinge-o!

— Nu pot singură, cântărește o tonă.

— Cum a ajuns acolo?

— M-a ajutat Charlotte aseară.

— OK. Ești de-a dreptul imposibilă.

— Nu sunt pregătită. N-am puterea să fac asta.

— OK, să închidem dosarul ăsta pentru moment. L-ai sunat pe Jacques?

— Nu, i-am spus că-l sun pe 23.

— Dar nu ești curioasă?

— Curioasă să aflu ce? Despre divorț?

— Poate că nu asta e.

— Dacă avea intenția să mă cucerească din nou, aș ști.

— Păi… da.

Dacă i-aș fi spus că încă nu încetasem cu speranțele mele ridicole legate de revenirea lui, ea ar fi venit la mine și ar fi dărâmat peretele cu ghipsul de

la braț.

— Sunt sigură c-o să mă oftice ce-o să-mi spună.

— Bine, ai dreptate, nu-i nicio grabă. Ne vedem mâine.

— Te întorci deja la lucru?

— Teancul de dosare crește probabil pe biroul meu, de săptămâna trecută. Prefer să mă întorc înainte de a nu mai fi în stare să ajung la zi cu treaba. Și pe urmă, mi-au băgat pe gât o mare ședință foarte importantă.

19.

Unde descopăr că unele prăpăstii n-au fund

A doua zi dimineață, la birou, Johanne, secretara departamentului meu, m-a primit cu riduri groase, verticale, pe mijlocul frunții. Geometria facială a acestei femei m-a impresionat întotdeauna foarte tare.

— Te-a căutat cineva la telefon de câteva ori. Cineva care vrea să vorbească neapărat cu tine. N-am vrut să-i dau numărul tău de mobil.

— Nu i se afișa numele pe ecran?

— Nu, *private caller.*

— Un bărbat? O femeie?

— O femeie.

— O femeie? Nu i-ai recunoscut vocea?

— Nu.

— Tânără sau bătrână?

— Of! Greu de spus. Între două vârste, să zicem? A spus că o să mai sune.

Existau destule femei care nu mă puteau suferi în acel moment. Am privit telefonul bej de pe biroul meu maro care avea curând să fie bordo – găinațul de gâscă nu fusese acceptat: primise un singur vot. Urmând sfaturile lui Claudine, încercam să-mi alung anxietatea, gândindu-mă la ceva pozitiv. M-am revăzut împăcându-mă cu vecinii mei în jurul unei tarte. M-am gândit la brațul lui Ji-Pi, la seara noastră cu supă reușită, la Pisicul meu de Buzunar.

Când a sunat telefonul, l-am apucat atât de brusc, încât baza lui a planat până dincolo de birou, forțându-mă să mă culc peste dosare ca nu cumva firul de cauciuc întins la maxim să smulgă priza și să întrerupă convorbirea.

— Da! Diane Delaunais la telefon!

— Bună ziua.

— BUNĂ ZIUA.

— Ar trebui să vorbim.

— Cine sunteți?

— Ne putem întâlni?

— Păi… când?

— Cât mai curând posibil.

— Chiar acum?

— Da, sunt liberă.

— Vă aștept, sunt la birou.

— Aș prefera să ne vedem în altă parte.

— În altă parte? Va fi complicat pentru mine.

— Ne putem vedea mai târziu, după orele dumneavoastră de program, dacă vreți.

— Nu! Mă descurc eu. Există o cafenea mică chiar alături, se cheamă Café, e pe bulevardul René Lévesque.

— Îmi convine.

— Pot fi acolo peste zece, cincisprezece minute.

— E perfect.

Și femeia cu vârstă nedefinită a închis, fără să piardă timpul să-mi spună cine era, nici cum aveam să ne recunoaștem. Îmi știa numele, restul avea să se rezolve, probabil.

— Johanne, am nevoie să-mi preiei mesajele. Am întâlnire cu femeia fără nume.

— Cea care a sunat azi-dimineață?

— Da.

— Nu ți-a spus cum o cheamă?

— Nu.

— Unde?

— Alături, la Café. Dacă nu mă întorc în jumătate de oră, trimite poliția.

— Crezi că e periculoasă?

— Ei, nu, glumesc! E ora 9:15 și ne întâlnim într-o cafenea plină ochi.

Cu toate astea, în timp ce mă îndreptam către femeia misterioasă, am avut timp să-mi alimentez temerile. Aveam oribilul presentiment că, în ciuda tuturor stratagemelor pe care le folosisem ca să-l evit, plicul avea să se deschidă de la sine.

Claudine era în ședință. I-am scris totuși un mesaj să-i spun că mă duc să mă întâlnesc cu o femeie care putea fi o criminală în serie. În felul ăsta, mai era cineva care să se îngrijoreze dacă nu ieșeam în viață din Café. Mă vedeam deja într-o cadă, cu un rinichi în minus.

Când am intrat în cafenea, am reperat-o aproape imediat pe femeia în cauză; stătea dreaptă, calmă, fără să se miște, cu brațele încrucișate în față. Spre deosebire de alții, nu tasta frenetic pe un telefon sau pe un calculator. Bănuiesc că am o față de Diane Delaunais. Mi-a arătat locul; liber din fața ei, fără să-mi întindă mâna. Atitudinea ei rece m-a liniștit imediat: nu se străduia să mă îmbuneze. Nu venea să-mi ceară iertare fiindcă avusese o aventură cu soțul meu în timp ce eu eram concentrată asupra micii mele fericiri prea senine. Dimpotrivă, femeia asta avea ceva să-mi reproșeze.

În timp ce se așeza, a oftat adânc. Buzele ei au făcut o cută foarte discretă ce aducea a zâmbet, pe care l-am ghicit din ridurile fine formate la coada

ochilor. Era o femeie foarte frumoasă. O Kate Winslet de vârstă diferită. Mult prea bătrână pentru noile gusturi ale lui Jacques.

— Mă numesc Marie.

O femeie frumoasă cu un nume frumos. Unii se nasc astfel.

— Diane Delaunais.

— Știu.

— Ne cunoaștem?

— Da, indirect.

Bomba avea să cadă în scurt timp peste mine. Simțeam că ne leagă ceva profund dezagreabil. Dacă se oprea aici, poate că viața mea nu urma să se întoarcă cu susul în jos; dacă mergea mai departe, îmi putea veni de hac cu câteva vorbe ucigătoare.

— Purtăm același model.

Și-a tras picioarele de sub masă și mi-a arătat frumoasele ei cizme albastre.

— O, Doamne, sunteți soția lui Ji-Pi?

Buza a început să-i tremure, ochii i s-au umezit.

— Da.

Când i-am zâmbit cu toată gura, am crezut că se va prăbuși.

— Ce s-a întâmplat?

— Am primit un apel.

— De la cine?

— Anonim.

— O! Ca-n filme.

— …

— Și?

— Am primit un apel de la cineva care… de la cineva care mi-a spus că… mi-a spus despre dumneavoastră și Jean-Paul.

— CUM?

Am avut un moment ascuns de îndoială, o jumătate de secundă de panică. Povestea dintre mine și Ji-Pi, dacă se poate numi poveste, nu se petrecuse decât în rețeaua de canale gelatinoase care-mi servea drept creier, sub o calotă osoasă foarte ermetică.

— Ce vi s-a spus, mai precis?

— Că v-a oferit același model de cizme.

— Nu! Ei, bine, nu! Le-am cumpărat de pe internet…

— Cu vin și cu un bilet.

Și-a acoperit gura cu mâinile, ca și cum ar fi râgâit fără să vrea. Durerea o ardea în stomac.

— OK, Marie, vom descâlci problema. Purtați măsura 8.

— …

— Ca mine.

— …

— Când Jean-Paul m-a întrebat de unde mi-am cumpărat cizmele, care i-au plăcut, mi le-am scos, i le-am dat, pe urmă am plecat în fugă… *pfff…* era așa de aiurea… *pfff…* și am plecat de la birou în ciorapi… *pfff…*

Mă lăsau nervii, râdeam ca nebuna. Kate Winslet mă privea de parcă eram dusă cu pluta. Toate femeile sunt nebune, Marie, toate. Întotdeauna suntem nebunele cuiva.

— După aia, mi le-a adus înapoi într-o pungă mare de cadouri, cu câte o sticlă de vin în fiecare cizmă, ca să-mi mulțumească. Și v-a comandat același model! A fost ușor, cunoscând marca și numărul modelului.

— Mi s-a spus că vă dădeați mici întâlniri.

— Cine ți-a… permiți să ne spunem „tu”… cine ți-a spus asta? E vorba de apelul anonim?

— Nu contează.

— Dimpotrivă, contează, fiindcă persoana care ți-a spus una ca asta are ceva cu mine dintr-un motiv sau altul și încearcă să-mi facă probleme doar ca să se răzbune. Există astfel de oameni din nefericire, dar asta e. Cred că știu cine te-a sunat.

— Poate, dar…

— Nu l-am văzut în viața mea pe Jean-Paul în afara firmei, nu s-a întâmplat niciodată ceva între el și mine și nu se va întâmpla niciodată, îți jur pe copiii mei! Nici nu știu dacă ne-am dat vreodată mâna. Uită-te la mine, Marie, am patruzeci și opt de ani – în curând, patruzeci și nouă –, căsnicia mea mi-a explodat în față după douăzeci și cinci de ani. Când nu sunt prea deprimată, îmi demolez casa cu un baros, între două înghițituri de vin alb, ca o nebună ajunsă la capătul puterilor. Îți închipui că bărbatul tău s-ar putea îndrăgosti de o femeie ca mine?

— … nu știu…

— Crezi că bărbatul tău și-ar dori să se culce cu o femeie ca mine?

De data asta, a lăsat politețea deoparte ca să mă studieze cu adevărat. Ochii ei au urmat curba sinuoasă a nasului meu acvilin, s-au cufundat în ridurile adânci de pe obrajii mei și au alunecat sub bărbia mea moale. Am zâmbit când au revenit la ochii mei, încercănați de o oboseală mov, imposibil de reparat vreodată. Aș fi preferat să nu răspundă.

— Nu.

— Evident, *pfff…*

— Pfff… pfff…

Râsul, acest mare spărgător de abcese, a venit să ne elibereze de o

conversație mult prea grea pentru o dimineață de luni. Situația era de un comic atât de trist, încât am vărsat câteva lacrimi, ușor de confundat cu ceea ce nu erau. Și ale ei ascundeau altceva, o formă de ușurare. Acum, când râdea, vedeam și mai bine cât era de luminoasă.

— Te-ai îndoit vreodată de bărbatul tău înainte de apelul ăla?

— Nu, niciodată.

— Ține-o tot așa! Un tip care-și dă atâta osteneală ca să-ți cumpere niște cizme italienești așa de scumpe e un tip îndrăgostit.

— Da…

— Ai lucrat vreodată într-o hardughie plină de angajați închiși în birouri cât e ziua de lungă?

— Nu, sunt profesoară la școala primară.

— *Wow*! Ești chiar o eroină!

Ne-am despărțit dându-ne mâna cu sinceritate. Mă grăbeam să mă întorc la birou ca să reglez niște conturi.

— Am primit mesaje, Johanne?

— Și, și, și? Cine era?

— Nu-ți pot spune, dar jur că n-a fost ceva important. Să spunem că a fost o mică neînțelegere.

— Cu atât mai bine, am fost totuși îngrijorată. Tu n-ai primit mesaje. Dar vin o grămadă de dimineață, nu știu ce se întâmplă.

— Perfect. Cobor s-o văd pe Josée două minute, mă întorc imediat.

— Care Josée?

— Josy.

— A?

— Așa o cheamă de fapt, Josée.

— Pe bune?

— Da, doamnă.

— Ce nostim, îmi place mai mult Josée.

Am coborât pe scări până la etajul patru. Trebuia să mă calmez, să mă controlez. Dacă mă gândesc bine, cred că ar fi trebuit să am răbdare să cobor până la subsol și să urc din nou încet, foarte încet.

Fidelă obiceiului ei, Josée mi-a afișat un zâmbet fals înainte de a mă întreba, cu o amabilitate la fel de naturală ca unghiile ei, dacă mă putea ajuta. Purta un sacou alb precum coaja de ou.

— Da, poți să mă ajuți. E aici Jean-Paul?

— Nu, e în ședință cu patronii. N-ar trebui să dureze mult. Ai vrea…

I-am plesnit energic biroul cu palma. Au sărit toate lucrurile care se aflau pe el. Micul ei ciobănaș din porțelan super kitsch a căzut în nas, iar paharul ei de plastic, imitație de cristal, și-a vărsat toate creioanele pe care le

conținea. Cum ceașca rezistase, mi-am băgat un deget în cafeaua ei ca să-i verific temperatura – călduță, perfect! –, am apucat ceașca de toartă și am aruncat conținutul. Țintind sacoul alb. Ca un bun camarad, țesătura a absorbit o bună parte din lichid. Restul s-a răspândit împrejur, cu un *pleosc* savuros.

— Hopa!

— AAAAAH! EȘTI NEBUNĂ!

S-a apucat să-și frece viguros reverele sacoului, dar șervețelele se dezintegrau în contact cu țesătura udă. M-am apropiat strângând din dinți și arătând cu degetul spre nasul ei pudrat.

— Data viitoare când o să-ți vină să ciripești cu limba ta murdară, spionează puțin mai bine.

— Asta n-o să rămână așa! O, nu!

— Nu? Vrei să-i spun lui Ji-Pi că i-ai dat un telefon anonim soției lui ca să-i înfigi un cuțit în spate?

— Vacă blestemată!

— Sper că ai CV-ul adus la zi, *bitch.*

Și cu aceste vorbe bune, m-am întors la etajul cinci, fluierând o melodie de-a lui Joe Dassin. „Micile pâini cu ciocolată, la la la la!” Ziua aceea devenea oarecum amuzantă. Abia venise ora de pauză, iar eu trăisem deja mai multe emoții decât experimentam pe vremuri într-un an întreg. Ăsta e avantajul când ești o ființă anostă: cel mai mic fleac devine o aventură captivantă.

Claudine îmi trimisese trei mesaje urgente prin care mă soma să vin la ea cât mai repede. Marea ei ședință se terminase. Am alergat efectiv până la biroul ei și am intrat valvârtej.

— Hei! Cum îți merge cu brațul în dimineața asta?

— Merge.

— *Good!* Fii atentă, n-ai să mă crezi: Josy a sunat-o pe soția lui Ji-Pi și i-a spus că avem o aventură! O aventură! Aș vrea eu! Vaca blestemată – tocmai m-a făcut vacă blestemată, așa că am tot dreptul –, vaca blestemată a deschis punga cu cizmele înainte să mi le aducă în birou și s-a gândit că Ji-Pi mi le-a dat cadou! Ne spiona, băgăcioasa! De fiecare dată când mă duceam să-l văd, ea își închipuia că ne dădeam mici întâlniri amoroase. Trebuie să fii de-a dreptul sărit de pe fix ca să inventezi asemenea aiureli! Te întrebi cum de știu toate astea? Fii atentă: chiar nevasta lui Ji-Pi m-a sunat în dimineața asta ca să ne întâlnim, dar n-am știut cine e până să mă văd cu ea la Café. Mi-a fost așa de frică, încât i-am spus lui Johanne să trimită poliția după mine dacă nu mă întorc, putea fi periculos, nici măcar nu știam cu cine mă întâlnesc, înțelegi, ai primit mesajul meu?

— Da, da.

— Mi-am zis că e mai prudent să știe două persoane de mine. Când am ajuns acolo, am recunoscut-o ușor: aveam același model de cizme! Am înțeles imediat că e soția lui Ji-Pi! Biata de ea, dacă i-ai fi văzut fața, devastată, îți spun, distrusă… ți-e bine?

— Îhî.

— Așa că am lămurit totul rapid, pe urmă am întrebat-o dacă-și imagina că soțul ei ar putea avea o aventură cu mine… nu, ei bine, nu, mi-a răspuns oricum „nu”, a fost totuși ca o insultă faptul că m-a tratat drept o mare nasoală, dar nu contează, am lămurit repede problema. A! S-o fi văzut, e leită Kate Winslet, îți jur, are ochi frumoși și inteligenți… ești sigură că ți-e bine?

Avea o figură răvășită pe care nu i-o cunoșteam.

— Ce s-a întâmplat?

Povestea se repeta. Începând de la ora 9, era a doua oară când îi puneam întrebarea asta unei femei, foarte îngrijorată.

— Claudine!

Am știut că e ceva grav când s-a ridicat și s-a așezat lângă mine, pe al doilea scaun al plângerilor, cel mai puțin uzat dintre ele. Nu mai puteam respira, urma să mă anunțe că are cancer. Cel puțin.

— OK, vorbește. Mă îngrijorezi.

— Diane…

— VORBEȘTE!

— Restructurare.

— A cui, a ce? Îți pierzi jobul?

— Nu…

— Uf! M-ai speriat.

— …

— Ce? Eu?

A dat ușor din cap, ca pentru a frâna șocul veștii.

— Eu?

— O treime din posturi. Toate serviciile administrative se vor regrupa la Toronto.

— O treime din posturi? Asta înseamnă o mulțime de oameni!

— Da, o mulțime de oameni de distrus, o mulțime…

— Tu ai să faci anunțurile?

— Voiau să mă întâlnesc cu câte doi angajați deodată, ca să poată trage apa după toată lumea într-o săptămână, în loc de două.

— Doar nu vorbești serios.

— Le-am spus pas.

— Nu mă miră.

— Da, au prea mare nevoie de mine ca să le fac treaba murdară, așa că-mi

pot permite. Mi-au spus să nu-mi fac griji fiindcă există o echipă de psihologi care să mă ajute. Frumoasă treabă în lanț: eu îi anunț că-și pierd jobul, ei își fac bagajele, pe urmă se duc să plângă la psiholog.

Viața mea începea să semene cu sfârșitul lumii. Îmi imaginasem întotdeauna că s-ar fi ivit cu un tsunami formidabil, o minge de foc, ceva spectaculos. Dar se abătea asupra mea sub cea mai banală formă, cu un șir de cuvinte ucigătoare care mă făceau să vomit: restructurare administrativă.

— O să încep să am mult timp liber.

— Ai să primești un pachet salarial de șase luni.

— Super!

— Diane, nu știu ce să spun…

— Nu-i nimic de spus. Nu te invidiez.

— Să fiu a naibii dacă nu-mi urăsc jobul câteodată.

— Știi ce, cred că am să mă duc acasă chiar acum. Sunt obosită. Ai putea să ceri cuiva să-mi strângă lucrurile în cutii? Se vor descurca cu dosarele. Ăla cu Murdoch pute tare a furtișag.

— Mă ocup eu. Am să-i cer lui Émile să rezolve cu cutiile.

Când m-a îmbrățișat, a început să plângă. Eu n-am putut vărsa nici cea mai mică lacrimă. Eram complet năucă.

— O să ne vedem ca și până acum, Claudine.

— Știu, totuși… mi se pare că nu scapi de necazuri.

— Nici tu.

Când am ieșit din biroul ei, pluteam în imponderabilitate pe betonul lustruit. Mă simțeam ca un dovleac golit în întregime, gata de a fi spintecat. Dacă aș fi avut puterea, aș fi făcut o ultimă cursă fără cizme, dar n-am reușit să-mi conving brațele să ajungă la picioare ca să le descalțe.

Mi-am luat geanta, cheile, haina și am plecat fără să mai spun nimic. Cei care mi-au văzut corpul trecând l-au salutat probabil, dar eu eram deja departe, anesteziată de apatie.

Cum nu mai aveam absolut nimic urgent de făcut, m-am plimbat cu mașina, luând-o pe autostrăzi, pe bretele, pe bulevarde și străzi necunoscute, așa cum mănânci chipsuri în timp ce te uiți la televizor, fără să le ții socoteala. Dacă n-ar fi fost nevoia mea imperioasă să fac pipi, cred că nu m-aș fi oprit niciodată.

Vrând să mă întorc la benzinăria Ultramar pe lângă care trecusem cu câteva minute în urmă, tapetată de afișe publicitare cu neon și cu oferte de bere ieftină, m-am afundat într-un șir de alei numerotate care nu duceau nicăieri. Pretutindeni se întindeau câmpuri galbene, ivite parcă dintr-un secol îndepărtat. Nici măcar nu știam că mai există asemenea zone atât de aproape de oraș. Pe acostamentul de pietriș care mărginea drumul, am

deschis ambele portiere de pe partea pasagerilor ca să-mi încropesc o toaletă improvizată. În fața mea, cocenii de porumb își legănau frunzele crocante. Mi-am săltat fusta, mi-am coborât dresurile și am făcut pipi, ghemuită respectuos, cu fundul mângâiat de vântul înghețat, încercând să cruț, fără mare succes, frumoasele mele cizme albastre, prețioase ca niște verighete tocite. În ciuda tuturor măsurilor mele de precauție, câteva picături fine, aureolate de vapori, au profitat de sol pentru a sări pe pielea caldă a cizmelor, care se înnegrea în contact cu lichidul. Nu mai făcusem așa ceva de când fusesem ultima oară în Alpii elvețieni cu Jacques. Pe atunci, eram încă foarte suplă, deci perfect capabilă să-mi țin genunchii departe de picăturile care săreau. M-am șters cu fularul pe care l-am abandonat acolo, peste lichidul băut rapid de pământul pe jumătate înghețat. Și după ce m-am așezat din nou pe locul șoferului, mi-am scos cizmele și le-am azvârlit în șanț. Povestea noastră durase destul. Erau iremediabil legate de finalul căsniciei mele și pline de pipi. Șanțul li se potrivea ca o mănușă.

În afara unei cabane din scânduri prost rindeluite, înfiptă în mijlocul unui câmp, nu mai exista absolut nimic. Vrăbii pufoase pe firele electrice, ciori gălăgioase, poate, o pisică cu trei labe pe undeva. Aceste spații vide erau imaginea vieții mele. Aveam un suflet sezonier.

Lângă icon-ul căsuței de mesaje era un mic „8”. Claudine era îngrijorată. Trebuia s-o calmez imediat, înainte să alerteze armata, jandarmeria și întreaga mea familie. M-am întors la realitate. N-aveam neapărat chef să li se facă și mai milă de mine copiilor mei, nici n-aveam nevoie ca Jacques să se simtă obligat să vină și să mă salveze din prăpastia existenței mele.

„Mă plimb cu mașina. Am nevoie să mă gândesc. Totul e OK”.

„Sună-mă, trebuie să vorbim”.

„Curând, îți promit!”

„Nu, imediat”.

„Pe mai târziu!”

Parcă făceam echilibristică pe o funie țeapănă și mă concentram să nu cad. Dacă vorbeam acum cu ea, riscam prea tare să cad.

Dresurile n-au fost concepute ca să fie purtate fără pantofi. Șanțurile pedalelor îmi pătrundeau în tălpi ca lamele unei răzători. Cu amorțeala care se instala, nu puteam rezista multă vreme. Oricum, indicatorul de benzină arăta că, în mod surprinzător, situația putea deveni și mai rea dacă nu ieșeam cât mai repede din acel ținut al nimănui. Cum aveam să mă întorc la civilizație, puteam să-mi cumpăr o pereche de orice din orice magazin universal care vinde haine și încălțăminte la preț de nimic ori trei, fabricate de oameni plătiți cu nimic ori o sută.

Doi kilometri mai departe, în pridvorul unei căsuțe verzi, ședea un bătrân

care se legăna într-un balansoar. Purta o haină de gabardină în carouri matlasate, de genul articolelor din magazinele Canadian Fire, și o căciulă din blană de castor, a cărei coadă îi atârna pe ceafă. Era șansa mea, Daniel Boone stătea de gardă. Am oprit pe acostament și mi-am coborât geamul.

— Bună ziua!

— …

— BUNĂ ZIUA!

— A! Bună ziua!

— Îmi puteți spune cum să ajung la autostradă?

— Poftim?

— PE UNDE AJUNG LA AUTOSTRADĂ?

— Cum?

M-am întins cât am putut de mult în afara mașinii ca să reduc distanța dintre noi.

— PUTEȚI SĂ-MI SPUNEȚI ÎN CE PARTE S-O IAU CA SĂ AJUNG LA AUTOSTRADĂ?

Și-a pus mâna în fața urechii, fără a înceta să se legene – ciudată idee pe o vreme așa de friguroasă. Bun, nu era politicos să mă încăpățânez să țip fără să ies din mașină, dar mi se părea că nu era mai politicos ca el să continue să se legene. Asta era situația, m-am resemnat, am ieșit din mașină și am alergat până la mica scară ce urca în pridvor. Pietricelele și frigul de neînduplecat mi-au sfâșiat pielea fină de pe tălpi. Pe Jacques l-ar fi îmbolnăvit însăși ideea să calce pe un pământ de țară murdar, probabil plin de excremente de animale și scuipați.

— Bună ziua, scuzați-mă că vă deranjez.

— Bună ziua!

— Da, bună ziua! M-am rătăcit puțin, îmi puteți spune pe unde să merg ca să mă întorc pe autostradă?

— Cum?

— CAUT AUTOSTRADA.

— De unde pleci, măi?

De unde plecam? Suprarealist. Din punct de vedere fizic, eram în fața lui, întrebarea lui era o ciudățenie; din punct de vedere mental, habar n-aveam, știam doar că sunt prinsă într-o plasă încâlcită de gânduri negre.

— *Încălțări* n-ai?

— A! Am avut, dar tocmai le-am aruncat în șanț.

Simțeam că o să înțeleagă. Nici n-a ridicat măcar din sprâncene.

— Intră, biată copilă, o să te prindă moartea, în halul ăsta.

Văzându-l cum s-a luptat ca să se ridice și să meargă până la ușă, i-aș fi dat cel puțin o sută de ani. Toate articulațiile, inclusiv gâtul, păreau sudate.

Înainta ca un automat din prima generație. La unele persoane, corpul are nevoie de multă vreme.

În casă, se simțea miros de unt ars, în singura încăpere de la parter. Pe plita care trona în mijlocul camerei era o mică oală deformată, din care se ridica o aromă ușoară, înăuntru se învârteau probabil niște legume, urmând vârtejurile apei care clocotea. Pereții erau tapetați cu fotografii, unele foarte vechi, altele, mai recente. Niciuna nu stătea dreaptă, de parcă tocmai avusese loc un cutremur. Bărbatul cel scund – eram cu aproape un cap mare mai înaltă decât el – nu și-a scos cizmele înainte de a se îndrepta spre o ladă mare de lemn, așezată în fundul camerei.

— Am să-ți dau o pereche de papuci. Am cât pentru o armată întreagă, oricum, nu-s de folos aici.

— Nu, nu vreau să-mi dați papuci.

— De când mi-a murit nevasta, nu-mi mai scot cizmele în casă.

Când a râs, fața i-a devenit o mască impresionantă formată din riduri, cu un șir de cioturi de dinți înnegriți, care nu mai puteau mesteca decât hrană moale. Păcat, ar fi putut mânca porumb proaspăt, la doi pași.

— Și nu prea vine lume în vizită.

— Dar nu pot accepta…

— Cu ce culoare ești îmbrăcată, măi?

— Cu ce culoare?

— Nevastă-mea a tricotat cu toate culorile, ca să se potrivească la haine, cum zicea ea.

— A! Hainele mele sunt negre.

— Negre? Mergi la înmormântare?

— Ăăă… nu, îmi place negrul.

— Cum?

— ÎMI PLACE NEGRUL.

Îmi citea cuvintele pe buze, încercam să le pronunț clar.

— A, bine, cu atât mai bine. Treaba e, dacă tot vine anotimpul mort, doamna cu coasa face curățenie în prag de iarnă. Bine, păi, ți-i dau pe ăștia, să vii să te zgâiești în ladă dacă nu-i bună mărimea. Cred că ai picioare mari, treaba e că pari înaltă.

Mi-a întins doi papuci diferiți, unul verde cu alb, altul maro, tricotați din material „supraelastic”, cum spunea bunica mea. Aveau rigiditatea caracteristică fibrelor sintetice. Am avut un mic puseu de nostalgie.

— Mulțumesc mult, mi-ați salvat viața. Azi am avut o zi aiurea.

— CUM?

— MULȚUMESC! AZI AM AVUT O ZI PROASTĂ.

— Ei, bine, am o veste bună pentru dumneata.

— A, da?

— E gata supa.

— O!

— Trebuie că ți-e foame dacă te-ai rătăcit.

Nu, deloc, dar nu voiam să stric singura veste bună a zilei. S-a dus la bucătărie și s-a întors cu două boluri din lemn și un polonic, ca în basmele pentru copii.

N-am îndrăznit să-l întreb, dar puteam să pun pariu că le meșterise el singur dintr-un trunchi de copac.

— Trage-te lângă foc, să te încălzești.

L-am ascultat. Nu mi se putea întâmpla nimic, bietul bărbat, pe jumate surd și pe jumate orb, mergea cu pași de broască țestoasă. Chiar și încălțată cu papuci din fibre sintetice îl puteam lăsa în urmă din mers. Cu o mână mai sigură decât aș fi crezut, a servit supa fără să se uite, orientându-se după miros și căldură. Și după obicei, bănuiesc.

— Ce ați pus în supa dumneavoastră?

Nu m-a auzit.

— Uite, cuconiță.

Mi-a întins un bol și s-a așezat pe un scaun, în fața sobei, lângă mine. Am văzut plutind o bucată de păstârnac și m-am gândit la „legume de sezon”, iar ceea ce părea a fi carne am luat drept „mici animale sălbatice prinse în capcană”.

— Trăiți de multă vreme singur?

— CUM?

— TRĂIȚI SINGUR?

— Sunt prea bătrân pentru dumneata, cuconiță mică, ha!

— Pfff…

— Glumesc. Nu ești mică.

— Ha!

— Trăiesc singur, dar vine Mariette la sfârșitul zilei.

— În fiecare zi?

— Ca să-și câștige locul în rai. Are niște treburi de ispășit.

— Ca toată lumea.

— E sora mea. O puștoaică de optzeci și doi de ani. O adevărată forță a naturii, de necrezut.

— Dar dumneavoastră ce vârstă aveți?

— Ce?

— CE VÂRSTĂ AVEȚI?

— Lumea zice că am nouăzeci și patru… dar cred că exagerează.

Dacă ceea ce zicea „lumea” era adevărat, văzuse Marea Depresie, al Doilea

Război Mondial, îl văzuse pe Elvis, apariția televiziunii, căderea zidului Berlinului, steagul Quebecului și o mulțime de alte lucruri a căror invenție merită felicitări sau disperare, printre care, suflanta pentru frunze. Și oare pe câți dintre ai lui îi îngropase? Și totuși, era acolo, liniștit, ca orice om, bându-și supa direct din bol, împingând cu degetul legumele rămase pe buze ca să-i ajungă în gură. L-am imitat. Acest amestec de bulion și legume prea fierte, ceva între supă și tocăniță, era uimitor de delicios. Dacă avea și carne de veveriță, înseamnă că era foarte bine fiartă. În mod straniu, necazurile mele n-aveau influență asupra mea în casa asta, de parcă rămăseseră afară să mă aștepte, ca o haită de lupi flămânzi. Tot ceea ce mă copleșise până la sufocare cu o clipă înainte îmi părea deodată neînsemnat. Mâncam o supă bună, încălțată cu papuci vechi, desperecheați.

— Tocmai mi-am pierdut serviciul.

— Ai copii?

— Da, dar sunt mari, au viața lor acum. Doar fata mea cea mică e încă la studii.

— N-ai copii?

Am zâmbit, arătându-i trei degete.

— Sunt sănătoși?

— DA, FOARTE!

— Bine, când copiii sunt sănătoși…

— E adevărat… MI-AM PIERDUT SERVICIUL AZI.

Și-a scos din mânecă o batistă de pânză cu care s-a șters mai întâi la gură, la ochi, pe urmă și-a suflat mucii.

M-am întrebat dacă Mariette o spăla din când în când. Avea o culoare oarecum neliniștitoare.

— Ai să-ți găsești altul. Nu ești bolnavă?

— NU.

— Când ești sănătos…

— DAR AZI AI NEVOIE DE DIPLOME PENTRU ORICE.

— Întoarce-te la școală, ești foarte tânără. Dar soțul dumitale are de lucru, nu?

— Soțul meu a plecat.

— Ce?

— SOȚUL MEU A PLECAT.

— Unde a plecat?

— Departe… departe departe…

Am ridicat brațul și am făcut valuri cu degetele ca să mimez depărtarea.

— A murit?

— Nu. E FOARTE SĂNĂTOS. Poate chiar prea sănătos.

Și ne-am băut-mâncat supa până la fundul holurilor, pierduți în gândurile noastre.

— Ca să te întorci la drumul mare, trebuie să mergi până la strada 7, întorci la dreapta, mergi până la capăt, acolo o iei pe drumul care trece prin fața bisericii și mergi până la panoul verde. Biserica e încă acolo, dar nu mai e biserică.

— PĂCAT!

— Nu! E bine c-am scăpat de ea. Nu i-am putut suferi niciodată pe popi… și uită-te la banca aia din spate. Am făcut rost de ea când au demolat biserica. Meritam un rând întreg dacă socoteam toți banii pe care i-am dat acolo.

N-ar fi trebuit să refuz să mai rămân puțin, avea probabil o rezervă formidabilă de povești. Ar fi fost nevoie de ore, chiar zile întregi doar ca să-mi prezinte fotografiile înrămate.

— MULȚUMESC PENTRU TOT.

— Mai rătăcește-te și altă dată, nu prea ies din casă.

— DAR DUMNEAVOASTRĂ AVEȚI COPII?

— Da.

— VIN SĂ VĂ VADĂ?

A făcut valuri cu degetele.

— AM SĂ VĂ ADUC ÎNAPOI PAPUCII.

— Nu, nu, e un cadou de la Mariette. I-ar fi făcut plăcere. Am o ladă plină.

Am aruncat o privire la picioarele mele: întinsesem unul dintre papuci ca să-mi intre piciorul în el, iar celălalt era așa de mare, încât mă temeam la fiecare pas să nu-l pierd. Culorile erau oribile, materialul, aspru și incomod. Trecuse o eternitate de când nu mă mai emoționase în așa măsură un cadou.

Abia când am ajuns în mașină mi-am dat seama că nu tăcuserăm prezentările. La urma urmei, nu conta. Din numele noastre n-am fi aflat mai mult decât preferințele părinților noștri pentru anumite sonorități.

Am plecat de la Adélard – avea față de Adélard – odihnită, de parcă trăsesem un pui de somn. La biserică am oprit mașina ca s-o sun pe Claudine.

— Eu sunt!

— Rahat! Ești bine? Unde ești?

— Hmm, undeva, la țară, așteaptă puțin, văd un panou… nu, nu scrie, în orice caz, mă apropii de autostradă.

— Ce cauți acolo?

— Am mers o bucată bună, m-am rătăcit, am luat masa la un bătrân de nouăzeci și patru de ani…

— Te-ai dus pe Facebook?

— Ce legătură are?
— De când?
— De când ce?
— De când n-ai mai intrat pe Facebook?
— OK, vorbești serios cu Facebook-ul tău? N-am mai intrat niciodată de când am aruncat bomba astă-primăvară. Dar de ce mă întrebi?
— Rahat…
— OK. Ce s-a întâmplat?
— *Shit…*
— Claudine…
— Sună-l pe Jacques!
— Nu suntem încă pe 23.
— Sună-l totuși!
— NU! SPUNE-MI IMEDIAT!
— *Pfffffff…*
— DĂ-I DRUMUL!
— Curva e gravidă.
Dintr-un reflex absurd, m-am uitat în spate ca să evaluez posibilitățile de a mă întoarce din drum, de a rebobina ultimele minute și de a mă reintegra în coconul reconfortant al lui Adélard, suspendat în timp și spațiu. Dar eram în propria mea poveste, ca Thelma și Louise, când înțeleg că au ajuns în punctul fără întoarcere: trebuia să fac saltul și să fac față muzicii, cu sau fără ritm. În refugiul lui Adélard, aș fi putut bea supă, uitându-mă până nu mai puteam la gâște cum vin și se duc, dar fiind conectată la un telefon inteligent capabil să mă găsească într-un cătun îndepărtat ca să-și verse fierea otrăvită asupra mea, n-aveam nicio șansă. Nu ne rămânea decât umorul.
— Oare poți alăpta dacă ai sâni falși?
— Păi… știi, nu mi-am pus niciodată problema.
— Ei, sunt sigură că poți să-i scoți și să-i pui pe urmă la loc.
— Poate că se pot pune pungi cu lapte în loc de proteze.
— Cu mameloane-tetine.
— Idioata a postat pe Facebook o poză cu burtoiul ei.
— O urmărești pe Facebook?
— Toată lumea urmărește pe toată lumea pe multe rețele. Sunteți trei sau patru în America de Nord care nu știți chestia asta.
— Am uitat.
— Ești pe drum?
— Îhî.
— Cum te simți? Îmi pari calmă.
— Merge.

De fapt, era așa o furtună la mine în cap, încât mijeam ochii ca să mă pot concentra. Se vedea autostrada, puteam să merg cât mai departe spre nord, să-mi abandonez mașina la marginea unui drum pierdut și să merg până la primul lac fără nume, ca să-i studiez fundul. M-aș fi ascuns împreună cu broaștele pe fundul mâlos, până ce avea să treacă iarna.

— Copiii mei vor avea un frate sau o soră…

— Sau amândouă. E o adevărată epidemie de gemeni în vremurile astea.

— Familia propriilor mei copii se mărește, dar nu și a mea. E ca și cum cineva ar fi apăsat butonul „pauză”, dar numai eu m-am oprit. Sunt încremenită în decor, în timp ce toți ceilalți merg mai departe.

— Nu ești pe „pauză”, Diane, ai luat-o pur și simplu pe alt drum.

— Aș fi luat-o pe același drum ca ei.

— Știu.

— E ca și cum am fi făcut o plimbare frumoasă în pădure, iar Jacques le-ar fi spus „repede, repede, o luăm pe acolo, mama voastră n-o să ne vadă”. Așa că am rămas singură în pădure…

— Știu.

— Philippe nu s-a dus să-și întemeieze altă familie.

— Nu, dar copiii mei se ascund în pădure o dată la două săptămâni. Și-mi petrec cealaltă săptămână căutându-i, chiar și când sunt în fața mea.

— …

— Diane, ai dreptul să fii furioasă, dar nu face prostii!

— Trebuie să opresc ca să pun benzină. Sunt în papuci.

— *Pfff…* în papuci?

— E o poveste lungă.

— Mă suni iar în scurt timp?

— Da, în scurt timp.

— Să nu faci tâmpenii, da?

— Mi-am lăsat barosul acasă.

— Te iubesc, draga mea.

Am pus benzină, am înghițit o cafea mare cu gust de lături și m-am întors, pur și simplu, acasă. Nu știam ce altceva să fac.

Am parcat pe aleea de acces, am oprit motorul și am rămas la volan. Am lăsat durerea să urce încet, ca o maree condusă fără grabă de mișcarea astrelor. N-avea decât să vină, nu mai aveam putere să fug de ea. Am deschis gura ca să scot gemete, țipete, urlete. M-am cramponat de volan pentru ca tot corpul să mi se transforme într-o cutie de rezonanță și am strigat din răsputeri, ba chiar mult mai tare de atât. Am țipat așa cum se țipă probabil în timpul torturii, cu disperare, ca să ucid răul dinăuntru. Odată ce mi s-au golit plămânii, am respirat adânc și am luat-o de la capăt, încercând să merg

mai departe, mai sus, mai tare. Când am simțit că încep să mă lase coardele vocale, am dublat intensitatea, ca să le întind până aveau să se rupă. Furia îmi hrănea furia, durerea, nemărginită, îmi curgea prin gât în șuvoaie de salivă. Mațele aveau să-mi iasă din corp ca un rozariu format din cârnați. Aveam să evacuez tot, până nu mai rămânea decât pielea. Să crăp.

Eram în drum spre o moarte violentă prin autogolire, când am simțit o mână care mă strângea de braț.

— Diane! Diane!

Tatuatul cel arătos de pe șantierul de alături stătea pe vine în dreptul meu, cu capul lăsat în jos ca să mă vadă pe dedesubt.

— OK, merge, merge…

Gâfâiam de parcă tocmai alergasem la maraton. Fața îmi era acoperită de lacrimi, de muci, de salivă, de tot ce secretă orificiile în stări de urgență. Îmi dădeam seama că fața mi-e umflată, după mișcările greoaie ale ochilor și gurii. Venele de la tâmple îmi pulsau în ritmul inimii înnebunite.

— OK, te doare undeva?

Am măturat aerul de la stânga la dreapta. N-aveam nimic de declarat, în afara unei mari dureri de gât și de cap și a amorțelii picioarelor.

— Vrei să mergi la spital?

— Nu.

— La clinică?

— Nu.

— Vrei să sun pe cineva?

— Nu.

— Crezi că poți ieși din mașină?

— Nu.

— OK, am eu grijă. Vrei niște șervețele?

Pesemne că era mai rău decât credeam.

— Da.

— NIȘTE ȘERVEȚELE, VĂ ROG! NU E NEVOIE DE AMBULANTĂ! DOAR DE NIȘTE ȘERVETELE!

Doamna Nadaud a venit în fugă cu o lavetă umedă și o cutie de batiste din hârtie. Cu mâna liberă își ținea gulerul micii ei veste. M-a dus cu gândul la mama, care a murit așa demult, încât îmi pierdusem obiceiul să mă gândesc la ea în momente grele. Am rostit foarte încet „mama”, ca să simt în gură efectul acestui vechi cuvânt. Nevoia de a plânge a țâșnit ca un gheizer, din îndepărtații mei treizeci de ani. Mi-am suflat mucii foarte tare ca să-mi îngrop plânsetul. Mama.

În ciuda carnagiului de pe fața mea, tatuatul s-a apropiat până la câțiva centimetri de mine. Îi puteam simți căldura corpului. Nu-mi dădusem seama

că eram complet înghețată.

— Ai vrea să mergi acasă?

Am aruncat o privire spre casă peste capul lui, ca să dau substanță propunerii lui. Casa mea era în spatele lui, la ani-lumină depărtare de mine.

— Îhî.

— OK, agață-te de gâtul meu, măricico, te duc eu.

— Ba nu…

— Ba da, nu poți rămâne aici.

Până să apuc să mai adaug ceva, brațul lui de beton s-a strecurat pe sub picioarele mele ca să mă ridice. Din fericire, nu făcusem pipi pe mine. În ziua distrugerii mele totale, m-am întors acasă ca o tânără mireasă.

— Frumoși papuci.

M-a depus pe fotoliul din salon și a îngenuncheat în fața mea. Dacă gestul lui nu mi-ar fi amintit până la cel mai mic detaliu marea cerere în căsătorie a lui Jacques, l-aș fi considerat drăguț.

— Trebuie să fie cineva cu care ți-ar plăcea să vorbești, nu?

— Nu chiar acum.

— Nu cred că ar trebui să rămâi singură.

— Sunt obosită, așa de obosită…

— Veștile proaste sunt obositoare.

— Da.

— OK, trebuie să mă întorc pe șantier, dar sunt foarte aproape. Dacă nu ți-e bine, fă-mi un semn.

— N-am decât să țip.

Buzele i s-au retras într-un râs scurt. S-a apropiat și mai tare și m-a luat în brațe ca o veche prietenă. M-a strâns foarte tare și m-a ținut atât de mult, încât am ajuns să închid ochii și să-mi reazem capul pe umărul lui, într-un abandon delicios. Ascunse în brațele lui masive, necazurile mele au devenit foarte mici. Firimiturile sufletului meu explodat s-au adunat una câte una în pliurile gâtului său, ca o grămăjoară de durere ce trebuia măturată. Corpul meu îi sorbea căldura, liniștea, blândețea.

De n-ar fi fost femeia cu părul ca o flacără care ne supraveghea vigilentă pe sub haina sa în carouri, poate că ne-am fi sărutat. Obrazul lui aspru l-a mângâiat ușor pe al meu, înainte de a se îndepărta. Buzele noastre aproape că s-au atins. Am primit tot ce mi-a putut oferi.

Când a plecat, Pisicul de Buzunar a ieșit din ascunzătoare și mi s-a cuibărit în scobitura gâtului. Mi-a mușcat ușor cercelul și a căzut iar într-un somn adânc, plin de spasme nervoase. Am adormit împreună cu el, recunoscătoare, după mii de mângâieri de consolare.

* * *

Când am deschis ochii, am văzut-o pe Claudine, care ținea deasupra mea un mare platou cu sushi și avea zâmbetul ei trist, de zile negre.

— Haide, sărbătorim noua ta viață. Am adus o sticlă zdravănă de soluție temporară.

— …

— Știu, n-ai chef, dar are să-ți facă bine. Nu mișca, am eu grijă de tot.

— Claudine!

— Ce-i frumoasa mea?

— Mi-am pierdut mica trambulină.

— *Pfff…*

20.

Unde mă văd în oglindă

Coafeza mea întârziase în ziua aceea. M-am instalat pe canapeaua ei Ludovic al XVI-lea ca să mă prefac, ca de obicei, că-mi caut o nouă linie, o nouă culoare în una dintre numeroasele reviste de modă făcute teanc într-o dezordine ordonată pe măsuța de cafea. Nu contau hotărârile pe care le luam în momentele de îndrăzneală ce precedau vederea foarfecii, ele se risipeau inevitabil când îmi așezam fundul pe scaunul Sabrinei. Pretențiile mele de a adopta „tendința” nu rezistau niciodată mult timp în fața firii mele de femeie anostă ce reieșea până și din felul cum îmi aranjam părul.

— Vasăzică, ce facem azi?

— Ei! Ca de obicei.

Clienta pe care Sabrina o termina de coafat și care o făcuse să întârzie se extazia în fața degradeului de roz care-i apăruse pe ultimii douăzeci și cinci de centimetri de păr, după numeroase etape de decolorare și colorare.

— E chiar ce-mi doream! Sunt încântată! Prietenele mele vor fi geloase! O să vină mama acuși să te plătească.

Puțin mai departe, o doamnă rotundă ca o bilă îi cerea părerea celeilalte coafeze, Ève.

— Am chef de o schimbare, mi se pare că am un aer dur. Crezi că niște meșe colorate în părți mi-ar alungi puțin fața?

— N-ai suficientă lungime pentru asta. Ar trebui poate să jonglăm cu linia tunsorii ca să-i dăm un efect de alungire.

— Dar dacă am pune puțin roșu aici, deasupra? Ar da un efect luminos, nu?

Femeia aceea izbutise să se convingă prin autosugestie că niște meșe colorate ar scăpa-o de câteva kilograme. Ființa umană trăiește din speranță, e unul dintre cele mai mari talente ale sale. Iluziile cu care se îndoapă îi permit să scape, măcar pentru o vreme, de cruda realitate.

— Da, ar putea arăta bine. Dar va trebui să decolorăm ca să căutăm nuanța potrivită.

— Merită osteneala?

— Dacă vrei un roșu frumos, n-avem încotro.

— Bine, bine, *go*!

Râdea satisfăcută, încântată de transformarea pe care se pregătea s-o

sufere, încrezătoare la gândul că niște meșe decolorate îi vor revigora *look*-ul și moralul. Micile ei degete bondoace se roteau în aer de plăcere.

M-am zărit în oglinda mare din fund. Pe mine, părul alb la rădăcină, imaginea mea de cuconiță la locul ei. Venisem pentru iluzie, ca și celelalte.

— Bună, Diane!

— Bună!

— Ei, ce facem azi?

— Aș vrea să revin la culoarea mea naturală.

— Ți se pare prea închisă nuanța?

— Nu, vreau adevărata mea culoare naturală.

— Nu înțeleg.

— Alb.

— Vorbești serios?

— Da.

S-a uitat la mine în oglindă, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. În mod normal, femeile se străduiesc să-și ascundă vârsta, nu să și-o etaleze în văzul lumii. N-avea să-mi țină discursuri. Sabrina pune întrebări puține, lucrează repede și bine, nu-mi povestește viața ei.

— Am să-ți fac niște meșe albe, cât mai apropiate de culoarea ta naturală. În felul ăsta, vei avea timp să te obișnuiești cu ele. Le refacem la fiecare două, trei luni. În doi ani, o să ai părul alb pe toată lungimea.

— Aș prefera să-l tund chiar acum.

— Cum să-l tunzi?

— În linie dreaptă, la nivelul bărbiei. Se va albi mai repede, nu?

— Cred că ar arăta nemaipomenit. Dar vreau să-mi promiți că n-o să-ți pară rău după aia.

A învârtit scaunul ca să mă privească în ochi, cu sprâncenele ridicate.

— Promit!

— Am o clientă care a venit acum două luni să se tundă. Voia noua linie, stil Jennifer Lawrence…

— Nu știu cine e.

— Nu contează. Fata avea părul lung până la jumatea spatelui și voia să-l aibă scurt.

— O!

— Am tuns-o, arăta extraordinar, toată lumea de la salon era în extaz când a plecat, au și pozat-o și toate alea, doar că s-a întors după o săptămână… ca să-mi facă scandal!

— Asta-i bună!

— Zicea că regretă, că nu era cu mințile acasă în ziua când a venit aici și că ar fi trebuit s-o opresc.

— Biata de tine!

— Nu vând jucării care se pot rambursa, nu lipesc la loc părul tuns!

— Ce-ai făcut?

— Am pus-o să ia loc ca s-o calmez, pe urmă i-am arătat cum să-și facă părul cu spumă de coafat; săraca fată, habar n-avea să se aranjeze, avea un fel de clătită turtită pe cap, era îngrozitor, a trebuit să lucrez la chestia asta și la tunsoare. I-am dat o cutie cu gel de coafat.

— Ești drăguță.

— După aia, i-am spus să-mi dea calendarul cu ciclurile ei lunare când mai vine pe-aici.

— *Pfff...* Nu-ți face griji pentru mine, sunt bine.

— Foarte bine. OK, îi dăm drumul.

Două ore și jumătate mai târziu, mi-am făcut primul *selfie* cu coafeza mea, care mi-a arătat cum să distribui o poză pe Facebook. Toată lumea era încântată. De peste tot au țâșnit *Like, Love,* inimioare și mici comentarii drăguțe. Nimeni n-avea să se sperie când mă vedea. Apropiații și mai puțin apropiații mei puteau discuta despre schimbarea *look*-ului meu fără să fiu de față și să-și facă o idee despre starea mea mentală. Ăsta e avantajul rețelelor sociale, faza primului șoc, fie că e vorba de o despărțire, de un bebeluș sau de o tunsoare, se trăiește prin ecrane interpuse.

— Știi cumva un agent imobiliar bun? Unul cu adevărat bun și cumsecade?

Mi-a arătat un portvizit lângă casa de marcat.

— E un prieten de-al meu, superprofesionist, superfin, nu genul de agent imobiliar de doi bani.

— Mulțumesc. Să-i spun că-l sun din partea ta?

— Da. E prieten cu frate-meu.

— M-am văzut cu un agent săptămâna trecută, a fost o oroare. Nici măcar mirosul nu i l-am putut suporta.

— Ai să vezi, ăsta e plăcut ca mătasea. Măi, dar ce bine-ți vine tunsoarea asta! Nu știu de ce nu ne-am gândit mai demult!

Coafeza mea face pe dinafară ceea ce face psihologa mea pe dinăuntru: mă ajută să mă văd frumoasă.

Când a venit mama tinerei cu mese, a avut o mică surpriză:

— Cum? Ce culoare?

— I-am făcut un degrade frumos de... nu știai?

— Spune-mi ce-mi ascunzi.

— *My God!*

— Ce culoare e?

— Roz.

— Un degrade de roz?

— E foarte la modă.

— Și cât costă moda asta?

— Stai jos mai întâi.

— Nu, nu, nu, cât costă?

— A trebuit să fac o dublă decolorare, trei etape de mese…

— Două sute patruzeci și cinci de dolari.

— CE? Asta-mi mai lipsea! Deșteaptă fată mai am! De parcă aș fi fabrică de bani! Eu nu mi-aș permite niciodată să plătesc așa ceva!

Femeia pe care o vedeam în fața mea în oglindă avea niște meșe albe minunate, plătite cu banii din concediere. Împotriva tendinței de întinerire. Nu părea nefericită.

* * *

Țineam neapărat să-l văd venind. Se poate spune orice despre călugări și despre neîncrederea inspirată de îmbrăcămintea lor, cred că un studiu rapid al învelișului oferă o idee corectă asupra conținutului.

A venit la timp, punctual ca un detectiv privat, într-o mașină Subaru Outback brăzdată de noroi pe laturi. Fără intenție, am remarcat că roțile nu erau din aliaj (Antoine îmi explicase că un pasionat de mașini nu se expune niciodată – mașina fiind o extensie a ființei lui – fără roti din aliaj). Purta jeanși închiși la culoare și un polo bleumarin. N-avea nici sacou, nici pantofi de lac. O alură relaxată, chiar puțin prea mult pentru gustul meu. Arătam foarte elegantă față de el. Era mai tânăr decât mă așteptasem. Spre patruzeci de ani, poate. Sprâncene stufoase. Dacă și-ar fi lăsat părul să crească, ar fi avut o coroniță de călugăr în creștet.

— Bună ziua, doamna Delaunais?

— Stéphane?

— Da.

— Ne putem tutui?

Ne-am așezat afară pe scaune foarte. Trebuia să aflu cu cine aveam de-a face înainte de a-i permite să-și arunce un ochi profesionist în casa mea. Procedasem la fel cu dentistul meu.

Și-a scos un blocnotes cu foi liniate și un creion cu mină HB, ca acelea pe care le cumpăram copiilor pentru școală. Agentul cu care mă întâlnisem cu o săptămână în urmă mă zăpăcise cu prezentările lui numerice și cu software-urile de vizualizare 3D, chiar înainte să decidem dacă vom lucra împreună. De prima dată când mi s-a adresat cu „cuconiță”, ar fi trebuit să-l dau afară. Cel de acum, fără dinți albiți artificial și cu figura lui de elev silitor, îmi plăcea mult. M-a privit în ochi cu o mină serioasă.

— Pot să-ți pun o întrebare indiscretă?

— Nu.

A stropit cu salivă când a pufnit în râs. Aveam să vorbim doar despre lucrurile esențiale, era suficient.

— Nicio problemă. Îmi pare rău.

— Vreau să vând casa fiindcă vreau să mă mut. Asta-i tot.

Păream o proastă. Păcat! N-aveam niciun chef să-i povestesc despre decepțiile mele conjugale. Nici lui, nici oricui altcuiva. Le putea răspunde clienților dornici să afle de ce vindeam casa ceea ce-i spusesem eu, adică purul adevăr: doream să mă mut. Motivele pentru alegerea asta nu priveau pe nimeni.

— Perfect. Sunteți grăbită să vindeți?

— Ne tutuim.

— Scuze. Ești grăbită să vinzi?

— Depinde ce înseamnă asta.

— Preferi o dată anume pentru mutat?

— Nu vreau să fiu aici de Crăciun.

În cele mai rele coșmaruri, mă vedeam așezată la o masă mare, infinit de lungă, goală, în fața unui curcan mare cât o cămilă, scăldat în sos. La televizorul deschis care-mi ținea companie se transmitea *Miracolul de pe Strada 34,* în culori spălăcite.

— OK. Vă pot prezenta mai multe scenarii: a) „am tot timpul”; b) „vreau să vând, dar nu la orice preț”; c) scenariu agresiv: „trebuie s-o șterg de aici cât mai rapid”.

— Cum se face un scenariu „agresiv”?

— Am o echipă care vine să facă *home staging,* afișăm un preț puțin mai scăzut decât prețul pieții ca să stimulăm ofertele, poate chiar creăm o suplimentare, îi ofer un procent bun agentului colaborator. Asta se poate rezolva într-un weekend.

— Și eu ce am de făcut?

— Nimic. Doar să te gândești la mutare.

— Îmi place.

— Bănuiesc că ați… ai început să vezi alte case, nu?

— Nu, acum încep. Ieri mi-a spus Sabrina despre tine.

— Apropo, frumoasă tunsoare.

— Mulțumesc.

— Ți-aș putea găsi ceva destul de repede.

— Nu prea știu ce caut.

— Ți-am putea crea un profil de cumpărător cu elemente pe care poate că le știi deja: câte camere vrei, zona unde ți-ar plăcea să te muți, prețul…

— În oraș.

— În oraș?
— În Montcalm, sunt acolo case frumoase de vânzare…
— La Limoilou.
— Limoilou? Acolo sunt mai ales case duplex…
— Da, un duplex…
După o săptămână de treburi mărunte pentru repararea găurilor din pereți, retușuri pe ici, colo și instalarea unei balustrade pe terasă, casa mea arăta impecabil. Am supravegheat doar lucrările din salon, ca să mă asigur că plicul blestemat avea să fie zidit de viu, că nu va putea fi găsit din întâmplare. Avea să putrezească între două straturi de ghips marca Gyproc, sufocat în mâzga lui de bârfe. Peretele acela de susținere n-avea să fie dărâmat decât odată cu casă, la sfârșitul vremurilor, în marele val apocaliptic al topirii ghețarilor sau în văpaia iadului, în orice caz, mult timp după moartea mea.
După aceea, a sosit echipa fetelor experte în *home staging,* pe tocuri ascuțite, ca să „pună în valoare farmecul casei”. Cu riscul de a vorbi despre ceea ce nu cunosc, mă îndoiesc sincer că o viță artificială plasată deasupra unui modul de bucătărie ar putea convinge pe cineva să cumpere o casă, a mea sau oricare alta. Când le-am văzut înființându-se cu un coș cu fructe din plastic și niște lalele din pânză, mi-am făcut de lucru în altă parte, nu fără să lansez o mică propunere înainte de plecare.
— Și dacă am coace niște brioșe pentru vizitatori?
— …
— Pentru miros…
— …
— Uitați de asta, spuneam și eu așa.
Formula agresivă a funcționat aproape prea bine. O săptămână mai târziu, Stéphane mă anunța că avem trei oferte pe masă. Dacă mai coceam și niște brioșe, am fi avut de două ori mai multe.
— Când vrei să primești ofertele?
— N-o să am niciodată nervii așa de tari pentru asta.
— Le pot primi eu pentru tine și ți le prezint după aceea.
— Doar dacă…
Stéphane detesta ideea mea, dar nu voiam să suport prelingându-se asupra mea privirile rugătoare ale agenților veniți să mă convingă de faptul că, fără doar și poate, clienții lor aveau „nevoie” de casa mea, care era cu adevărat „un produs frumos”. Așa că m-am instalat în cămară, pe un scaun moale, ca să nu fac zgomot.
Prima agentă a venit cu întârziere: prima repriză.
— Bună, frumosul meu Stéphane! Toate bune? Te faci tot mai frumos! Ai

să vezi, îți aduc o ofertă beton, ai să zbori de bucurie, fii atent. Ai o clientă cam ciudată sau ți-e frică să n-o mușc? (*a doua repriză*) În orice caz, clienții mei sunt foarte entuziasmați, le-a plăcut mult casă, de altfel, nu înțeleg (*a treia repriză*) ce-i de plăcut la casele canadiene, mi-e lehamite de ele (*out!*), *blablabla* și *blablabla.*

Îi servea câte un „frumosul meu Stéphane" la fiecare două fraze, ca pentru a face o legătură în discursul ei dezlânat, care rătăcea între considerentele tehnice ale vânzării casei și confesiunile nesolicitate despre viața ei personală. Deja n-o mai suportam de zece minute și știam cam totul despre ultima ei despărțire. Și tocmai își pusese un sterilet.

A doua agentă a venit cu pași de șoricel și vorbea cu voce scăzută. Nu înțelegeam absolut nimic din ce spunea, încercând să mă apropii de gaura cheii, am lovit niște borcane cu roșii.

— Se mișcă ceva acolo, înăuntru.

— Nu, e țevăria.

— Pare mai degrabă un animal mic.

— E o casă veche, lemnul lucrează când pornește căldura…

— Trebuie să ne asigurăm că nu e vorba de o infestare cu ceva.

— Ai cuvântul meu, Carole, totul e în regulă.

— Poți să deschizi totuși ușa ca să verificăm?

— O! Uite că vine și Bertrand! La ce dată ar vrea clienții tăi să intre în posesie?

Numitul Bertrand purta pantofi cu clachete sau ceva echivalent. Îi puteam simți prezența, greutatea, mirosul, îmi imaginam tenul bronzat, părul vopsit, ceasul mare.

— Salut, Steph! E ceva vreme de când n-am mai lucrat împreună la același dosar!

— Păi, da. Ia loc.

— O, ce ofertă bună am pentru tine, Steph! Îți aduc bani frumoși.

— Te ascult.

— Sunt sigur că o să ne putem înțelege.

— Clienta mea va evalua totul în tihnă.

— Ascultă, Steph, am un preț pentru tine, clienții mei sunt la telefon, așteaptă doar să afle cifra finală.

— Ce așteaptă?

— Ha! Steph…

— Nu înțeleg.

— Nu?

— Nu.

— Știu că da, însă am să-ți explic totuși.

— Nu e necesar, Bertrand, eu nu mă joc. Oferta ta.

— Nu e oferta mea, e a ta, iar a ta e a noastră.

— Nu mă indispune cu discursul tău de predicator. Ai trei minute.

— O să-mi ia zece secunde. Spune-mi prețul tău și gata.

— Știi că te pot denunța.

— Hei! Steph, stai, stai, să fim calmi…

— Ți-au rămas treizeci de secunde.

A mâzgălit o cifră și a plecat bombănind. N-avea nimic de-a face cu regulile jocului, ca atâția alții. O comisie de anchetă privind brokerajul imobiliar nu ne-ar fi dezvăluit nimic în plus față de toate celelalte comisii de anchetă: unii câștigă trișând. Onestitatea perfectă se întâlnește mult mai rar decât micile combinații. Sistemele seamănă cu un corp, sunt imperfecte și funcționale.

Până la urmă, am optat pentru oferta femeii necioplite căreia nu-i plăcea casa mea; clienților ei le plăcea, ei îi îndreptau greșeala. Mai ales că ea reprezenta o familie cu patru copii. Toate camerele, inclusiv cea de la subsol, aveau să se umple de jocuri, de râsete, de plânsete, de confidențe șoptite, de visuri, de julituri. Așa cum ne-am dorit și noi cu douăzeci și cinci de ani în urmă, voiau să locuiască acolo pe viață. M-am disprețuit pentru micul râs cinic izbucnit înăuntrul meu. Ca și mine, casa asta veche își pansa încă cicatricile, un preaplin de noutate nu-i putea dăuna. Singurul mod de a mă despărți de ea era probabil să mi-o închipui cum va fremăta de viață.

Au venit copiii să ia mobilele de care aveau nevoie sau pe care doreau să le păstreze. Și-au împachetat minuțios amintirile din tinerețe, ca să-și garnisească viața – sau subsolul. Organizasem totul astfel încât să vină cu toții în același timp, chiar în ziua când urma să mă mut, ca să-mi dea iluzia că nu făceam decât să ne schimbăm împreună locuința. Asta m-a ajutat pe moment să nu mă prăbușesc. Am vărsat niște lacrimi doar când Alexandre mi-a spus că amintirile lui îi erau în minte, nu în casă. Rareori l-am văzut pe copilul meu cel sensibil atât de dărâmat. Fie că doream sau nu, exista în prezent o falie care delimita un „înainte” de un „după” în istoria familiei noastre. L-am legănat stând în picioare pe adorabilul meu fiu cel mare. Era tot ce puteam face pentru noi. Cuvintele de consolare care-mi veniseră în mod natural toată viața nu-mi mai erau la îndemână. Eram copleșită de durere, incapabilă să întind mâna și să ne scot din ghearele ei.

M-am întors a doua zi dimineață, singură, și am plâns îndelung în fața frumoasei și vechii mele case canadiene. Viața pe care mi-o inventasem își pierdea ultima ancoră. Ultimele urme ale trecutului se estompau. Iubirile mele, toate iubirile mele plecaseră către o nouă viață. Fără mine. Își construiau în alte părți poveștile care, de acum încolo, nu mă mai priveau.

Mă simțeam părăsită, abandonată, ca rănitul pe care-l lași fără să vrei în urmă ca să-ți salvezi viața.

Aveam nevoie de o nouă poveste, de o nouă viață. Pe scurt, de o resetare.

Charlotte mi l-a lăsat pe Pisicul de Buzunar.

* * *

Când mi-a văzut noua figură, psihologa mea a știut imediat că n-aveam să ne revedem. În mod paradoxal, am simțit nevoia să opresc tratamentul tocmai când i-am înțeles mai bine rolul. Intrasem în cabinetul ei ca într-un confesional, crezând că aș putea, contra cost – zeciuială sau onorariu, e același lucru –, să mă curăț de tenebrele mele, descărcându-le asupra unei femei-ladă de gunoi. Îmi plăcea să mă gândesc că practica yoga ca să se golească de surplusul de confidențe, așa cum preoții încredințau vinului liturgic ticăloșiile pe care le luau în primire în numele tatălui divin absent. Dar nu înțelesesem nimic: femeia aceasta nu era o groapă de gunoi, ci o oglindă. Împreună cu ea, ajunsesem s-o întrevăd, între două umbre neclare, pe femeia pe care o puteam încă întruchipa. Desigur, nu făcea parte din planurile mele când mă căsătorisem. Însă, de atunci, am aflat că imprevizibilul vieții e una dintre cele mai frumoase calități ale ei. Nimeni nu se îmbarcă pe un vapor acceptând din start ideea că vasul se va scufunda. Și totuși, vasele se scufundă. Fundurile mărilor sunt pline de epave pe care fauna și flora le digeră încetul cu încetul. Pe mare plutesc zi de zi vase tot mai multe și veliere maiestuoase. E de înțeles, e așa de frumoasă! Iubirea, ca marea, merită din plin riscul la care ne supune.

— Jacques m-a protejat întotdeauna. A ieșit din mașină în plină iarnă cu o bară de fier ca să mă apere de un netrebnic căruia-i tăiasem calea pe drum și care voia să mă ia la bătaie, *pfff...* M-a adunat cu lingurița când a murit mama, a fost atât de greu… m-a susținut când am purtat sarcinile „noastre”, cum spunea el… nu voia să sufăr, nimeni nu-mi putea face vreun rău… Acum trăiesc cea mai mare durere din viața mea, sufăr cum nu-mi închipuiam că se poate suferi, dar el nu face nimic, mă privește cum mă golesc de sânge fără să facă nimic, chiar el mi-a înfipt cuțitul… Am crezut tot timpul că o să se întoarcă, o să mă ia în brațe și-mi va spune că s-a înșelat…

— Și acum?

— N-o să se întoarcă.

— Asta te sperie?

— Nu mi-a fost niciodată în viața mea atât de frică.

21.

Unde tricotez, merg, dansez

— Tu cine ești?
— Mă cheamă Diane. Pe tine cum te cheamă?
— Simon.
— Unde stai, Simon?
— În casa mea.
Se uita la mine cu ochi mari, răutăcioși. A arătat cu degetul spre capătul străzii.
— Ești singur?
— Unde sunt piticii?
— Ce pitici?
— Piticii care erau aici!
— Ai pierdut niște pitici?
— Nu!
— Câți ani ai, Simon?
— Cinci ani și juma.
— Mergi la grădiniță?
— Mda.
— Părinții tăi știu că ești aici?
— SI-MON!
O tânără înaltă a venit în fugă, cu părul în vânt și pumnii strânși. Nu părea să fie într-o dispoziție prea bună.
— Simon! N-ai voie să traversezi strada singur! Mama e furioasă foc! Toată lumea te caută. Vino! Ai să fii certat!
— Cred că-și caută piticii.
— A! Bună ziua!
— Bună ziua!
— Fiindcă aici erau niște pitici.
— Pitici adevărați?
— Nu, pitici de grădină. Era o grădină cu pitici și multe lucruri de-ale piticilor…
— O roabă mică.
— Da, erau căsuțe, o fântână, roabe, o moară, ciupercuțe, tot felul de lucruri.

— Unde sunt?

— Simon, nu mai sunt! Doamna Nardella a plecat!

— Tocmai am cumpărat un duplex cu o prietenă. Locuiesc la etajul doi.

— Aveți noroc, e o casă nouă. Au demolat cu totul casa care era acolo înainte. Avea doar un etaj.

— Da, mi-a explicat antreprenorul.

— Trebuie să plec, ne așteaptă mama.

— Ești norocos să ai o soră mare așa de frumoasă!

— Nu.

— Suntem cinci copii, el e singurul băiat, nu e chiar așa de norocos.

— Cinci copii? Cu aceeași mamă?

— Da.

— ZAZIE, UITE O PISICĂ!

— *Uau!* O pisică cu trei labe!

— E pisicul meu, Simon. Îl cheamă Pisicul de Buzunar, vine după mine peste tot.

— Unde-i e piciorul?

— A avut un accident.

— O, NU!

— Așa e, a fost tratat, se simte excelent. Aleargă peste tot, e înnebunit după străduță, are o mulțime de prieteni aici!

Am considerat că e bine să țin pentru mine faptul că-mi adusese câteva păsărele și doi șoareci de când veniserăm aici.

— Și eu am o pisică.

— A, da? Cum o cheamă?

— Cartof-2.

— Cartof de oi? Ce nostim!

— Păi, Cartof-1 a murit.

— OK, Simon, altă dată, acum trebuie să mergem. Ne așteaptă mama.

— Dar vreau să-l mângâi!

— Altă dată.

— Cum te cheamă?

— Isabelle. Toată lumea îmi spune Zazie.

— Eu sunt Diane.

— Salut, Diane.

Am ales etajul doi ca să am mai multă lumină. Am mobilat două camere frumoase de oaspeți. Claudine s-a instalat la parter. Fetele ei își au camera la subsol. Toată lumea e mulțumită. Laurie e bucuroasă că locuiește în oraș, colegiul e foarte aproape. Adèle a fost dată afară de la școala particulară pentru o serie de motive, fiecare dintre ele fiind suficient în sine, după

părerea directorului. Situația, deși puțin cam umilitoare – vorba aceea, așchia nu sare departe de trunchi –, îi convine de minune lui Claudine.

— E gratis și e la doi pași, s-a terminat cu transportul de dimineață și seară pentru domnișoara care nu vrea să-și miște fundul.

Crede în naivitatea ei că noua școală o va scoate pe fiică-sa din toropeala sa vegetativă. Îmi doresc din toată inima să aibă dreptate. Și cum o văd, de fapt, zilnic, câte o săptămână din două, ne aliem amândouă ca s-o stimulăm. Mecanismul biologic e în perfectă stare de funcționare, medicul a confirmat-o, în afara oricărui dubiu. Nu ne rămâne decât să facem mașinăria să pornească.

Alexandre a refuzat să fie nașul viitorului său frățior. Consideră că tatăl lui, aflat „la menopauză”, exagerează puțin cerându-i așa ceva. Știu că e rău, dar mie mi-a făcut bine. Fiul meu a vrut să mă răzbune, îi sunt recunoscătoare. Sentimentele bune vor veni mai târziu, când vom depăși durerea.

Am abandonat ideea alergatului. Viața îmi oferă oricum porția ei de suferințe, nu văd de ce ar fi nevoie să mai adaug și eu. Nu acum, cel puțin. Din același motiv am cerut divorțul, fără să aștept și fără să fac scandal. Am încasat ceea ce-mi revenea, grație binefacerilor căsniciei – și abilității avocatului meu – și am rămas surdă la rugămințile fierbinți ale fostei mele soacre. Una peste alta, o căsnicie are unele avantaje: nu mă grăbesc să-mi găsesc de lucru. M-am apucat de tricotat.

În schimb, încalț în fiecare zi pantofii sport și merg kilometri întregi ca să-mi iau din nou în primire vechiul cartier. Copacii bătrâni sunt încă acolo, ca și vechiul stadion de baseball, unele școli, chiar și coaforul-frizerie de la colțul celei de-a treia străzi. Micile cafenele, băcăniile cu delicatese și buticurile artizanale răsar cam peste tot. Străduțele și balcoanele sunt încă centrul universului pentru oamenii de aici. În serile calde, se aude clinchetul paharelor, al sticlelor și al veselei. Închid ochii și savurez muzica asta, eu, cea „surdă la ritm”. Marele spasm al despărțirii mele m-a readus aici, în această idee din copilăria mea care a rămas aproape intactă.

Aceste noi spații vitale mi-au permis să înțeleg un lucru extraordinar: copiii mei nu sunt Jacques. Privirea mea asupra lor nu e câtuși de puțin umbrită de faptul că el este tatăl lor. Dimpotrivă, au moștenit ce am iubit mai mult din el. Și nu voi nega niciodată sentimentele pe care le-am nutrit pentru acest bărbat. Încercarea de a transpune în cuvinte dragostea pe care le-o port presupune un efort uluitor. Îi iubesc fără măsură. În balanță, restul contează prea puțin.

La fierăria din cartier, la raionul „Grădinărit”, care urma să se transforme în bazar de lopeți, am dat de o colecție drăguță de pitici de grădină. Dacă mi-

ar fi spus cineva că într-o bună zi voi cumpăra un pitic de grădină în alt scop decât acela de a face o glumă, nu l-aș fi crezut. E atât de kitsch, încât te înfioară. Inima mea de cuconiță a cedat.

— E ceva foarte la modă, cuconiță. Ni s-a tot epuizat stocul aproape întreaga vară. Pe ăștia i-am primit la final de sezon, de-aia mi-au mai rămas.

— Nu aveți reducere la ei?

— O, nu! Am să le cresc prețul cu trei dolari la primăvară și vor dispărea ca pâinea caldă.

Departe de mine ideea să fiu la modă. Vreau doar să-i fac o bucurie micului Simon care trece des pe aici, cu una sau alta dintre surorile lui. Am ales un pitic care duce o „roabă mică”.

— Ji-Pi te salută.

— O, o! Frumosul Ji-Pi! Să-l pupi din partea mea.

— N-am să scap ocazia.

— Ai o față ciudată.

— Hai, deschide asta pentru noi.

— Șampanie? Pe bune?

— *Oh, yes!*

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai să mă crezi.

— Ce?

— Philippe mi-a plătit în sfârșit ce-mi datora!

— NU SE POATE! *PARTY*!

Vineri seara, Claudine și cu mine avem momentul nostru special. Destupăm o sticlă, două de soluție temporară și revoluționăm lumea, mâncând bunătăți de la firma de catering de la colțul străzii. Fără pregătiri, fără vase, fără culpabilitate, viață de desfrâu pe care bunicile noastre n-au cunoscut-o niciodată. Când suntem încălzite bine, ne punem muzică și dansăm în ciorapi, pe podeaua lăcuită din salon. Corpul meu se mișcă în ritmul pe care poate el să-l descifreze. Îl las în pace, e liber. Laurie spune că dansez într-un fel „original”. Pentru o femeie anostă, împotmolită într-o poveste banală, e un compliment frumos.

virtual-project.eu